

Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích

Teologická fakulta

Bakalářská práce

Doba a život P. Františka Šitala

Autor práce: Miroslav Máče

Vedoucí práce: prof. ThLic. PaedDr. Martin Weis, Th.D.

Studijní program: Teologie (kombinovaná)

2023

Prohlašuji, že jsem autorem této kvalifikační práce a že jsem ji vypracoval pouze s použitím pramenů a literatury uvedených v seznamu použitých zdrojů.

V Českých Budějovicích dne: 31. března 2023

Miroslav Máče

.....

Děkuji vedoucí bakalářské práce prof. ThLic. PaedDr. Martin Weis, Th.D., za cenné rady, připomínky a metodické vedení práce.

OBSAH

Úvod.....	7
1. Dobový kontext života Františka Šitala	8
1.1. Ideologie budování komunismu	8
1.2. Řízení socialistické společnosti.....	10
2. Životní příběh Františka Šitala.....	13
2.1. Období před válkou	13
2.2. Období druhé světové války.....	13
2.3. Období před převratem.....	15
2.4. Období nástupu k moci	16
2.5. Uvolňování kontroly	18
2.6. Pražské jaro 1968	20
2.7. Normalizace	21
2.8. Osobnost Františka Šitala.....	21
3. Teologické písemnosti Františka Šitala.....	23
3.1. Vyznání víry	23
3.2. Království Kristovo	25
Závěr.....	27
Seznam použitých zdrojů.....	28

PŘÍLOHA

I. Příloha – Vzpomínky a Homilie	31
I.1. Stručný životopis P. Františka Šitala	31
I.2. Ze vzpomínek jeho současníků	34
I.3. Homilie – Vyznání víry	36
I.4. Homilie – Království Kristovo.....	40
II. Příloha (zdroj: Archiv SOKA ČK, I. Národní škola Č. Krumlov, Š-3, čkr 89).....	54
II.1. Základní škola.....	54
II.2. Trvalý pobyt	55
III. Příloha (Archiv České provincie Tovaryšstva Ježíšova).....	56
III.1. Životopis – osobní karta (do roku 1950).....	56
III.2. Studium	60
III.3. Rozsudek	61
III.4. Rehabilitace	63
III.5. Život na svobodě	65
III.6. Skonání.....	66
IV. Příloha (Národní archiv, oddělení fondů státní správy z let 1945-.....	69
IV.1. Učitelství (Státní úřad pro věci církevní Praha).....	69
IV.2. Vězení (Správa Sboru nápravné výchovy Praha).....	70
V. Příloha (Archiv bezpečnostních složek).....	72
V.1. Rozsah dochovaného materiálu	72
V.2. Záchrana studentů církevní školy	73
V.3. Život v izolaci.....	74
V.4. Vězeňská vazba	75
V.5. Soud.....	87
ABSTRACT	97

Úvod

Jako student oboru bakalářského studia teologie jsem se rozhodl pro vypsanou otázku mého oboru – **významná osobnost církevního života**. Po dohodě s vedoucím práce jsem konkretizoval toto téma postavou P.Františka Šítala.

Tuto postavu jsem vybral jako významného církevního učitele, v 50. letech internovaného a v 60. letech vězněného za velezradu. Na jeho postavě chci přiblížit současné generaci studentů teologie nelehké působení kněze v obtížných podmínkách komunistického teroru. Jelikož o P.Šítalovi nejsou dochované ucelené informace, doplnil jsem poznatky o něm z dostupných materiálů a z archivních dokumentů z dostupných i nedostupných archivů.

Základními otázkami, na které má práce odpovědět jsou:

Byl František Šítal diecézním knězem nebo řeholním knězem?

Byl knězem či učitelem po celý svůj život?

Podííil se fašistům v období druhé světové války?

Přisluhoval komunistické moci po druhé světové válce?

Vykonával činnost kněze v době normalizace se státním souhlasem?

Jaký měl jeho život smysl a cíl?

Jak je patrné z položených otázek, nelze jen Šítala povrchně popsat. Je nutné analyzovat a zhodnotit jeho konání jak na svobodě, tak i v internaci a vězení zejména z dochovaných archivních materiálů.

Aby čtenář plně pochopil osobnost Šítala, bude nezbytné přiblížit čtenáři ideologii, proti které se celý svůj život bojoval. Tato část je nazvána „**Dobový kontext života** Františka Šítala“. Aby nebyla tato část příliš teoretická a tudíž nudná, doplním ji vlastními zkušenostmi z dané doby.

Hlavní částí práce je „**Životní příběh** Františka Šítala. Pro plné pochopení jeho příběhu musím promítnout jeho život do výkladu historie jeho doby s výkladem působení katolické církve v moderních dějinách. Jde o stručný popis stěžejních historických událostí jeho doby, na který navazuje jeho životní příběh. Bez tohoto popisu by byl jeho životní příběh souborem faktů bez hlubšího předporozumění.

Poslední částí práce jsou jeho zachované „**Teologické písemnosti** Františka Šítala“. Jistě byly rozsáhlé, nicméně mnohé jeho tiskoviny režim zničil v důsledku jeho internace a následného vězení. Také jeho podmíněčné propuštění znamenalo, že nemohl publikovat žádné své teologické práce v posledních letech svého života. Přesto jsem se dostal ke dvěma zásadním homiliím, uvedené v plném textu v příloze, které nejlépe dokládají jeho osobnost.

Práce se zakládá na zdrojích běžně dostupných z knih či internetu. Většina těchto informací nepřimo popisuje život Františka Šítala. Cenné jsou vzpomínky jeho současníků uvedené v příloze. **Nejvýznamnější jsou informace z archivů**. Dostupnými archivy byly okresní archiv a národní archiv. Nejvíce podnětný pro zaměření této práce byl Archiv bezpečnostních složek a téměř nedostupný archiv České Provincie Tovaryšstva Ježíšova.

1. Dobový kontext života Františka Šitála

Abychom poznali opak víry P. Františka Šitála, proti kterému se stavil výukou ve školách a ve svém životě, musíme se zmínit o etice budování socialismu, období 50., 60. a 70. let minulého století. Musíme poznat tuto “víru postavenou na hlavu“, morálku lidí, psychologii lidí a charakter tohoto období. To vše vysvětluje chování P. Františka Šitála.

1.1. Ideologie budování komunismu

Máme-li popsat smysl a cíl očekávaného lidského úsilí za socialismu, musíme se dotknout etiky a rovněž i morálky marxismu-leninismu. Přestože je morálka součástí historického materialismu, je nezbytné ji postavit na první místo a to protože oslovuje člověka mnohem více než teoretické principy dialektického a historického materialismu. Marxismus-leninismus je proto nejprve morálkou; teprve dodatečně se tato morálka vysvětluje a zdůvodňuje teoretickou naukou, systémem tvrzení o tom, co je. Konkrétně historickým materialismem a dialektickým materialismem.

Komunistická morálka

Podstatné znaky morálky marxismu-leninismu lze shrnout následovně. Všechno pro člověka – ovšem člověk ještě není člověkem; důvodem je existence soukromého vlastnictví výrobních prostředků; pouze proletariát ho může vykoupit z jeho bídy; vůli proletariátu ztělesňuje komunistická strana. Dobré a morální je pouze to, co prospívá straně, a nic jiného.

Je to **historizující morálka**, podle které je jakýkoli skutek dobrý nebo špatný pouze se zřetelem na cíl, jehož má být dosaženo, a sice cíl, který spočívá v daleké budoucnosti. Je to morálka vykupitelská; jedině, co v ní platí, je její cíl, a tím je vykoupení lidstva.

Proto je to **monistická morálka**; podle ní nepodmíněně, absolutně platí pouze jedna hodnota, jedno přikázání. Touto hodnotou je vítězství komunistické strany. Všechno ostatní je dobré nebo zlé pouze relativně, hodnotí se ze zřetele této výlučné hodnoty.

Jedná se o **objektivní morálku**. Člověku neslibuje nic pro něj samotného, ale naopak vyžaduje, aby se obětoval za něco, co stojí mimo něj. Komunistická morálka není morálkou blahobytu. Je silně idealistická.

A konečně se jedná o **prométheovskou morálku**. Člověk osamocen ve světě bez Boha se obětuje tomu, aby se v nekonečném boji zlepšil on sám i svět.

Komunisté nezískávají své nejpřesvědčenější přívržence pomocí nižších materiálnějších motivů, ale právě prostřednictvím morálky, kterou popisuje polský filozof Bocheński¹.

¹ Bocheński Josef M.: *Maxismus-leninismus, věda nebo víra*. Nakladatelství Velehrad, Olomouc 1994, str.22-30, ISBN 80-901614-5-6

Spása podle člověka

Z tvrzení „**Všechno pro člověka**“ vyplývá, že by mělo jít o humanismus. Pak člověk má být nejvyšší bytostí, a to nejen v řádu bytí, ale též v řádu hodnot (vše má sloužit člověku). Člověk je nejvyšší bytostí, neboť se předpokládá, že neexistuje Bůh. Takový humanismus vyžaduje ateismus. Marxismus-leninismus vnímá zlo v člověku naprosto vyostřeně (což může přitahovat řadu křesťanů). Jde o vykupitelskou morálku s nejvyšším principem: „Jednej tak, aby v člověku zvítězilo dobro a skutečná lidskost“.

Má-li se „člověk obětovat za něco, co stojí mimo něj“, žije lidsky? Lidské je to, co se uskutečňuje svobodně a v souladu s rozumem. Aby člověk žil lidsky, musel by se řídit rozumem a jednat svobodně. Za socialismu nemůže žít rozumně, protože to není rozum, který vede jeho život, ale vedou ho instituce společnosti, vytvořené komunistickou stranou. Člověk tak není svobodný. Nejprve kvůli biologickým zákonům a poté kvůli společenským zákonům vedoucím k tomu, že je ujařmován, vykořisťován a zbavován svobody ve prospěch jediného cíle „**vítězství komunismu**“.

Proč člověk za kapitalismu není člověkem? Co je příčinou zla za kapitalismu? Marxismus-leninismus vidí jednu prapříčinu, jediné hlavní a základní zlo, z něhož plyne všechno ostatní. Tímto hlavním zlem je soukromé vlastnictví výrobních prostředků, jako dědičný hřích. Ze soukromého vlastnictví pramení všechna ostatní zla včetně toho, že lidské bytí dosud není skutečným bytím člověka.

Komunismus má křesťanské kořeny, neboť komunistická morálka je vykupitelské učení. Člověk má být vykoupěn a spasen z bídy a ze svého neštěstí. Kdo je vykupitelem? V křesťanství je to Mesiáš. Mesiášem za komunismu má být proletariát, nejvíce chudá a vykořisťovaná vrstva ve společnosti. Proletariát není poskvrněn dědičným hříchem – není totiž soukromým vlastníkem výrobních prostředků a je právě tím, kdo nejvíce trpí důsledky tohoto hlavního zla. Proto se razí téze “Jednej tak, aby proletariát co nejdříve zvítězil. Dobré a morální je to, co přibližuje proletariát k vítězství.“ Proletariát, jako masa lidí, není moudrý. Nutně potřebuje předvoj, skupinu lidí, kteří ztělesňují jeho vědomí a svědomí. Touto skupinou je komunistická strana. Pak „**Dobré a morální je to, co prospívá komunistické straně**. Zlé a nemorální je vše, co brání jejímu vítězství“.²

Poznámka: Pokud se zmiňuji o komunismu, pak je důležité připomenout, že jej nelze definovat podle vlastního vymezení jeho zastánců, ani podle jakýchkoli kritérií objektivit, neboť nebyl nikdy skutečností v podobě, za kterou se navenek vydával. To, co je možné popisovat, je jen realita socialismu (před stádiem komunismu).

² Reiniš. S: *Největší omyl dějin*. Nakladatelství Bystrov a synové, Praha 2001, str.13-17, ISBN 80—85980-21-5

1.2. Řízení socialistické společnosti

Člověk současné doby jen těžko chápe realitu života za socialismu. Lze ji popsat dle dostupné literatury, nicméně pravdivější je její výklad na základě svých zkušeností (viz poznámky v textu). Bez psychologie socialismu lze jen těžko pochopit dobový kontext života a postavení církve v době budování socialismu.

Strach

Hlavním **znakem udržení moci** nové socialistické společnosti (diktatury proletariátu) byl **strach**, všudypřítomný a na různých úrovních. Strach vládl tak, že byl přítomný, ale nebyl vidět, protože byl součástí našich osobností, jen jsme si to neuměli přiznat. Prostřednictvím nenápadných všedních a každodenních tlaků a represí postupně měnil naši osobnost, její psychiku a její vnímání světa.

Například pravidla školy vymezovala, kdo má být přijat, které kategorie lidí nesmějí být nikdy přijaty na určitý typ školy, jak se chovat, aby byl chválen.

Poznámka: Tak se mi stalo, že jsem s výborným vysvědčením musel nastoupit do učebního poměru a záhy vstoupil do mládežnické organizace vedené komunistickou stranou. Tím jsem se stal dělníkem, a tak jsem mohl přejít na studium střední školy. Můj otec byl vyloučen z komunistické strany, a tak i já jsem byl zpočátku třídní nepřítel.

Někdy jsem měl dojem svobody, ale ve skutečnosti jsem byl manipulován. Vnější podmínky mě donutily jakoby dobrovolně vytvořit si životní postoj, který vůbec nebyl můj.

Poznámka: Často jsem si říkal, že komunisté to možná budou jednou dělat lépe a zatím musíme být trpěliví a nějak s nimi vyjít. Často platilo, co nechci vidět, nevidím.

Tento **strach byl** ve společnosti **nepřetržitě uměle vytvářen** – narážkami, vyšetřováním, ponecháváním v nejistotě, chováním policie, politickými procesy a jejich vedlejšími dopady, neustálou podezíravostí.³

Začali jsme věřit třem pravidlům přežití:

- kdo není s námi (s komunisty), je proti nám,
- jak si kdo ustele, tak si lehne,
- když se kácí les, padají třísky.

Hledali jsme formy identifikace s nepřítelem, stanu-li se spojencem, nalézám fiktivní klid, pozici, nepostradatelnost.

Poznámka: Abych tohoto docílil (konkrétně se stal kandidátem technických věd) bez členství v komunistické straně, byl jsem po celou dobu vysokoškolského života předsedou kolejni rady.

Vytvořil se pocit napětí, který pomohl držet občany v určitém očekávání, vyladění a respektu. Nečekanou infikací strachu přímo do naší osobnosti se posléze někteří z nás stali vlastním

³ Tůma, O., Vilímek, T: *Opozice a společnost po roce 1948*. Ústav pro soudobé dějiny AV ČR, v.v.i.,2009. str. 110-116. ISBN 978-80-7285-122-5

zdrojem strachu pro sebe sama. Totalitní režim touto cestou udržel úroveň strachu a napětí, aniž musel vyvinout nějak velkou energii, aniž by bezpodmínečně potřeboval klasické vymývání mozků.

Poznámka: Propadli jsme přesvědčení, že nelze bojovat s režimem, že je potřeba vytvářet kompromis mezi „já“ a „soudruhy“. Stali jsme se vlastním zdrojem strachu, že bychom bojovali s režimem.

Samota je nebezpečným prvkem v totalitních režimech. Rozdělení lidí a jejich izolace je základem mechanismů moci. Proto každé setkání, jakákoli skupina, která může riskovat shromáždění a svobodnou výměnu názorů, představuje neuvěřitelnou posilu a úspěšně bortí režimem vytvářený pocit samoty a strachu.

Poznámka: Ano, jako předseda kolejni rady jsem musel korigovat svobodnou výměnu názorů při „shromážděních na schodech v koleji na Strahově“. To vše jsem činil, aby totalitní režim nereagoval bouřlivě a násilně na společensky nepřizpůsobivé studenty. Doprovodným kladem těchto shromáždění bylo prosazení přímé demokracie na studentské koleji, která v jiných oblastech společenského života byla nemyslitelná.

Kontrola oddanosti

Jednoduché represivní zásahy musí mít kontrolu účinnosti. Pokud se jev, který je režimem nepříjemný, opakuje, narůstá i **represe**. To je nejjednodušší systém udržení moci, který se zároveň opírá o kontrolu stavu.

Poznámka: Studenti na kolejích se naučili oslavovat „srpnové události 1968“ pitkami. Stranické vedení to vyhodnotilo jako ukázkou odporu, žádalo vyloučení několika „slavicích“ studentů ze školy. Dalo mi to, jako členu fakultního výboru mládežnické organizace, dosti práce zabránit vyloučení ze školy náhradou za vyloučení z kolejí.

Komunismus si budoval systém, ve kterém zlomí každý možný odpor, poté naučí obyvatelstvo, aby postupně kontrolovalo samo sebe, a posléze se začne dožadovat dokonce oddanosti, která musí být nepřetržitě ověřována. Někdy je lépe než někoho zavřít do vězení, nechat jej promluvit dvě prorežimní věty na veřejnosti.

Poznámka: Naštěstí taková prohlášení ke studentům mi byla cizí. Ostatně sdělení prorežimních vět by oslabilo mou pozici na koleji.

Jedním z klíčových prvků kontroly je **oddanost**, protože ta funguje zdánlivě sama od sebe a není příliš do očí bijícím důsledkem přímého donucování. Projevem oddanosti byly soutěže, brigády, průvody. Nicméně nejvyšším projevem oddanosti bylo členství v komunistické straně. Takto byla testována oddanost populace.⁴

Poznámka: Naše studentská oddanost se projevovala např. krátkou přítomností při oslavě 1. máje v Praze na Letné. Poté, co byla naše účast zapsána, jsme se odebrali do hospody na Malostranském náměstí, abychom První máj oslavili po svém.

⁴ Tůma, O., Vilímek, T: *Opozice a společnost po roce 1948*. Ústav pro soudobé dějiny AV ČR, v.v.i.,2009. str. 176-179. ISBN 978-80-7285-122-5

K těmto nástrojům prokazování oddanosti byly přidány další dvě typické a podstatné akce: pravidelné **volby** (jednotné kandidátky Národní fronty) a podpisové akce. Smysl voleb byl zlomit občana. Donutit ho, aby se na této akci masového vyznání osobně podílel, veřejně se obrátil a dočetl se druhý den, jak i on vzdal hold režimu. Na podobném principu fungovaly masové podpisové akce. Neúčast na těchto akcích znamenala celou škálu postihů od ztráty svobody až po ztrátu postavení v zaměstnání. Nešlo o prohlášení či účast, ale o totální kontrolu, zda každý veřejně souhlasí, anebo si troufne dát najevo, že ne

Nepolitičnost

Ve světě nepřetržitého nátlaku z vnějšku je lákavou představou **útěk** z tohoto světa do ráje vnitřní uzavřenosti a vlastního světa. Jde o dojem, že je možné se vymanit. Někdy o moment vytěsnění: co nechci vidět, nevidím. Nevidím, ale registruji a v jistém směru i nevnímám. Tedy minimálně a jen podvědomě zpracovávám podnět. Toto je bolest minulé i naší generace. Nechci se stát zastupitelem v obci, abych neviděl zlo. Útěk do vnitřního světa je často sebeklam. Ale vcelku nejméně stresující a také nejméně sebe ponižující forma obrany, pokud si ji člověk uvědomuje.

Poznámka: Studenti na Strahově v Praze utíkali ze světa reálného socialismu hrou fotbalu a sezením v hospodách. Jen někteří z nich se účastnili turistických a kulturních akcí. Jen málo z nich se účastnilo akcí mládežnických organizací.

Spokojenost

Pro mnohé občany, kteří se nechtěli veřejně, ani společensky angažovat, bylo období socialismu projevem jejich bezstarostnosti a štěstí. Právo na práci a povinnost pracovat zajišťovaly celkem bezstarostný život, pokud měli vyřešené bydlení. Mnozí lidé si na základě dotací státu pořídili bydlení ve vlastních domech. Rodiny se navštěvovaly. Jejich kulturní vyžití bylo podporováno státem. Mnohé, nabízené komunisty, bylo pro lidi přínosné, jen to nebylo do budoucna udržitelné. Pro nenáročné a pasivní občany byl **socialismus žádoucí**.

V celkovém souhrnu je představa možného nepolitického života uprostřed zpolitizované společnosti fikcí. Je to nebezpečnější, protože jde o lež, kterou dobrovolně a radostně používám pro své uvolnění. A tím pádem stavím stav a vývoj osobnosti na zcela falešných a labilních základech ve světě, jehož pravidla mám někomu vnutit a podstrčit, ale my máme dojem, že jsme svůj svět udrželi.⁵

Poznámka: Člověk si na socialismus zvykl. Uzavřel se na svou chatu či chalupu, a tak nebral vážně „blábolení“ soudruhů z komunistické strany o lepších zítřcích. Socialismus zlomily „noční“ fronty občanů na nedostatkové zboží, nikoli snaha o demokratizaci společnosti. Ta skončila srpnem 1968 a následnou normalizací.

⁵ Kabát, J.: *Psychologie komunismu*. Vydavatelství Práh, Praha 2011, str.44. ISBN 978-80-7252-347-4

2. Životní příběh Františka Šitala

2.1. Období před válkou

P Šital byl rodákem z jižních Čech, z Domoradic u Českého Krumlova. Páter František Šital se **narodil 8.1.1905 v zemědělské rodině** středně situované na okraji Českého Krumlova. Nebyl nejstarším synem, proto nemohl převzít hospodářství. Od brzkého mládí byl svou matkou vychováván ve velké zbožnosti. Jeho babička říkala „že ze mě sedlák nebude, že prý mám panský obličej. Rodiče tomu uvěřili a naplánovali, že půjdu na gymnázia“ (příloha III.2). Na **arcibiskupské gymnázium v Praze** přichází bez absolvování páté třídy, která mu byla odpuštěna s tím, že se vše sám doučí (z mého rozhovoru s P. Šitalem). Mohl studovat jakoukoli školu a vyniknout v jakémkoli oboru (příloha II.1), nicméně studiem na arcibiskupském gymnáziu byl předurčen ke službě Bohu.

Na základě nabídky ředitele semináře Řihánka je poslán na **studium bohoslovenství na filosoficko-teologická studia do Říma** (příloha III.2). Na studiích v roce 1926 v Lateránu přijal kněžské svěcení (příloha III.2). Po šesti letech studia dosahuje doktorátu z teologie. Pro své pedagogické schopnosti a jeho budoucí poslání učitele je po vstupu na teologickou fakultu Univerzity Karlovy poslán na **speciální studia filosofie do Říma** (příloha III.2), kde dosahuje doktorátu filosofie. Po sedmileté službě diecézní získává souhlas od pana kardinála Kašpara ke vstupu do jezuitského řádu (příloha III.2).

Poté, co dosáhl v Římě doktorátu teologie, se vrátil se do vlasti. V jednom roce, 1929-1930, byl na dvou místech **kaplanem**, totiž ve Smečně a v Křečovicích. Dva roky byl kaplanem a **katechetou** na školách v Benešově (příloha III.1). V roce 1936 přišel už podruhé do úzkého kontaktu s jezuitou a rozhodl se **vstoupit do řádu**. Dne 15. května 1936 začíná noviciát v Benešově, který dokončil v druhém roce noviciátu řeholními sliby v italském Gallarate.

2.2. Období druhé světové války

Během druhé světové války získala česká katolická církev za své protinacistické postoje velké uznání společnosti. Předpokládá se, že násilnou smrtí nebo na následky věznění zemřelo zhruba devadesát diecézních kněží, řeholníků a řeholnic.⁶

Nacisté považovali katolickou církev za nejsilnější opozici vůči vlastní ideologii. Podle nacistů nebyla katolická církev plně oddána národní věci, neboť její věrnost nepatřila Německu, nýbrž Vatikánu. Přesto proti ní postupovali velmi obezřetně, vědomi si hlubokého zakorenění této instituce ve společnosti a také jejího těsného spojení s obyvatelstvem. Od 20. července 1933 se vztahy s Vatikánem řídily konkordátem uzavřeným mezi Svatým stolcem a Německem. Podpisem smlouvy se všechny formy politického katolicismu zastavily a církev

⁶ Vodičková, S.: *Česká provincie Tovaryšstva Ježíšova v soukolí moderních dějin na příkladu P. Antonína Zgarbika*, str.110.

byla oficiálně zbavena možnosti komentovat nebo jakkoliv kritizovat brutální prostředky nacistického režimu. Církevní život byl nadále zatlačován pouze do zdí kostelů. Na základě informací německé hierarchie vydal papež Pius XI. v roce 1937 encykliku v českém překladu „S palčivou starostí“, v níž konstatuje porušování konkordátu nacisty a pronásledování katolické církve v Německu. V encyklice papež kritizuje nacistickou ideologii a odmítá nadřazenost rasy národa, vůdcovský princip, antisemitismus i potlačování mravnosti a přirozených práv člověka. Zveřejnění encykliky vyvolalo zesílený státní teror.

Od třicátých let dvacátého století docházelo k silné nacionalizaci sudetoněmeckého katolického prostředí. Zatímco Češi viděli v Hitlerovi zánik demokratického státu a vlastní národní existence, národovecké části českých Němců připadal Hitler jako nositel nadějí a jeho radikální řešení politických a hospodářských problémů naplněním požadavku na změnu územního uspořádání a celosvětového pořádku po první světové válce.

Krátce po rozbití Československa a připojení pohraničních oblastí k říši zahájil nacistický režim **proticírkevní tažení**. Počínal si naprosto svévolně, neboť na připojená území československého pohraničí se nevztahoval konkordát mezi Německem a Svatým stolcem. Církevní život směl nadále probíhat jen v prostorách sakrálních staveb, bohatý spolkový život byl zakázán.

Nacisté řád Tovaryšstva Ježíšova nenáviděli, ale zároveň pro něj měli jakýsi svérázný obdiv. Vnímali ho jako nejdůležitější a politicky nejaktivnější řád spojený se čtvrtým slibem – věrností papeži. Řád s misemi a mnohostrannými vazbami po celém světě vzbuzoval v nacistech představu, že se ve skutečnosti jedná o papežovu špionážní službu. Po vzniku Protektorátu Čechy a Morava se dostali jezuité do hledáčku represivního aparátu: čelili výslechům na gestapu, domovním prohlídkám, zastrašování, sledování, zatýkání, policejní vazbě, soudům, uvěznění ve věznicích a tzv. ochranné vazbě v koncentračních táborech.

Prostorné a dobře udržované budovy škol a klášterů budily zájem okupantů a brzy docházelo k jejich svévolné konfiskaci. Nejprve v březnu 1939 zabavili kolej a gymnázium v Bohosudově, v lednu 1942 gymnázium v Praze-Bubenči, které bylo nadále využíváno pro potřeby německé státní policie. V březnu 1942 zabrali kolej s Filosofickým institutem v Benešově.

Od roku 1942 čelili jezuité nové vlně pronásledování. Gestapo zatklo postupně takřka celé jezuitské společenství od sv. Ignáce a ze Strahova. Nejprve eskortovali jezuity do pankrácké věznice, odkud byli převáženi do pražské služebny gestapa v Petschkově paláci k mnohahodinovým brutálními výslechům. Výše trestů pro obviněné jezuity se pohybovaly od čtrnácti měsíců do sedmi let.

Během okupace bylo nacistickým režimem vězněno celkem třicet členů společenství Tovaryšstva Ježíšova v koncentračních táborech Dachau a Mauthausen, Terezíně a na Pankráci. V průběhu války se v mnohém změnilo vnímání českého katolicismu ve společnosti. Česká katolická církev se v Protektorátu postavila proti německé okupaci a její duchovenstvo se zapojilo do protinacistického odboje, zatímco případy kolaborace s nepřítelem byly velmi řídké.

V letech 1938-1941 byl František Šital v Praze-Bubenči **profesorem náboženství** na arcibiskupském gymnáziu. V lednu 1942 jeho působení na gymnáziu končí, neboť je zabráno pro potřeby německé státní policie (příloha III.1).

V období protektorátu je „uschován“ **v kněžském semináři v Hradci Králové**. Své studenty vychovává k tomu, aby po porážce nacistů nastolili v zemi demokracii. Jako kněz však odmítal násilí. Proti nacistům bojoval převážně šířením svých názorů mezi studenty. Úschova perspektivního bohoslovce „Tovaryšstva Ježíšova“ před nacisty v semináři v Hradci Králové zajistila jeho bezúhonnost vzhledem ke spolupráci s nacisty. Proti Němcům nepodněcoval přímý odboj, nýbrž pracoval bohoslovecky prostřednictvím tiskovin (příloha I.4. – Království Kristovo) z roku 1942.

2.3. Období před převratem

Optimismus a nadšení je to, co určuje bezprostřední atmosféru druhé poloviny roku 1945. Do společnosti zasahují mohutné změny, do té doby nemyslitelné (odsun Němců, realizace Košického vládního programu atd.). Nefungují ještě všechny instituce, jak mají, a jiné jsou již na počátku záměrné disfunkce, vyvolané nasazenými komunisty.

Populace je otevřena k jakémukoli nečekanému zvratu, denní život se odvíjí v hledání živobytí. Začínají se objevovat náznaky nebezpečí, signály komunistické diktatury. Většina národa prožívá vděčnost za osvobození velké části republiky a osvobození Prahy. **Komunisté** jsou legálně vysoce **preferovanou stranou**. Národ přijme cokoli, co zní optimisticky, co vede k úspěchu, jakkoli stále jen na úrovni slibů. Ve společnosti panuje cit pro pravdu a spravedlnost hraničící až s naivitou. Tradice první republiky se vrací do života běžné populace.⁷

S nástupem komunistického režimu rychle začaly celospolečenské změny. Po konečném zúčtování s demokratickou opozicí se **církev** ocitla v roli poslední instituce ve společnosti, která ještě **nepodléhala vlivu komunistické strany**. Komunisté viděli v katolické církvi ideologického nepřítele, počítali s konfliktem, který měl vyústit v její podrobení a postupný zánik, avšak ve vedení Komunistické strany Československa existoval rozpor, na kdy načasovat a jak razantně proti církvi vystoupit. Zpočátku ještě fungovalo katolické školství, církevní správa, život v kláštrech, obnovila se činnost řádové provincie Tovaryšstva Ježíšova v Bohosudově, Hradci Králové a na dalších místech.

Příprava na podrobení církve začala zákonem č.231/1948 Sb. ze dne 6. října na ochranu lidově demokratické republiky. Zákon obsahoval ustanovení proti zneužívání duchovenského úřadu k nepřátelským projevům vůči lidově demokratickému režimu. Státní bezpečnost vytvořila ve své struktuře církevní oddělení a začaly se množit případy perzekuce kněží, řeholníků, katolické inteligence i aktivních laiků. Režim nabídl úpravu vztahů mezi státem a církví na základě spolupráce, což v praxi znamenalo odtržení od jejího centra ve Vatikánu a **vytvoření církve zcela podřízené státu**. Na základě zákonů z 14. října 1949 stát převzal kontrolu nad církevními a náboženskými společnostmi. Veškerý církevní život mohl legálně probíhat jen v kostelích.

⁷ Kaplan, K., Paleček, P.: *Komunistický režim a politické procesy v Československu*. Vydavatelství Barristen & Principal, Brno 2001, str.9-24, ISBN 80-85947-75-7

Před násilnou likvidací Tovaryšstva Ježíšova v dubnu 1950 působilo na území republiky 251 jezuitů. Řád spravoval gymnázium a kolej v Bohosudově, papežskou kolej na Velehradě a další objekty.

Po válce byl František Šital pověřen funkcí **rektora koleje** v Praze Dejvicích a následně **v Bohosudově**. Zde se naplňuje jeho poslání, kterému se do cesty staví vítězství komunistů po únoru 1948 a jejich snaha ukončit období úspěšného církevního školství. Jeho starost o budoucnost studentů po uzavření semináře v Bohosudově je patrná z přílohy V.2. Jeho boj za studenty byl hodnocen v rozsudku krajského soudu v Ostravě jako nepřátelský postoj vůči státnímu zřízení (příloha V.4.5). Tím končí „šťastný“ a naplněný život P. Františka Šitala ve věku 45 let.

2.4. Období nástupu k moci

Nástup komunistů a **tvrdé posilování moci**, procesy, masová perzekuce, to je období víceméně odstartované převzetím moci komunisty v únoru 1948. Dochází ke kolaboraci složek vnitra a armády prostřednictvím komunistických funkcionářů, kteří do těchto složek pronikli již po válce. Tyto složky stojí v pozadí a nejsou vidět. Tím, že tzv. Lidové milice přímo aktivně vystoupily, jakkoli v počátku jen se zastrašujícím efektem, získal nový režim vládu za použití síly a moci. Výsledek celého minulého období – náchylnost k velkým změnám a rezignovanost – vedl k poměrně malému okamžitému odporu vůči novému režimu.

Došlo k souběhu a kombinaci nežádoucích znaků:

- pozvolný **posun k neústavnosti**,
- narůstající rozdíl mezi proklamovanými ideály a skutečností v praxi,
- okruh a typy lidí, na kterých komunistická strana chtěla vybudovat moc.⁸

Režim se stabilizoval u moci mnohem rychleji než jakýkoli systém, se kterým měla země zkušenost. Veřejné mínění nestačilo rychle reagovat na všechny razantní změny ze strany státu, resp. totalitního režimu.

Náhlost a prudké změny, zásahy policie, překotně rychle legalizované nové zákony, které na počátku uzavřely hranice, poté omezily činnost spolků, církví a vytvořily počátek cenzury, a konečně zásahy do majetku byly provedeny v rychlém načasování a úměrně tempu zvrátů, kterým byla populace vystavena uplynulých deset let od roku 1938.

Obyvatelstvo, které se mohlo na této zločinecké moci jakkoli podílet, se navíc začalo rekrutovat ze skupin, které viditelně přitahoval nějaký z aspektů moci nebo je silně ovlivnila nějaká osobní kompenzace nedostatku. Tato skutečnost vyvolala podvědomě větší strach, protože reálný strach z lidí, kteří začnou vládnout nebo o nás rozhodovat, byl zcela na místě. Jakmile potom represe a zásahy policie a nezákonného soudnictví nastaly, obyvatelstvo již bylo výrazněji pod

⁸ Kaplan, K., Paleček, P.: *Komunistický režim a politické procesy v Československu*. Vydavatelství Barristen & Principal, Brno 2001, str.27-48, ISBN 80-85947-75-7

vlivem strachu. A tak se odpor vlivem všech výše uvedených okolností stal pasivním. Nebylo tolik místa na kompromisy. Bezprostřední represe vytvořily **klima strachu a beznaděje**.

Vytvářela se nová struktura společnosti, která vydělovala skupiny s jinými, přednostními právy a skupiny s omezenými nebo téměř žádnými právy. Nová postavení byla přijímána v atmosféře strachu jako danost, proti které člověk neměl odvahu se postavit.

Stejně jako nacisté i **komunisté pohlíželi na jezuitu jako na zvlášť nebezpečné ideové protivníky**, kteří mají propracovanou špionážní síť rozšířenou pomocí misí po celém světě. Věrnost papeži je opět stavila do pozice „špionů“ sloužících cizí mocnosti. Na jejich akademické vzdělání získané v zahraničí se pohlíželo jako na „školení agentů imperialismu“. Podle názorů StB se jezuité již v roce 1945 zaměřili na rozvracení lidově demokratického zřízení u nás. Na 17. schůzi SÚC navrhl ministr informací Václav Kopecký, zrušení a zákaz činnosti řádu jezuitů a německých rytířů na území ČSR.⁹

Likvidace mužských řeholí probíhala pod názvem akce „K“ (Kláštery) ve dvou vlnách. Řeholníky internovali v několika centralizačních kláštrech: Osek u Duchcova, Bohosudov, Králíky, Želiv a dalších. Zde bez soudního rozsudku, jen na základě administrativního rozhodnutí národních výborů, nastoupili na nucené práce, podléhali ostrému vězeňskému režimu, byli bez ochrany vězeňského řádu a byli ponecháni libovůli konkrétního velitele tábora.

Tak jako nacisté i komunisté chtěli mít školství a vzdělávání pod výhradní kontrolou. I to byl jeden z důvodů, proč 22. listopadu 1949 navrhl SÚC několik fází postupu proti řeholím a klášterům. V první etapě mělo dojít ke zbrzdění růstu řádových komunit a omezení vlivu řeholníků na mládež. Podle návrhu měly být zrušeny internáty mládeže, bohoslovecká učiliště a ztížen vstup uchazečů do noviciátu. Krátce nato bylo podle tzv. zákona o jednotné škole církevní školství zestátněno.¹⁰

Komunistické orgány se navíc rozhodly při svých proticírkevních taženích využít i tradičních protijezuitských nálad v české společnosti. Nově přibýlo smyšlené obvinění ze spolupráce řádů s nacisty.

Komunisté vnímali jezuitu jako mimořádně zatvrzelé ideové protivníky s těsnou vazbou na papeže, s velkým vlivem na věřící, a proto je zařadili hned do první vlny zatýkání. Nočního přepadení klášterů se koordinovaně ve všech řádových domech kolem půlnoci účastnili informovaní policisté, členové Lidových milicí spolu se Státní bezpečností. Perzekucí nebyli ušetřeni ani studenti arcibiskupských gymnázií.

Při akci „K“ eskortovali do **internačního tábora v Želivu** také P. Františka Šitala. Při příjezdu do tábora čekalo řeholníky zhruba čtyřicet ozbrojených příslušníků státní bezpečnosti (SNB), kteří je předvedli před velitele tábora, kde dostali základní informace o své situaci a trestech při kázeňských přestupcích. Sčítací nástupy pak probíhaly každé ráno před odchodem do práce a následně večer. Zúčastnit se jich museli všichni duchovní, včetně starých a

⁹ BULÍNOVÁ M., JANIŠOVÁ M., KAPLAN K. : *Církevní komise ÚV KSČ 1949-1951*, s.335, 319.

¹⁰ Kaplan, K., Paleček, P.: *Komunistický režim a politické procesy v Československu*. Vydavatelství Barristen & Principal, Brno 2001, str.73-81, ISBN 80-85947-75-7

nemocných.¹¹ Časem přibýli k řeholníkům kněží, kteří však od nich byli izolováni a měli striktní zákaz spolu jakkoliv komunikovat. Režim byl v internaci velmi přísný. Za každý přestupek nebo náznak odporu následoval ihned kázeňský trest se sníženým příjmem potravin a zpočátku i fyzickým násilím. Celý tábor hlídalo zhruba třicet ozbrojených příslušníků SNB. Internovaní pracovali na stavbě domů v Jihlavě, v kamenolomech v Boršově a Pavlově. Jejich práce nebyla honorovaná. Vybraným členům rodiny mohli duchovní napsat jen několik řádků na korespondenčním lístku, který podléhal cenzuře. Návštěvy rodinných příslušníků byly sice možné, nikdo však přesně nevěděl, podle jakých pravidel. Návštěvy se odehrávaly vždy za přítomnosti orgánů státní bezpečnosti StB. Jezuité se snažili i v tomto prostředí vést společný komunitní život (příloha III.3).

Po zrušení želivského tábora v roce 1956 byl P. Šital spolu s ostatními spolubratry **převezen do střediska v Králíkách**. Mariánské poutní místo Hora Matky Boží, spravované řádem redemptoristů, se rozprostírá nad městem Králíky. V dubnu 1950 ho komunistická vláda pro veřejnost uzavřela a násilně při akci „K“ soustředila redemptoristy i z ostatních řádových domů. V této první etapě prošlo internačním táborem 32 jezuitů. Druhá etapa internačního tábora Králíky začala v roce 1956, kdy sem přemístili vězně ze zrušeného tábora v Želivu.

Pracovní náplň internovaných se skládala z různých zemědělských činností: opravovali v dílnách zemědělské stroje, jezdili s traktory a samovazy nebo pracovali v živočišné a rostlinné výrobě. Část osazenstva kácela stromy v lese, ostatní pracovali v kuchyni, prádelně, na zahradě a v dílnách. Řeholníky rozdělili do pokojů podle jednotlivých řádů. Jezuité dostali celkem šest světnic, ale jejich rozmístění do jednotlivých pokojů určilo vedení (příloha III.3). Občas proběhly prohlídky ubikací, příslušníci StB prohledali a rozpárali slamníky.

Od září 1959 do ledna 1960 se jejich četnost a důkladnost zvětšovala. Chystala se velká akce proti jezuitům. Pomocí odposlechů a díky informacím z hlášení tajného spolupracovníka Státní bezpečnosti Fr. Jaroslava Vančury připravila StB **v září 1959 velkou razii** proti jezuitům. Na základě jí získaných poznatků byla provedena v r. 1959-1960 realizace jezuitského podzemí, při které bylo zatčeno 18 osob, z nichž několik bylo odsouzeno pro velezradu.¹²

Jestliže do roku 1950 nemá Státní tajná bezpečnost dostatečné materiály k odsouzení Františka Šitala, pak po deseti letech ilegální práce v internaci, díky udavačům z jeho okolí, získává materiály k jeho odsouzení, a to za velezradu (příloha V.5.2). **Odsouzením za velezradu v roce 1960** se radikálně mění způsob jeho života. Přichází ponížení, které lze srovnat jen s Kristovým utrpením. Jako správný křesťan utrpení přetváří do zesílené víry, která mu pomáhá přežít období kriminálu s vírou v lepší zítřek.

2.5. Uvolňování kontroly

Přechod k této etapě byl prakticky nepostřehnutelný. Smrt Stalina a poté Gottwalda v roce 1953 byla symbolickým začátkem, nikoli reálnou změnou.

¹¹ Vodičková, S.: Česká provincie Tovaryšstva Ježíšova v soukolí moderních dějin na příkladu P. Antonína Zgarbika SJ. *Securitas imperii studie*, str. 130138.

¹² ABS,f: *Materiály trvalé hodnoty – Centrála 1948-1960 (MV-MTH)*, svazek číslo 2033 z 19.6.1977, s.114.

Diktatura se velice rychle upevnila a stabilizovala. Chruščovův nástup v Sovětském svazu byl postupný a jeho vystoupení na XX. sjezdu sovětských komunistů bylo opožděné vzhledem k datu Stalinovy smrti. Každý krok ve vývoji vnitřních mocenských vztahů uvnitř Komunistické strany Sovětského svazu byl nesmírně těžký. Očekávání změn v Sovětském svazu určovalo situaci v satelitních komunistických státech Evropy.

Teprve rok 1960, kdy byla přijata ústava a Československo bylo oficiálně přejmenováno na Československou socialistickou republiku, představuje **novou etapu budování komunismu**. Vzhledem k dlouholeté únavě společnosti docházelo ke ztrátě razantnosti, neboť udržovat strach u všech skupin nepřetržitě a na stejné úrovni bylo nemožné. Ale v počátku 60. let ještě docházelo k represím. Ještě i v této době byli lidé zatýkáni a odsuzováni (zejména klér). Lidé utíkají od reality do soukromí – budování chalup a chat. Lidé si zvykají na potlačování nespokojenosti.

V letech 1966-67 je společnost náchylná k stále veřejnější **kritice poměrů**. Snižuje se strach, uvolňují se zábrany a úplnou nemožnost veřejné kritiky nahrazuje dílčí a opatrná snaha něco ve společnosti měnit. Tento trend proniká i do Komunistické strany Československa.¹³

Postupně bylo z Králík do vazby odvezeno dvanáct jezuitů, mezi nimi i František Šital. K nim byli přiřazeni i jezuité, kteří v té době pobývali na svobodě. Soudy probíhaly v Ostravě, Praze, Brně a v Hradci Králové. P. František Šital byl **umístěn do vazby** v říjnu 1959. V protokolu byl uveden důvod zadržení – podezření z trestného činu podvracení republiky spáchaného tím, že od roku 1956 navazoval styky s příslušníky jezuitského řádu, nabádal je k dodržování řádového života, přestože byl při rozpuštění řádu v roce 1950 upozorněn, že řeholníci dále nemohou vyvíjet dosavadní řádovou činnost. Ale každý smí pouze individuálně provádět náboženské úkony. Přesto podnikal ilegální kroky, které měly řádu umožnit navázat na původní aktivity, až dojde k očekávaným změnám poměrů v republice (Příloha V.4.2 a V.4.3).

Dne 14. ledna **1960** sloučila StB jednotlivé osobní vyšetřovací spisy do skupinového svazku (příloha V.5.1) a tím skončila příprava pro **soudní přelíčení**. Všeobecně se očekávalo, že dojde k odsouzení celé skupiny a tresty budou mírné, neboť ve společnosti bylo znát určité uvolnění oproti 50. letům. O to překvapivější byl rozsah obžalovaných a výše jejich trestů.

Prokurátor JUDr. Zábraňský představil trestnou činnost skupiny před soudem a sečetl jim všechny prohřešky od roku 1949 až do zadržení v roce 1959. P. Zgarbík, Kučera, Vojtek a Šital měli v roce 1948-1950 mařit státem řízenou Katolickou akci, šířit exkomunikační dekrety a zatajovat církevní majetek (příloha V.5.1).

V době internace v Želivu se měli scházet u tajného viceprovinciála Zgarbíka a společně se utvrzovat v dodržování řeholního života, povzbuzovat se k šíření náboženské ideologie a k odporu proti lidově demokratickému zřízení. V internaci v Králíkách vytvořili podzemní vedení zakázaného jezuitského řádu, v jehož čele stál viceprovinciál Zgarbík, a jeho poradci se stali Sukop, Kučera a Šital (příloha V.4.3).

Z let 1956-1959 jim obžaloba kladla za vinu, že se pravidelně každý týden scházeli při tzv. rekreacích, utvrzovali se v odporu proti lidově demokratickému zřízení a šířili mezi sebou

¹³ Kaplan, K., Paleček, P.: *Komunistický režim a politické procesy v Československu*. Vydavatelství Barristen & Principal, Brno 2001, str.216-220, ISBN 80-85947-75-7

štvavé zprávy Vatikánského rozhlasu a Svobodné Evropy. Dále se jim kladlo za vinu, že věděli o působení nepřátelsky smýšlejících bývalých členů řádu při výchově mládeže (příloha V.5.1).

Za tzv. spolčení se s jinými k pokusu zvláště nebezpečným jednáním rozvrátit lidově demokratické státní zřízení a společenský řád republiky odsoudil 31. března 1960 předseda senátu JUDr. Jan Jandák u Krajského soudu v Ostravě obviněné k vysokým trestům. Podle trestného činu velezrady § 78 odst.2 tr. zákona dostal František Šital 11 let (příloha V.5.2).

Podobné procesy s jezuitou se konaly v Hradci Králové, Brně a Praze, kde obvinění dostali mnohem mírnější tresty v rozmezí jednoho až pěti let odnětí svobody. Na obviněné se nevztahovala velká **amnestie** v roce 1960. První odsouzení byli propuštěni při další amnestii v roce 1962. V červnu 1967 propustili z Valdic na podmínku P. Šitala SJ.

Přestože se po roce 1962 společenské poměry změnily, František Šital zůstává pro stát vedený komunisty „nepřítelem státu“, a tak nemůže být propuštěn. Snad i záznamy o tom, že je vězněn, se ztrácejí. Na žádost „Vatikánu“ je v polovině **roku 1967 propuštěn** na podmínku, že nebude o své izolaci a věznění mluvit (osobní rozhovor s F. Šitalem). Jeho snaha o soudní rehabilitaci byla marná (příloha III.4.).

2.6. Pražské jaro 1968

Komunistická strana se snaží mít věci pod kontrolou. Pokus o vyvolání odchodu konzervativních členů z ústředního výboru strany využije obyvatelstvo k přetvoření mechanismů demokracie. Jde o velice krátkou dobu, kdy se během šesti až osmi měsíců promění celá společnost od základu. Tato změna však není garantovaná ústavně. Náhle spontánně propuká nadšení, sklon respektovat demokracii a jasně pojmenovávat věci. Mnoho lidí se nedovele zbavit pocitu, že jedinou možností je uvažovat změny v rámci vedoucí úlohy komunistické strany a hledají “ **socialismus s lidskou tvář**”.

Situace se vymkne totalitnímu řízení a režim ztrácí neoprávněně získanou moc. V tuto chvíli se situace stane nikoli jen varovnou, ale aktuální, z hlediska hlavního garanta moci totality, tj. moskevského politbyra. Proto padne rozhodnutí o **ozbrojené invazi vojsk** Varšavské smlouvy. Situace po okupaci vyvolala jen určitou míru strachu. Daleko horší byla beznaděje a pocit, že věci se nikdy nepodaří dovést k úspěšnému a svobodnému konci. Nic nemá smysl a diktatura se vždy udrží. Tato skepse ovlivnila životní polohu budoucích let velmi výrazně.

Po propuštění z vězení přebývá Šital u své sestry „cukrářky“ v Kamenném újezdu u Českých Budějovic. Chce být prospěšný, pracovat v civilním prostředí, neboť jako kněz nemá státní souhlas s výkonem své profese. Poznává opatrnost a zbabělost vedoucích pracovníků podniků, neboť není nikde na práci přijat bez udání jakéhokoli udání důvodu (z osobních vzpomínek). Jedině na základě zásady „Každý má právo na práci, každý musí pracovat“, je umístěn na **práci nočního hlídače** v Českých Budějovicích (příloha III.5). Z této bezútěšné situace mu pomáhá církev a „schovává“ jej do kláštera v Oseku u Duchcova. Tímto končí obtížná část jeho života ve věku 63 let a začíná pro něj „šťastný“ věk jeho pozdního života.

2.7. Normalizace

V období po nástupu nového vedení strany, které otevřeně kolaborovalo s cizí mocností, postupovala strana velmi opatrně k posílení moci. Moc nasazovala konkrétní lidi, konkrétní normalizátory do sdělovacích prostředků, na ministerstva, státní úřady, do veřejných institucí. Hlavní pozorností strany byla bezprostřední existenční **likvidace lidí, kteří představovali nepřátele**. Byli to nepřátelé z vlastních řad, kteří se jako komunisté rozhodli vědomě nesouhlasit s politikou strany (s příjezdem cizích vojsk). Vznikla další vlna přesunů ve společnosti: lidé hledali zaměstnání, intelektuálové přecházeli do výroby.

Změny nevyvolávaly tolik úzkosti a strach, jako tomu bylo v 50. letech. Spíše byla na prvním místě existenční nejistota a životní zklamání ze ztracené perspektivy. V oblastech základních lidských práv, v nesvobodě projevu a v rozdělení obyvatelstva na nepřátelské skupiny se podařilo dosáhnout úrovně 50. let.

P. František Šital v roce 1968 se dostává do **Oseku u Duchcova**, kde věrně a obětavě **slouží Školským sestřím de Notre Dame**, ale také několika bratřím z různých řádů, kteří tam zůstali pracovat ve stolárně, v kuchyni či na zahradě. Musel být „uklizen“ z reálného života do prostředí kláštera.

V klášteře školských sester vykonává duchovního správce (kněze). Nevzdává se svého poslání šířit víru a stává se tak prostředníkem dovozu „zakázaných“ knih z Říma. O této činnosti, kterou se dozvídá Státní tajná bezpečnost až po jeho smrti v září 1978, ví jen sestra představená, která dokázala veškerou „nežádoucí“ literaturu závčas po jeho smrti uklidit (z osobního rozhovoru po pohřbu F. Šitala). **Umírá 30. září 1978** (Příloha III.6).

2.8. Osobnost Františka Šitala

Na závěr této kapitoly bych rád doplnil stručné doplnění, které nemusí být z předchozího textu patrné.

Svou prací jsem se snažil přiblížit „velkého člověka“ a „pravého křesťana“. Za svůj život prožil tři období. První od narození do věku 44 let, druhé do věku 63 let a třetí do věku 73 let.

První období života P. Františka Šitala do roku 1949, bylo, řekl bych s nadsázkou, „šťastné“, plné činorodé práce a osobně šťastné co do blaha i blaženosti. Plnil si své sny a věrně sloužil Bohu a církvi, jak nejlépe uměl. Respektuje požadavky své „jezuitské“ obce, zejména v době protektorátu s tím, aby jí mohl významněji sloužit v lepších časech po válce. Toto období končí dubnem 1950.

Před dubnem 1950 se mohl stát řadovým farářem se státním souhlasem, který by spolupracoval se státní mocí. To odmítl, neboť nemohl následovat P. Velického z Českého Krumlova (města, jehož byl rodákem a kde měl všechny příbuzné), se kterým se v otázce spolupráce s režimem dostal do pře (Příloha V.5.1).

Mohl být pasivním řeholníkem v táborech nucených prací, aby tak čekal na konec své internace. Opak se stal pravdou. Jestliže začal s německým režimem bojovat slovně (v izolaci kněžského semináře v Hradci Králové), pak s novým komunistickým režimem začal bojovat jak slovy, tak i činy (v internačních táborech v Želivi a Králíkách). Byl si vědom své činnosti, byl si vědom, že dříve či později se stane „nepřítelem“ státu a bude souzen světskou mocí za velezradu. Byl však jezuitou a jiná cesta pro něj nemohla existovat.

Byl služebníkem Boha i papeže, což dokázal i ve svém nejšťastnějším třetím období (v pobytu v klášteře v Oseku u Duchcova). Byl křesťanem, který si nikdy nestěžoval na svůj osud, naopak rozdával pohodu a radost ostatním lidem. V naší rodině v Českém Krumlově byl nazýván „velebným“ panem, byl bratrem mého dědy, který měl podobný osud.

Nejsem si jist, zdali se takoví lidé i dnes narodí pro nejvyšší službu Bohu.

3. Teologické písemnosti Františka Šitala

Z teologického díla se dochovaly dvě homilie. První homilie (příloha I.3.) je doslovně přepsaná z archivu České provincie Tovaryšstva Ježíšova, druhá homilie (příloha I.4.) je převzata z archivu bezpečnostních složek. Mé odezvy na vybrané citované části z homilií jsou uvedeny níže.

3.1. Vyznání víry

Smysl života spočívá ve štěstí dosažené Boží blízkosti: „Dostat se do blízkosti božích tajemství, je to největší štěstí, protože tím se získává boží blízkost. Víme, přece, že v Bohu má náš život spočinout.“

Problém víry spočívá v její nemožnosti exaktně ji vysvětlit. „Stojím zde před problémem víry. Jak např. chce někdo vědecky dokázat lásku, utrpení, radost, smutek a jiné? A to je jen jedna oblast. Vedle toho je tu ještě celá řada jiných stránek vědecky nevysvětlitelných, a přece je přijímáme se samozřejmostí, nikdo se neodvází tvrdit, že nevěří, že existují. I to, co se událo být v jisté době nesmyslem a nemožností se ukázalo být pravdou. Proč tedy taková vzpoura proti víře, ve slovo, za nímž stojí nejvyšší autorita: Bůh!“

Co je víra? „Je to dar Boží. „Je to dar daný BOHEM člověku, ba říkáme vlitý a počítá se mezi ctnosti božské. Člověk může tento dar přijmout, nebo odmítnout. Může jen svou vůlí a prosbou zvětšovat, nebo nechat zakrnět.“ Z přemíry nabízených ideologií jsme zapomněli na tu pravou víru darovanou Bohem.

Máme věřit či nevěřit. „Člověk má na vybranou, uvěřit, nebo nevěřit. Následky si nese sám. „My jsme přece uvěřili, byli jsme pokřtěni, máme právo být spaseni. Tak si to myslí každý z vás. Tu nám vyvstává otázka: „Uvěřili jsme opravdu bez výhrad, cele a úplně?“ Jak je patrné, dnešní generace neuvěřila cele a úplně. Víru začala předstírat.

Jaká je naše víra? Naše víra je často naučená a kolektivní, vzdálená od víry svatých a blahorečených. „Z životopisů svatých víme, že jejich víra byla naprosto jasná, a tak silná, že pro ni obětovali všechno. Proti této víře stojí víra naše, zděděná, naučená, znaková, citová, snad už kolektivní v tom smyslu, že jdeme s proudem.“

Co je správnou vírou. Není to jen víra přijatá srdcem. Musí být poznaná také rozumem. „Má-li být víra správná, pak musí být přijata jak rozumem, tak srdcem. Je to vlastní poznání, které obohacuje a upevňuje. Víra se musí stát zážitkem člověka, aby byl schopen bláznovství pro Krista.“

Naše víra spočívá v klidném životě s poklidnou zbožností. „Pomocí různých výhrad, výkladů a názorů jsme se zabydlili ve své víře. Zkrátka každý jsme si vyhlédli pokojnou cestu, abychom u druhých nenaráželi, aby ani naše svědomí nám nic celkem nevyčítalo. To je naše zbožné přání, mít spokojený, klidný život s poklidnou zbožností v upravené víře. To je ideál. Jsme

velmi podobní starým izraelitům, kteří věřili v Jahve, přinášeli mu i oběti, modlili se, světili všechny svátky i mnoho předpisů si k tomu vymysleli a snažili se je zachovávat, a přece o nich řekl Pán Ježíš: „Tento lid mě ctí ústy, ale jeho srdce je daleko ode mě.“

Úprava naší víry a hledání cesty, jak smířit těžkou situací s vírou. „Víra přináší s sebou velké a těžké problémy životní. Velmi často nás staví do situace, kde si nevíme rady a naše budoucnost je i dosti zamlžena. Některé situace jsou tak těžké, že naše víra neobstojí bez pevné důvěry v pomoc boží. A právě v těchto případech nás nejvíce napadá pokušení uchýlit se z cesty pravé víry. Proto lidé, kteří nejsou dosti pevní ve víře, se v takových případech lámou, víru si upravují a hledají cestu, jak smířit situaci těžce doléhající na člověka s vírou. Zde dochází ke krizím, které se stávají člověku osudnými. „Ne ten, kdo mi říká Pane, Pane, vejde do božího Království, ale ten, kdo plní vůli mého Otce“, říká Ježíš.“

Obnova víry je naším dnešním úkolem, který potřebuje celý dnešní svět. „Je-li dnes ve světě něco zapotřebí jako soli, nás nevyjímaje, je to obnova víry z života podle ní. Zde vidíme, co chce po nás Bůh. Abychom přijali víru v jeho slovo bez výhrad a vešla do našeho života. Jinými slovy: bude-li naše víra živá života schopná, pak bude nezdolná. A to je, co dnes potřebujeme, nejenom my, ale celý a zvláště křesťanský svět.“

Svědectví víry svým vlastním životem, a nejen slovy je naším dnešním úkolem. „Pán Ježíš říká apoštolům: „A vy mi budete svědky až do končin země!“ Co míní těmi slovy být svědky? Co jiného než být svědky ve víře. A být svědkem neznámá nic jiného než být svědky ve víře. A být svědkem neznámá nic jiného než vydávat svědectví víry svým životem. Apoštol Pavel nazývá se svědkem, který svědčí o nebeském OTCI. „On je věrný svědek!“ Zkušenost nás učí, že svědectví podávané slovem zůstává stále neúplné a pro mnohé nejisté. Nevěřící lidé žádají fakta a ty nelze nijak jinak podat než vlastním životem. Proto jsme zde, abychom si toto ozřejmili a opravili, co není dosti v souladu s vydáváním svědectví Kr.“

Víra darem od Boha. Musíme prosit Boha, aby naše víra byla pevná a abychom v ní neklesali. „Velmi často zapomínáme na jedno, že víra je dar od BOHA. My prosíme o všechno možné: o milost, o zdraví, o odvrácení zla atd., ale o dar víry neprosíme, jako by se to rozumělo samo sebou.... tím spíše máme prosit my, aby naše víra byla pevná, abychom v ní neklesali. Vidíte, že nám přece něco chybí, i když se nám zdá, že jsme udělali všechno a děláme, co můžeme. Prosme bez ustání za dar víry pro sebe i pro druhé.“

Víra živá nás přivede do Království božího. „Jsem přesvědčen, že věříte v Ježíše Krista a chcete být dobrými svědky do posledního dechu, jen vybědňte z kolejí všednosti a zploštěnosti víry. Udělejte vše, aby vaše víra byla živá a určitě přinese sv. ovoce Království boží ve věčnosti.“

Komentář k homilii „Víra“

Homilie „Víra“ přestože je zaměřena na školské sestry v klášteře v Oseku, je osobním vyznáním P. Václava Šitala. Homilii lze pojmut jak výzvu k víře pravé. V mnoha větách je víra tak či onak definovaná, přesto závěr homilie vyzývá k víře živé, která nás vede ke Království božímu ve věčnosti.

Pro hlubší studium textu je uveden jeho **plný text** „Víra“ zachovaný v dokumentech archivu materiálů České provincie Tovaryšstva Ježíšova (příloha I.3.)

3.2. Království Kristovo

Přechod k cestě osvětlené spočívá ve službě Bohu a tím spáse své duše. Odepřením této služby se dopouštíme hříchu, který se stal našim jediným neštěstím, které nás na světě může postihnout. Proto jsme se rozhodli Bohu sloužit a proti hříchu bojovat. „Připamatovali jsme si, že našim hlavním úkolem životním je sloužiti Bohu, svému Pánu a Tvůrci. Jej milovat a tímto způsobem spasiti duši svou. Připomněli jsme si, jak je hrozné odepříti Tvůrci povinnou službu, dopustit se hříchu. Ten se nám ve světle věčných pravd ukázal jako jediné skutečné neštěstí, jež nás může zde na světě postihnouti. Rozhodli jsme se Pánu Bohu sloužiti, proti hříchu bojovati. Tím je skončena cesta očištná.“

Cesta peklem je cestou očištnou. „Jeho cesta peklem byla cesta očištná. Jejím cílem bylo vzbudit v duši spasitelnou bázeň a odvrátit ji od hříchu, aby očištná se mohla povznést k hvězdám a k nebi. I v exerciciích zašla duše do krajů, kde je věčná kletba a věčné zavržení a skončí tuto pouť sv. zpovědí. Tak očištna ode vsí viny a hříchu je schopna, aby k nebesům se „orla vzletem“ mohla vznést.“

Co dělat, abychom nepozbyli znovu nabyté milosti. Potřebujeme živoucího vzoru ctnosti. Potřebujeme sledovat Krista, slyšet jeho slova, pozorovat jeho skutky.

„... když odstraněno bylo vše, co bylo na překážku k odstranění posledního cíle .. nebe. Tedy k nebi ... Ale kterou cestou? Ale to ještě nestačí“. Co dělat, abychom nyní vytrvali a znovu nabyté milosti nepozbyli. Čeho k tomu potřebujeme. **Ž i v o u c í h o v z o r u c t n o s t i**. Vzoru, jež člověku scházal v době Zákona starého, jež se mu dostalo teprve v době milosti.“

„Ve šlépějích Kristových! K osobě Kristově teď se obrací náš zrak, abychom poznali velikost a velebnost jeho osoby, zamilovali si jeho nejsvětější Srdce, jež je hlubina všech ctností a v něm přebývá plnost božství a abychom se nadchli k následování Krista. Sledovat Krista v jeho životě slyšet jeho slova, pozorovat jeho skutky.“

Bude to stát těžký boj, ale vítězství je zcela jisté. Bůh to zjevil. „Pře všechnen nedostatek k prostředkům, přes všechna nebezpečství na pochodech a bitvách, zvláštní ochranou boží

nikdo z nás nezahyne. Mnozí budou poraněni, nikdo však nepadne, nikdo neumře.“ Co vy budete při tom činit? Každý bude jen hledět na mne, co na mě spatří, sám bude konati. Nepotřebuje více bojovat a pracovat ve dne nebo v noci bdít než já, váš král ... Prohlašuji, že se nenechám od nikoho překonati.“

Pokrm a nápoj budete mít se mnou každý společný a nebudete mít horší oděv, nežli nosím já! Jakmile bude vítězství dobyt, vrátíme se v triumfálním průvodu domů a každý bude oděn dle toho, jak se vyznamenal ... Kdo se chce zúčastnit ať vytáhne neprodleně se mnou ...!“

Vyzívám k boji nesnadnému vyžadujícímu strádání a oběti, ale vítězství bude jisté. To je odkaz Ježíše Krista. „Pomyslete si, že by nějaký pozemský král dobra a statečna, jemuž sám Bůh dal moc nad veškerými zeměmi, vydal prohlášení: “Mám v úmyslu zahájit tažení proti našim nepřátelům. Půjdu v čele výpravy, budu se všemi vojáky snášet všechny obtíže a útrapy boje, ba sám je na sebe vezmu, takže na nikom nebudu žádati více, než co já sám podstoupím. Boj bude sice tuhý a nesnadný, bude vyžadovat na nás mnohá strádání a nemalé oběti, ale vítězství je jisté. Kdo bude účasten, dostane se mu podílu i na odměně. Kdo se nepřidá ke mně, stane se kořistí nepřátel, neboť boj se rozpoutá po celé zemi. Toto podobenství hodí se jen na jednoho krále, krále všech králů, Ježíše Krista. Jedinečná osobnost, jedinečné dílo, jedinečná cesta.“

Komentář k homilii „Království Kristovo“

Záměr homilie je ve větě: „**Tato rozjímání mají nás povzbuditi k boji...**“. Již na počátku textu je jasný záměr, vzdor vůči současné neblahé vizi církve v Čechách a vůle bojovat za budoucnost církve v Čechách.

V první části uvádí do děje nebeského krále, který nás vyzývá na konci díla k boji, nikoli k pasivitě a očekávání, že Kristus vyřeší naši budoucnost. V druhé části apeluje na nezbytnost napomoci Kristu při jeho úsilí o změnu soudobého stavu ve společnosti.

Pro hlubší studium textu je dále uveden jeho **plný text „Království Kristova“** zachovaný v dokumentech archivu materiálů bezpečnostních složek pod značkou V 1334/5-OV (příloha I.3.)

Poznámka.

Obě homilie jsou v příloze uvedeny v plném znění. Z použité literatury k těmto homiliím lze uvést jen *Metodický Výklad nového katechismu* sepsaný Václavem Davidkem vydaný v Praze 1900 Cyrilsko-Methodějskou tiskárnou a nakladatelstvím V. Kotrby.

Poznámka autora: jde o knihu, kterou jsem v pozůstalosti zdědil.

Závěr

Vzhledem k požadovanému rozsahu práce jsem téměř naplnil v úvodu vytčené cíle. V práci nenajdete přímé odpovědi na otázky položené v úvodu. Tyto odpovědi jsou záměrně uvedené v textu tak, aby si čtenář mohl vytvořit vlastní odpovědi a není-li tomu schopen, pak se musí opětovně k textu práce vrátit. Velmi žádoucí by byla **diskuse o informacích uvedených v příloze**, zejména o významu uvedených homilií pro dnešního věřícího.

Předložená práce má vybudnout čtenáře k hlubšímu zamyšlení nad dobou ve které Štál žil a nad jeho posláním. Vylíčení doby je založeno na dnes již prakticky neznámé ideologii komunismu. Pak-li má čtenář zájem o tuto problematiku, může po stručném úvodu „**Dobový kontext života** Františka Štála“ pokračovat ve studiu této problematiky. Znalost této problematiky je pro pokročilého studenta teologie potřebná.

Z kapitoly „**Životní příběh** Františka Štála“ lze pochopit postup budování socialismu v naší republice a postavení církve v této době. Cílem této rozšířené kapitoly není jen zasadit životní příběh Štála do dané doby, ale i nastínit možné přístupy k uchopení a řízení moci v situaci, kdy nám vládne jedno politické uskupení.

Z přílohy může čtenář pochopit mocenské nástroje diktatury. Uvědomit si, jak z člověka mírné povahy, opravdového věřícího, se může stát bojovník proti totalitě, který bojuje s tím, že vše prohraje. Pak pochopíme, že v boji proti totalitě nebojovali jen „chartisté“, ale že většími bojovníky v ilegalitě byli kněží.

Pokud by bylo žádoucí dále se zabývat uvedenou problematikou, bylo by nutné nesoustředit se pouze na Františka Štála, ale na celou skupinu soustředěnou kolem Antonína Zgarbáka (viz. Příloha V.5.2).

Jsem si vědom dílčích nedostatků této práce. Nicméně v daném čase a svých možnostech jsem vykonal vše co jsem byl povinen učinit, jako přímý žijící příbuzný P. Františka Štála.

Seznam použitých zdrojů

BOCHEŇSKI, Josef M.: *Marxismus-leninismus, věda nebo víra*. Nakladatelství Velehrad, Olomouc, ISBN 80-901614-5-6.

BULÍNOVÁ M., JANIŠOVÁ M., KAPLAN K.: *Církevní komise ÚV KSČ 1949-1951*.

Devět komentářů ke komunistické straně. Třebíč“ Lidská práva bez hranic, 2017. ISBN 978-80-906750-0-1.

HRUBÝ, K.: *Cesty komunistickou diktaturou“ kritické studie a eseje*. Praha“ Argio,2018. Historické myšlení. ISBN 978-80-257-2474-3.

KAPLAN, K., PALEČEK, P.: *Komunistický režim a politické procesy v Československu*. Vydavatelství Barristen &Principal, Brno 2001, ISBN 80-85947-75-7

KABÁT, J.: *Psychologie komunismu*. Vydavatelství Práh, Praha 2011, ISBN 978-80-7252-347-4.

PAVLÍK, J.: *Vzpomínky na zemřelé jezuity, narozené v Čechách, na Moravě a v moravském Slezsku od roku 1814*, Refugium Velehrad-Roma, Olomouc 2011.

PLACÁK, P.: *Gottwaldovo Československo jako fašistický stát*. Praha“ Paseka,2015. ISBN 978-80-7432-604-2.

REINIŠ, S: *Největší omyl dějin*. Nakladatelství Bystrov a synové, Praha 2001, ISBN 80—85980-21-5

TÚMA, O., VILÍMEK, T: *Opozice a společnost po roce 1948*. Ústav pro soudobé dějiny AV ČR, v.v.i.,2009. str. 110-116. ISBN 978-80-7285-122-5

VODIČKOVÁ, S.: *Česká provincie Tovaryšstva Ježíšova v soukolí moderních dějin na příkladu P. Antonína Zgarbíka, SJ*. Securitas imperií studie.

VOPLAKAL, K.: *Před pěti lety skonal jeden z nejvýraznějších příslušníků české řádové provincie Tovaryšstva Ježíšova*. Simeon.cz - Diecézní centrum pro seniory Hradec Králové.

Další použité zdroje

ARCHIV BEZPEČNOSTNÍCH SLOŽEK, oddělení archivních fondů operativních svazků a vyšetřovacích spisů, Na Struže 3, Praha 1.

ARCHIV ČESKÉ PROVINCIE TOVARYŠSTVA JEŽÍŠOVA, Ječná 505/2, Praha 2.

NÁRODNÍ ARCHIV, oddělení fondů státní správy z let 1945-1992.Archivní 2257/4, Praha 4.

STÁTNÍ OKRESNÍ ARCHIV, Soka ČK, I. Národní škola Č. Krumlov, Š-3, č.kn.89. Pod Kaštany 228, Plešivec, Český Krumlov.

CURK, J.: *Radio Proglas*,26.června 2019.

Příloha bakalářské práce

I. Příloha – Vzpomínky a Homilie

I.1. Stručný životopis P. Františka Šitala

P Šital byl rodákem z jižních Čech, z Domoradic u Českého Krumlova. Obecnou školu navštěvoval pět roků v Českém Krumlově. V roce 1915, desetiletý, se stal chovancem konviktu při arcibiskupském gymnáziu v Praze-Bubenči. Tam se poprvé seznámil s jezuitu. Maturoval s vyznamenáním a když se přihlásil do pražské arcidiecéze jako bohoslovec, byl poslán do Říma na filosoficko-teologická studia. Absolvoval je v letech 1923–1929 na papežské univerzitě Kongregace pro šíření víry Urbanianum.

Dosáhl doktorátu teologie a vrátil se do vlasti. V jednom roce, 1929–1930, byl na dvou místech kaplanem, totiž ve Smečně a v Křečovicích. Dva roky byl kaplanem a katechetou na školách v Benešově. Dne 1. listopadu 1934 byl přijat na teologickou fakultu Karlovy univerzity jako asistent. Byl však ještě poslán do Říma na speciální studia na Gregoriáně, aby se připravil na profesorskou dráhu. Tam dosáhl doktorátu filosofie v roce 1936. To přišel už podruhé do úzkého kontaktu s jezuitu a rozhodl se vstoupit do řádu. Dne 15. května 1936 začíná noviciát v Benešově, ale dokončil ho v druhém roce noviciátu řeholními sliby v italském Gallarate. V letech 1938–1941 byl v Praze-Bubenči profesorem náboženství na arcibiskupském gymnáziu. V roce 1941–1942 byl v třetí probaci v Benešově.

Po ní, v roce 1942 až do dispozice v roce 1946, byl spirituálem kněžského semináře v Hradci Králové. Dispozicí v roce 1946 byl poslán jako rektor gymnázia do Prahy-Dejvic, aby za rok odtud přešel jako rektor koleje do Bohosudova. Tam byl až do 13. dubna roku 1950. Po zajištění byl dán do tábora nucených prací pro řeholníky s přísným režimem v Želivě k druhým představeným. V Želivě zůstal až do konce existence tohoto lágru v roce 1956. Byl pak převezen do Králík. Tam pracoval spolu s ostatními v hospodářství.

Dne 7. prosince 1959 byl zatčen a převezen do vazby do Ostravy, kde už bylo víc našich vyšetřováno. Tam byl pak 7. března 1960 soud s velkou skupinou našich. P. Šital byl odsouzen pro velezradu na 11 let. Delší dobu byl ve Rtyni na pověstném "Tmaváku" jako horník v uhelných dolech. Tam měl také úraz, který jej poznamenal na celý další život. Při závalu došlo ke zranění nohy, která po operaci zůstala kratší, takže na ni napadal. Po tomto úrazu byl přerážen do Valdic na broušení skla. Na svobodu se nedostal ani na amnestii v roce 1962, ani v roce 1965. Teprve 20. června 1967 byl propuštěn z vězení na podmínku. Odešel k sestře do Kamenného újezdu, ale v roce 1968 se dostal do Oseku u Duchcova, kde věrně a obětavě sloužil Školským sestrám de Notre Dame, ale také několika bratřím z různých řádů. Byli tam také čtyři čeští jezuité bratři. P.Šital zemřel dne 30. září roku 1978 v klášteře v Oseku u Duchcova.¹⁴

¹⁴ Z knihy Jana Pavlíka *Vzpomínky na zemřelé jezuitu, narozené v Čechách, na Moravě a v moravském Slezsku od roku 1814*, Refugium Velehrad-Roma, Olomouc 2011, s. 465–468.

kněz¹⁵

narozen: 8. 1. 1905 v Domoradicích č. 1, okres Český Krumlov, diecéze českobudějovická

národnost: česká

rodiče: Josef Šital a Eva roz. Perníková

sourozenci: Václav, Josef, Jan, Marie, Alžběta, Anna

vzdělání: obecná škola v Čes. Krumlově 1910-1915
arcib. gymnázium Praha-Bubeneč (1915-1923)
filozofie a teologie, papež. kolej Urbanianum (1923-1929)
akademický stupeň PhDr. a ThDr., papež. univ. Gregoriana (1934-1936)

čím byl před vstupem do TJ: 1. 9. 1929-31. 12. 1929 Smečno kaplan
1. 1. 1930-31. 8. 1930 Křečovice kaplan
1. 9. 1932-31. 10. 1934 Benešov kaplan
1. 9. 1932-31. 10. 1934 Benešov katecheta
1. 11. 1934-31. 5. 1936 Praha asistent na teolog. fakultě UK

vojenská služba zapsán 1925, aktivní služba 1. 10. -24. 12. 1929, České Budějovice

kněžské svěcení 22. 7. 1928 v Římě
světitel tit. arcibiskup Josef Palica, viceregenc.
inkardinován do arcidiecéze pražské

vstoupil do TJ: 15. 5. 1936 v Benešově

první sliby: 16. 5. 1938 v Gallarate (Itálie)

studia v TJ: filozofie 1 rok, v Gallarate
speciální studia katechetiky, privátně, ke zkoušce

znalost jazyků: latinsky, řecky, hebrejsky, syrsky, arabsky,
mluví německy a italsky, čte francouzsky

poslední sliby: 15. 8. 1947 v Praze, *Prof. 4 Vot.*

zaměstnání v TJ : 1938-1941 Praha-Bubeneč učit. nábož. na gymnáziu
1. 3. - 31. 8. 1942 Benešov kaplan ve farnosti
1942-1946 Hradec Králové spirit. teol., operář
15. 8. 1946-31. 7. 1947 Praha-Dejvice vicerektor koleje
31. 7. 1947 Bohosudov vicerektor koleje

¹⁵ Shrnuto podle těchto pramenů v Archivu ČPTJ (stav r. 2022): osobní složka F. Šitala, dvě různá parte, nekrolog „In memoriam P. Františka Šitala SJ“ od P. Václava Feřta z *Nuntii Boh.* 110/vánoce 1978 (vše uloženo v šanonu Defuncti Š-2); *Catalogus personarum primus* k roku 1970 (uložen v šanonu Defuncti Š-2).

Další údaje o jeho pobytu, zaměstnání atd. heslovitě podle nekrologu:

- 1950 internován v Želivě
3. 4. 1956 převezen do Králík, pracoval jako zemědělský dělník
7. 12. 1959 zatčen a souzen s dalšími jezuitu u Krajského soudu v Ostravě (přelíčení začalo 20. 2. 1960, rozsudek 21. 3. 1960), odsouzen za velezradu na 11 let ve výkonu trestu pracoval v dole ve Svatoňovicích, tam utrpěl pracovní úraz (rozdrcení kolene důlními vozíky)
- 1967 propuštěn na svobodu, pracoval jako topič
- 1968 dostal místo duchovního správce u sester Notre Dame v Oseku u Duchcova, tam až do smrti
30. 9. 1978 zemřel v Oseku u Duchcova
5. 10. 1978 pohřeb v Oseku u Duchcova v kostele (klášterní kapli sester De Notre Dame), uložen do hrobu na místním hřbitově.

I.2. Ze vzpomínek jeho současníků

„Dne 30. září roku 1978 byla sobota. Právě jsem přijel na návštěvu P. Šitala a bratří. Bylo poledne kolem jedné hodiny. Otce Šitala jsem našel ležícího na otománku. Říkal, že mu není dobře, a uváděl jako sebeobvinění, že včera byla nějaká výborná omáčka a i dnes byla nabízena a že si ji neukázněně podle chuti vzal a že mu z ní není dobře.

To se mně nezdálo, protože tak svědomitý a pečlivý kuchař, jak byl Fr. Strnad, by to nebyl do jídelny poslal, kdyby to nebylo v pořádku. A záhy jsem si všiml, že P. Šital pořád drží ruku na prsou a odtud rukou si hladí levou paži směrem k rameni. Napadlo mě, že nejde o žaludeční nevolnost, ale o infarkt. Prosil jsem řeholní sestru, aby poslala pro doktora. Otec se nejprve bránil, ale sestra šla a zařídila potřebné.

Protože P. Šital byl vždy velmi uctivý, zvláště ke svým představeným, měl pořád snahu sedat, aby mě, když jsem přijel na návštěvu, nepřijímal vleže. Měl jsem co dělat, abych jej přiměl k tomu, aby zůstal v klidu ležet.

Přidržel jsem jej za rameno, a když jsem pocítil jakýsi neklid, navrhl jsem, že se budeme modlit. A začal jsem "Pod ochranu tvou...". Při slovech "ale ode všeho nebezpečí vysvobod' nás vždycky" se P. Šital malinko nadzvedl a vydechl naposledy. Za necelou minutu přišel lékař, ale mohl už jen konstatovat smrt. Všechny oživovací pokusy byly marné. Hned vzápětí nato, když otce odvezli do zahradní kaple – márnice, jsem měl za jeho duši mši svatou. Pohřeb byl v Oseku, kde je také na hřbitově pochován.“¹⁶

P. František Šital, dvojnásobný doktor a výborný pedagog, byl od roku 1946 do roku 1950 hlavním představeným církevní školy v památném poutním místě Bohosudov (Mariaschein) u Teplic. Ve škole se 180 studenty a stoletou tradicí, vedenou od samého počátku členy Tovařstva Ježíšova, jejíž činnost byla v dubnu 1950 brutálně přerušena barbarským zásahem komunistických mocenských orgánů. P. Šital ve škole učil občanskou nauku, náboženství a další předměty. Svým výkladem dokázal zaujmout studenty tak, že byli neradi, když zvonění ukončilo jeho vyučovací hodinu, vzpomíná autor článku Karel Voplakal.

Karel Voplakal dále píše: „Vzpomínám si, že v první třídě gymnázia nás několikrát navštívil diecézní biskup Štěpán Trochta a jednou jsme uvítali i pražského arcibiskupa Josefa Berana. Brzy po tzv. „vítězném“ únoru 1948 začala pro církve velmi těžká doba útlaku a pronásledování. Byl jsem v tercii, když došlo k nočnímu přepadení církevních internátních škol a řeholních domů. Studenti se právě vrátili do Bohosudova z velikonočních prázdnin (bylo to 13. dubna 1950). Něco po půlnoci vtrhli do našich ložnic po zuby ozbrojení milicionáři a příslušníci SNB – v uniformách i v civilu. Ti ozbrojení civilisté byli nepochybně estébáci. Měli samopaly a služební psy. Později jsme se doslechli, že klášter i s gymnáziem byl již večer obklíčen muži s kulomety. Přinutili nás rychle se obléknout a shromáždit se v sále jídelny. Oznámili nám, že nás přišli „ochránit před zlými faráři a jeptiškami“ a že budeme pokračovat ve školní docházce ve svobodné jednotné základní škole, „kde nás už nikdo nikdy nebude ohlupovat“. Neprozradili však, co bude se studenty vyšších tříd gymnázia, kteří už základní

¹⁶ Z knihy Jana Pavlíka *Vzpomínky na zemřelé jezuity, narozené v Čechách, na Moravě a v moravském Slezsku od roku 1814, Refugium Velehrad-Roma, Olomouc 2011, s. 465–468.*

vzdělání měli ukončené, zdali jim dovolí odmaturovat na civilních středních školách. A pochopitelně nám také nesdělili, co bude s našimi profesory. Že je nečeká nic dobrého, bylo nám všem jasné – zvláště když pak ráno někteří z nás zahlédli, jak řeholníky i sestřičky odváželi zamřížovanými policejními antony neznámo kam. Po letech jsme se dozvěděli, že jezuité – stejně jako příslušníci ostatních mužských řádů – skončili v lepším případě na nucených pracích v některém z internačních klášterů, v horším případě přímo v kriminálech na Jáchymovsku i jinde.“

P. Josef Curk vzpomíná: “... uvolněný bohosudovský areál mohl opět sloužit jako biskupské gymnázium... už ve školním roce 1947/48 bylo otevřeno prvních šest tříd, od primy do sexty... Statutárním představeným celého komplexu a jeho rektorem byl jmenován charismatický kněz P. František Šital, dvojnásobný doktor a skvělý pedagog. Naším jezuitským pedagogům nastaly krušné časy internace, věznění či nucených prací v uhelných dolech, v pracovních lágrech na Jáchymovsku a Příbramsku či v socialistických ‘nápravných zařízeních’. Některé z nich jsme už pak nikdy neviděli...“.¹⁷

Statutárním představeným celého komplexu a rektorem se stal charismatický Pater František Šital, dvojnásobný doktor a skvělý pedagog.¹⁸ Je si vědom, že je křesťan, a tak nemůže zůstat netečný k tomu, co se kolem něj děje, ale naopak musí v dané situaci uskutečňovat lásku ke svým bližním, byť by to mělo vést ke ztrátě vlastní svobody, jmění, cti či k ohrožení svého života. Nemůže se smířit se současnou situací, kdy církev ví o násilí, útlaku a vražedné nenávisti, o utrpení nevinných, aniž pozvedá hlas. Přestože se dostává do izolace v pracovních táborech, kde mu jsou zakázány veřejné ústní projevy a publikační činnost, nestahuje se do ústraní, nenabízí spolupráci s vládnoucím režimem, naopak „bojuje“ se svými bratry jezuitu za lepší zítřek formou „skryté“ války v prostředí táborů nucené práce. Stává se členem vedení „Tovaryšstva Ježíšova“.

¹⁷ Cukr, J.: Radio Proglas, 26. června 2019.

¹⁸ Voplakal, K.: Před pěti lety skončil jeden z nejvýraznějších příslušníků české řádové provincie Tovaryšstva Ježíšova. Simeon.cz - Diecézní centrum pro seniory Hradec Králové.

I.3. Homilie – Vyznání víry

Z archivu České provincie Tovaryšstva Ježíšova, Praha, Nové město.

Homilie školským sestrám v klášteře v Oseku u Duchcova pod názvem – Víra č. 2

Naše úsilí je vyjádřeno v předchozí promluvě “Blíž k Tobě, můj Bože, jen k tobě blíž!“. Dostat se do blízkosti božích tajemství, je to největší štěstí, protože tím se získává boží blízkost. Víme, přece, že v Bohu má náš život spočinout. Jak se ovšem dostat do boží blízkosti, jak pronikat ony hlubiny božích tajemství? Jak dosáhnout jistoty, že celé toto úsilí je správné? Jsme lidé současnosti, kteří si zvykli až příliš na vědecký podklad všeho, co přijímáme. Tedy vše zvážit, měřit, vyvodit důsledky.

Je to skutečně pravda, že můžeme vše přísně a přesně vědecky zvládnout, nebo jsme přehnali své tvrzení? Je mnoho věcí, které člověk nikdy vědecky nezvládne, jimž musí prostě věřit. Leč to je právě to, co dnešnímu člověku většinou chybí a čemu se na jedné straně i houževnatě vzpírá, zatím co na druhé straně dosti často nekriticky a bez velikého uvažování přijímáme, co se mu k věření předkládá.

Stojím zde před problémem víry. Jak např. chce někdo vědecky dokázat lásku, utrpení, radost, smutek a jiné? A to je jen jedna oblast. Vedle toho je tu ještě celá řada jiných stránek vědecky nevysvětlitelných, a přece je přijímáme se samozřejmostí, nikdo se neodvází tvrdit, že nevěří, že existují. I to **co** se událo být v jisté době nesmyslem a nemožností se ukázalo být pravdou. Proč tedy taková vzpoura proti víře, ve slovo, za nímž stojí nejvyšší autorita: Bůh!

Je to až příliš nápadné a člověk si mimoděk říká, že v tom musí být nějaký háček. Není to obnovená stará vzpoura člověka „nebudu sloužit“? Pýcha odvádí člověka od pravé víry a jako náhražku mu podstrkuje lež, která mění svou tvář podle potřeby.

Co je víra? Je to dar daný BOHEM člověku, ba říkáme vlitý a počítá se mezi ctnosti božské. Člověk může tento dar přijmout, nebo odmítnout. Může jen svou vůlí a prosbou zvětšovat, nebo nechat zakrhnout. Nejlépe to vidíme na slově Spasitelov: “Jděte a učte! Ty, kteří uvěří, křtíte. Kdo uvěří a bude pokřtěn, ten bude spasen, kdo neuvěří, bude zavržen.“

Člověk má na vybranou, uvěřit, nebo nevěřit. Následky si nese sám. My jsme přece uvěřili, byli jsme pokřtěni, máme právo být spaseni. Tak si to myslí každý z vás. Tu nám vyvstává otázka: „Uvěřili jsme opravdu bez výhrad, cele a úplně?“ Na tu budeme moci sotva odpovědět s naprostou jistotou, vždyť kdo uvěřil a byl pokřtěn, zemřel spolu s Kristem a nežije již on, ale Kristus, tak nějak to říká apoštol Pavel. Nyní tedy na tato slova musíme říci, že jsme s Kristem nezemřeli, nesnažíme se dosti sobě umírat, a proto jsme také docela neuvěřili. Podívejme se zpět, jaká byla naše víra, jak jsme se snažili sobě umírat a žít v Kristu. Jaká je naše víra v daném okamžiku. Z životopisů svatých víme, že jejich víra byla naprosto jasná a tak silná, že pro ni obětovali všechno. Proti této víře stojí víra naše, zděděná, naučená, znaková, citová, snad už kolektivní v tom smyslu, že jdeme s proudem. Jsme i ve věku, kdy člověk nerad mění z toho, co kdysi přijal, ale také nemá chuti jít dále.

Jak to vypadá u mnohých se zděděnou vírou, víme všichni až příliš dobře. Člověk ji třeba obhajuje, ale má své výhrady, a proto také si vytváří své podmínky a nápady, podle kterých se pak řídí. Víra naučená, získaná třeba intuicí, má na konec také velké trhliny a mnoho se neliší

od předchozí. Víra zvyková a citová, to je prostě jenom povrch, slupka. Je to rozpolcení člověka, bohužel tak časté. Víra kolektivní je bezmyšlenkovitá, člověk jde s proudem, jednou tak, podruhé jinak.

Má-li být víra správná, pak musí být přijata jak rozumem, tak srdcem. Je to vlastní poznání, které obohacuje a upevňuje. Víra se musí stát zážitkem člověka, aby byl schopen bláznovství pro Krista.

Když Alva Edison vynalezl žárovku, rozhodně nikdy nezapomněl na onen okamžik a to ho v jeho úsilí hnalo stále dále. Když jste byli po ohlášce, byli jste ochotni všechno odevzdat Pánu. V tomto okamžiku třeba i tehdy život. Přešla léta, velmi mnoho se změnilo. To i ono se stalo těžkým, něco samozřejmým, něco dokonce nemožným. Našli jsme si cestu, jak z toho všeho nejlépe vyklouznout. Pomocí různých výhrad, výkladů a názorů jsme se zabydlili ve své víře. Je zajímavé, že dnes si sotva dovedeme vzpomenout, jaký elán jsme měli při ohlášce. Svědomí nás přece jen trochu hryže, že není vše v pořádku, jak by mělo být, ale když život je tak krutý a neúprosný. „Ty Pane Bože, víš, že věřím a chci věřit. Jenom těch těžkých, zbytečných situací, kdyby nebylo. Kdy to začalo s těmi situacemi, kdy mě začaly trápit? Když jsem začala žít zvykově, když jsem ztratila osobní přístup k víře. Musím se i trochu zastavit a podívat se na celou tu záležitost, do jaké míry jsem se dostala do všednosti. Ono se řekne promyslet si svůj život, jak v něm víra omšela, jenomže já již nemám k tomu potřebných sil. Síly ubývají, bolesti se zvětšují a člověk se smiřuje s životem, jaký je. Co může Bůh po mě ještě žádat. Dělán všechno, co a jak mohu. Skutečně dělám všechno, jak mohu, nebo si to jen namlouvám?

Když oprášily ideály mládí, když jsme se dostaly do zvyku, začali jsme uplatňovat sebe. Chtěli jsme a možná že ještě chceme dokázat druhým, že jsme zde a že něco znamenáme, že máme nějaké právo. Zkrátka každý jsme si vyhlédli pokojnou cestu, abychom u druhých nenaráželi, aby ani naše svědomí nám nic celkem nevyčítalo. Zalili jsme si uši voskem jako Odysseus svým druhům, aby propluli Scyllou a Charibdou. Snad dbáme na vnější předpisy, rozčiluje nás, jestli se nějak porušují, tím nechci říci, že by bylo nezbytné zachovat řád a pořádek, naopak je nutno jej zachovat vzhledem k sobě i vzhledem k druhým. Co mi nejvíce vadí, jsou chyby a nedostatky druhých.

Nesnesu, když mi někdo stále něco nutí a poroučí, nemám rád, když se mi někdo hrabe v mém vlastním koutečku. Mám toho přece tak málo, takové maličkosti. Ty víš, Pane Ježíši, že to nic není, to si mohu přece ponechat i pro sebe, to nemá co dělat se sv. chudobou a vírou. Člověk chce mít přece z něčeho radost, alespoň ty maličkosti, abych mohla mít. Je to taková malá náplast na všechny ty těžkosti, které musí člověk snášet. Jinak je to k nevydržení. To je naše zbožné přání, mít spokojený, klidný život s poklidnou zbožností v upravené víře. To je ideál. V tom směru by se mělo něco dělat. Je již na čase, aby představení zasáhli a jasně řekli, co a jak se má dělat. Zásadně jsem pro to, aby si každý hleděl svého a nelezl do věcí druhého. Je to život, nebo živoření? Je to život s Kristem? Je to následování těch, kteří opustili všechno a šli za Kristem? Je to skutečně život z víry?

Je-li dnes ve světě něco zapotřebí jako soli, nás nevyjímaje, je to obnova víry z života podle ní.

Jako příklad nám mohou sloužit jednotlivé osoby z Písma sv., ať Starého či Nového zákona. Vezměme takového Abraháma: měl velký majetek, pevné sídlo, přítele, jistotu klidného života až do smrti, nic mu nechybělo. Hospodin ho vybral, aby to vše opustil a šel do země, kterou mu ukáže a dá jednou jeho potomkům. To nebyl výlet na měsíc na dva, ale na dlouhé a v nejistotě,

bez slibu návratu do původní své vlasti. Byla to cesta plná nebezpečí a trápení, ale Abrahám poslechl a šel, chtěl splnit vůli Boží a byl přesvědčen, že se mu dostane splnění božího příslibu. A nezklamal ho. Viděl zemi, kterou jednou dostanou jeho potomci. Byla mu příslibena četná potomstva a najednou má takřka ve stáří obětovat svého jednorozeného syna Isáka. I tehdy poslechl, byl přesvědčen, že Bůh svému příslibu dostojí, i když nevěděl jak. Nakonec dopadl dobře. Stejně jednali i ostatní patriarchové Isák, Jakub, Josef a jiní ...“

Jako mohutná osoba víry a důvěry ve splnění božího příslibu tu stojí Mojžíš, který je bez vnějších prostředků vůči silnému faraonovi, a nakonec i bez pochopení u vlastního lidu. Přes všechny překážky a svízele jde a podle božího rozhodnutí vede lid. Na něm také vidíme, jak draze se platí u Boha jedno zakolísání ve víře. Nechtělo se mu uvěřit, že vytekla voda ze skály, a to ho stálo nedokončení jeho cesty. „Uvidíš zaslíbenou zemi, ale nevejdeš do ní!“ Tak zní trest, který ho za to stihl.

Srovnejme víru Abrahámovu a patriarchů s vírou naší! Především si uvědomme, že tyto projevy víry přijímáme s jakousi samozřejmostí a nevidíme v tom nic zvláštního a hrdinství teprve ne. Nám se to vše zdá naprosto jasné a domníváme se, že bychom i my byli schopni podobného jednání. Jenomže právě to je jenom zdání, skutečnost je jiná. My si i třeba řekneme: Co vlastně chce ode mne Bůh? Dala jsem mu sama sebe a celý život, tak co ještě mám udělat? Již jsme řekli, že něco jiného byl náš slib a něco jiného byl náš život. Jsme velmi podobní starým izraelitům, kteří věřili v Jahve, přinášeli mu i oběti, modlili se, světili všechny svátky i mnoho předpisů si k tomu vymysleli a snažili se je zachovávat, a přece o nich řekl Pán Ježíš: „Tento lid mě ctí ústy, ale jeho srdce je daleko ode mě.“ A plakali nad Jeruzalémem.

Proč ta stížnost, proč ten pláč? Bylo to vše příliš zvykové a povrchní, v tom byla zásadní chyba. Že nejsme ani o chloupek lepší, dosvědčuje častá naše řeč, naše úvahy, naše obavy o budoucnosti. Řekněte, není to pravda? Věříme zcela a bezvýhradně slovu božímu? Na př. „Kdyby byl to nedělal, mohl tu ještě být“, říkáme. Slovo boží říká proti tomu: „Nikdo nepřidá k svému životu ani píd!“ Nebo: „Copak P. Bůh nevidí a nemůže zasáhnout, aby jeho církev nebyla v tak kritické situaci?“ Kde je víra ve slově Kristově.“ A já jsem s vámi, až do skonání světa.“ A tak bych mohl pokračovat našimi i božími výroky dosti dlouho. A výsledek by byl uznání naší nedostatečnosti víry, její ochablosti a zploštělosti. Zde vidíme, co chce po nás Bůh. Abychom přijali víru v jeho slovo bez výhrad a vešla do našeho života. Co tedy ještě chce po mně Bůh, snad již poznávám. Chce moje zbytky sil, moji ubohost, slabost, nedostatečnost, nemoc, trpělivost, zkrátka celý můj zbytek života.

Víra přináší s sebou velké a těžké problémy životní. Velmi často nás staví do situace, kde si nevíme rady a naše budoucnost je i dosti zamlžena. Některé situace jsou tak těžké, že naše víra neobstojí bez pevné důvěry v pomoc boží. A právě v těchto případech nás nejvíce napadá pokušení uchýlit se z cesty pravé víry. Proto lidé, kteří nejsou dosti pevní ve víře, se v takových případech lámou, víru si upravují a hledají cestu, jak smířit situaci těžce doléhající na člověka s vírou. Zde dochází ke krizím, které se stávají člověku osudnými. „Ne ten, kdo mi říká Pane, Pane, vejde do božího Království, ale ten, kdo plní vůli mého Otce“, říká Ježíš.

Je zapotřebí především pravé a živé víry, opřené o boží příslib. „Bude-li vaše víra jako hořčičné zrno ...“ Hořčičné zrno je sice malé, ale schopné života, a proto odvalí kámen mnohokrát větší a vyrostе v mohutný keř. Jinými slovy: bude-li naše víra živá života schopná, pak bude nezdolná. A to je, co dnes potřebujeme, nejenom my, ale celý a zvláště křesťanský svět. Všetečnou otázku: Je moje víra jako zrníčko máku? Zrno hořčice není o nic větší? Má však

v sobě život a to je to nejdůležitější. Tento život znamená růst. Vždy si najde cestu, jak se dostat k cíli, tj. k přenesení plodu. Na této cestě překonává obdivuhodné překážky a zdolává je neuvěřitelnou silou.

Nejpřitažlivějším vzorem víry vždy zůstane P. Maria. Její víra je tak veliká, že jsme si zvykli ji prostě přijímat bez dalšího uvažování a bez úsilí ji napodobit. Odvoláváme se prostě na to, že byla počata bez prvotního hříchu a domníváme se, že nebyla postižena tak jako my takovými zkouškami a i tak tvrdým dopadem skutečností, které na nás doléhají. V tom je celá tragédie našeho pohledu na její život. Vyjděme z faktu, že bychom nic nevěděli o jejím neposkvrněném početí, tak jako o něm nevěděla ona. Pak tu před námi stojí žena, podrobena všem velmi těžkým a neuvěřitelným zkouškám, kde jedna náhoda stíhá druhou. Maria ve všech těch zkouškách stojí pevně, protože její život je zakotven ve víře v TOHO, který v ní započal dílo, a je přesvědčena, že je dokonalá k dobrému cíli až do konce. Její víra není jen obrazem pravé skutečné víry, ale je příkladem a vzorem víry pro nás. Její víra není nedostižná, jak nám dokazují četní svatí a světice.

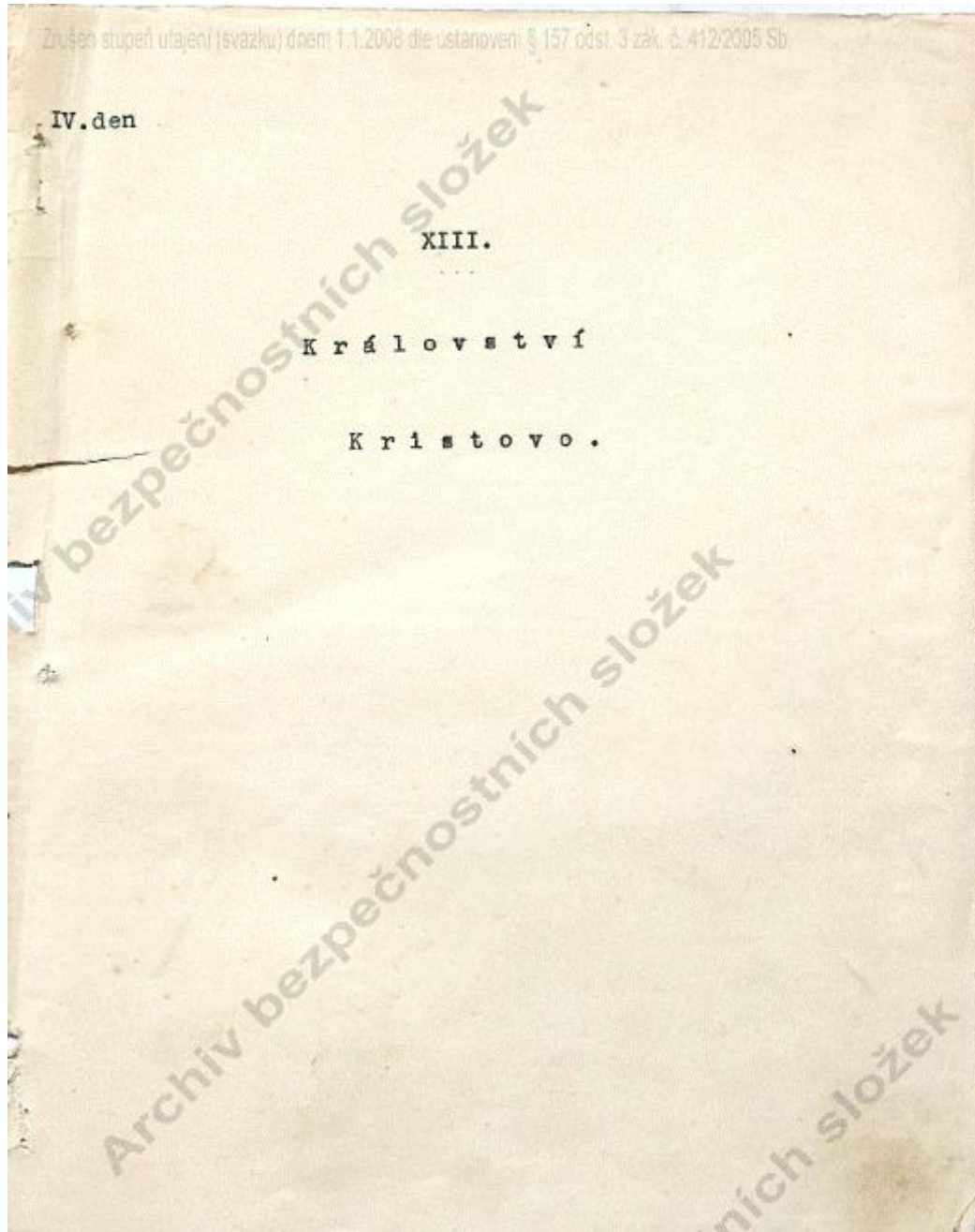
Pán Ježíš říká apoštolům: „A vy mi budete svědky až do končin země!“ Co míní těmi slovy být svědky? Co jiného než být svědky ve víře. A být svědkem neznámá nic jiného než být svědky ve víře. A být svědkem neznámá nic jiného než vydávat svědectví víry svým životem. Apoštol Pavel nazývá se svědkem, který svědčí o nebeském OTCI. „On je věrný svědek!“ Zkušenost nás učí, že svědectví podávané slovem zůstává stále neúplné a pro mnohé nejisté. Nevěřící lidé žádají fakta a ty nelze nijak jinak podat než vlastním životem. Proto jsme zde, abychom si toto ozřejmili a opravili, co není dosti v souladu s vydáváním svědectví Kr.

Velmi často zapomínáme na jedno, že víra je dar od BOHA. My prosíme o všechno možné: o milost, o zdraví, o odvrácení zla atd., ale o dar víry neprosíme, jako by se to rozumělo samo sebou. „Petře, prosil jsem za tebe, aby tvá víra neklesala. A ty až se jednou obrátíš, posiluj své bratry.“ Tak mluví P. Ježíš k Petrovi. Jestli tedy Pán prosil za Petra, aby vytrval ve své víře, tím spíše máme prosit my, aby naše víra byla pevná, abychom v ní neklesali. Vidíte, že nám přece něco chybí, i když se nám zdá, že jsme udělali všechno a děláme, co můžeme. Prosme bez ustání za dar víry pro sebe i pro druhé.

Na konci svého života Pavel píše: “Vím, komu jsem uvěřil, vím, že mi bude uložena koruna spravedlnosti, nejen mně, ale všem, kdo uvěřili v Krista.“ Jsem přesvědčen, že věříte v Ježíše Krista a chcete být dobrými svědky do posledního dechu, jen vybředněte z kolejí všednosti a zploštělosti víry. Udělejte vše, aby vaše víra byla živá a určitě přinese sv. ovoce Království boží ve věčnosti.

I.4. Homilie – Království Kristovo

z archivu bezpečnostních složek

Při rozj.o království Kristově : pozemský král vyzval všechny ,aby se k němu přidružili. Jako hlavní důvod uváděl, že odměna bude/odpovídati/přiměřená (podle) námahám, a obtížím. V rozj.čtvrtého týdne vidíme nebeského krále ve stavu jeho slávy. Šel před námi dobrým příkladem v práci, námaze, utrpení. Nyní jde v čele k odměně. Každý z jeho následovníků má bráti účast na jeho oslavě , má podobně jako jeho vojevůdce obdržeti královskou korunu a trůn královský a s ním kralovati po celou věčnost, pokud ovšem zde na zemi stal se mu podobným v utrpení a pokoření.

1.

Tato rozjímání mají nás povzbuditi k boji, po němž následuje tak velkolepý triumf .

Pr.I. Události 40 dnů od Bílé soboty do nanebevstoupení.

II. Představme si a/ předpekli, svatý Hor, světličku P.M.
b/ Horu olivetskou -nebe.

III. Proseme o milost ,abychom pocítili s Kristem oslavěným upřímnou radost ,že pak naplnil naději, odhodlanosti

I.bod.

V z k ř í š e n í K r i s t o v o .

Plani obřadnosti la Kristu vzhledem k : "Těšitel svých věrných."
Poděříte - bylo cílem jeho života.

1/ Ježíš sestoupil do předpekli. Duše Kristova odloučená od těla, zářící v lesku Božství - jde do předpekli ,aby spravedlivým Starého Zákona, patriarchům, prorokům mučedníkům oznámila, že jsou vykoupeni. Množství nesmírné : od prarodičů, Abela až po duši sv. Josefa a Jana Křt. Jejich touha se splnila : stojí mezi nimi , jako slunce ^{pas-nto} uprostřed

temné noci V témž okamžiku předpekli se mění v ráj. Naděje přechází ve vidění, v blaženost, držení. Vidí Boha tvář v tvář. Slyšme jejich radostné zajímavé, velící, nadšení, slyšme Krista jak jim sděluje průběh vykoupení, každou duši zvláště plní blahem své lásky.

*První vstoupí
do ráje
vykoupení!*

*Čekání nebylo
naděje a vírou - skv.
lásky, víra v patřu
ní přání!*

Třetího dne s celým průvodem ke hrobu ^{ukazuje} jim tělo mrtvé, jež bylo nástrojem vykoupení. Zasnou oddivu rány.. Duše se ^{pojila s tělem} - Vychází z hrobu V í t ě z nad smrtí a peklem - zářící-zemětřesení - anděl odvalil kámen. Stráž se dává na útěk.

Těšme se srdečně z obrátu, triumfu - Blahopřejme ^{muž} Vizme ovoce umučení a kříže - Pomyšleme na naše kříže

2. Vzkříšený.

Jak nádherný! Bojoval těžký boj, nyní skončeno, odskočení. Všecko obětoval, své tělo, čest, útěchu. Jak skvěle vráceno mu! měrou přebohatou: Tělo nesmrtelné, zářící, neschopné trpět, lehké jako vzduch, prostupující stěnu, rychlé jako blesk, s rychlostí myšlenek se přenáší kamkoliv, přece skutečné tělo s kostmi a tělem, může dokonce jísti.

b/ Čest : zemřel jako zločinec na šibenici kříže, tak nenohy ztratila v něj víru. Nyní pověst o jeho vzkříše- šení řetla se městem, vojáci jsou první kvědkové a rozá. Lidé nepřímou přispívají k jeho oslavě, patřícím svědkům nikdo na světě nevěří.

c/ Útěcha : totéž tělo, jež na kříži v moři hořkosti teď v blahu nebeském. Těž duše, jež v zahradě opuště- ná, nyní naplněna mořem štěstí z patření na tvář B.- pro celou věčnost. Tělo je již jen závojem lehkým, jenž nechává prozařovat božskou přirozenost plným leskem. Sv. rány lesknou se jako 5 svítících sluncí.

|| Tak bude i naše tělo jednou zářítí, čím více se b. umrtí- čím trpělivěji ponosu bezútěšnost, tím více...

3. Zjevuje se své Matce.

/ Sv. Ignác na prvním místě - jediné nazírání provede- né

a/ Osoby : Matka Bolestná ve světničce osamělá, v srdci rána se hojí nadějí. Slyší zpěv andělů, červá- Syn její ve velebnosti božské, bere do náručí. Týž, ale jak vznešený, blažený -- Oceán mateřského štěstí!

b/ Slova : Můj Synu, co jsem pro tebe vytrpěla! Pij nyní z kalichu útěchy "Zůstaň u mne ! Regina coeli!

/ Rozmluva /

Přechod k cestě osvětěné.

Připamatovali
 Poznali jsme, že naší hlavním úkolem životním je sloužit Bohu, svému Pánu a Tvůrci. jej milovati a tímto způsobem spasiti duši svou. Připoměli jsme si, jak je hrozné a ^{nelehké} odepřati Tvůrci povinnou službu, dopustit se hříchu. Ten se nám ve světle věčných pravd ukázal jako jediné skutečné neštěstí, jež nás může zde na světě postihnouti. Rozhodli jsme se Pánu Bohu ^{naše křiviny přemáhat} sloužit, proti hříchu ^{bojovat}; tím je skončena cesta ^{očištění} očištná.

"Teď do lepších vod zaměř, loďko milá!"

k veselejší plavbě napni plachty svoje.." Dante-Puz 1
 Těmito slovy nastupuje básník, svou pouť očištcem, když prošel všemi kruhy pekelnými/zase spatřil hvězdy. Jeho cesta peklem byla cesta očištná. Jejím cílem bylo vzbudit v duši spasitelnou bázen a odvrátit ji od hříchu, aby očištná se mohla povznést k hvězdám a k nebi. I v exerciciích zašla duše do krajů, kde věčná kletba a věčné zavržení a skončí tuto pouť sv. zpovědí. Teď očištná ode vsí viny a hříchu je schopna, aby k nebesům se, orla ~~orla~~ vzletem "mohla" vznést. Nastupuje cestu osvětěnou... když odstraněno bylo vše, co bylo na překážku dosažení plnosti-etnosti-Kristových posledního cíle.. nebe.

Tedy k nebi..Ale kterou cestou? ^{poznamenání} Ale ~~to~~ ještě nestačí: co dělat, abychom nyní vytrváci, a znovu nabyté milosti nepozbyli? Jeho k tomu potřebujeme? Ž i v o u c í h o v z o r u c t n o s t i / Vzoru, jenž člověku scházel v době Zákona starého, jehož se mu dostalo teprve v době milosti.

Slyšme napřed Cicerona, jenž jménem všech pohanů praví: "Nemáme viditelný a dobře vykreslený obraz spavedlnosti a ctnosti. To, co máme, jsou stíny, jež následujeme." Jeho slova nechť vyslechnou ti, kteří místo Krista dávají mládeži studující za vzor a ideál dokonalého života Sokrata.

Ve šlápějích Kristových! K osobě Kristově teď se ^{obrací} náš zrak, abychom poznali velikost a velebnost jeho osoby, zamilovali si jeho nejsvětější Srdce, jež je hlubina všech ctností a v němž přebývá plnost božství a abychom se nachlili k následování Krista. ^{člověkem} Sledovat Krista v jeho životě, slyšet jeho slova, pozorovat jeho skutky.

Zrušen stupněň úřadení (svazky) dnem 1.1.2008 die ustanovení § 157 odst. 3 zak. č. 412/2005 Sb.

Vzhůru - za božským vůdcem a vzorem.

/Kubeš, Poutník
252/

Exerciční zpevěď zahladila pobleszení po nesprávných cestách, přivedla duši zase k Bohu. Jsme však také zajištěni, že na té cestě správné také vytrváme? Dekážeme to vlastním přičiněním? - Poznat a uznat svou bídu neznamena ještě najít pravé štěstí, tak jako poznat svou nemoc neznamena ještě být uzdraven. Bídu si zavinil člověk tím, že odpadl od obrazu, k jehož podobnosti byl stvořen - Co jiného tudíž zapotřebí, leč ten obraz v sobě zase obnovit? Opuštěním hříchu překlenula se prepať, kterou hřích rozevřel mezi námi a Tvůrcem. Aby tento návrat byl trvalý, toho dosáhneme neustálým sebezáporem, bojem proti zlu v nás i mimo nás. Leč ani to nestačí. Ještě je nutno abychom si zajistili toto obnovené přátelství s Pánem Nejvyšším. Jak? Tím, že se mu co nejvíce připodobníme, že obraz, k jehož podobnosti jsme byli stvořeni, v duši co nejvíce zdokonalíme. To však je možné jedině tehdy, máme-li na očích obraz a vzor, podle něhož bychom jako žáci podle předlohy o zdokonalení vlastního obrazu pracovali. Tedy nejen se zbavit hříchu, ale snažit se o ctnost / očista- ozdoba/

To však vlastní silou nedokážeme. Potřebujeme spolehlivého vůdce, jenž by kráčel věrně s námi cestou úzkou a trnitou, za vedra a zimy, za víchru i bouře... Máme vzory v křesť. světcích, hrdinech víry a bliž. lásky. Na kom však se vzdělávali tito hrdinové ctností? V čí škole dosáhli dokonalosti, o níž měli pohané jen tušení: ne však určité a jisté vědění? Ve škole Kristově. Čeho se nedostalo pohanům, toho se dostalo nám.. Ježíš Kristus vtělený Syn věčného Otce, svatost sama, náš učitel a zároveň vzor, náš lékař a těšitel, naše síla a oblažitel.

Vzor.. Diogen chodí po městě za bílého dne s rozžatou lucernou... "Co trepáš?"... "Hledám člověka..." Hledám srdce věrné, srdce vzácné, srdce zlaté.. Hledal a nenašel ani s lucernou ve dne. Kdež by mu nepřisvědčil! Našel jsi takové? Ano, jest jedno srdce, které je ideálem nejvznešenějším - Srdce Ježíšovo? Planeucí ohníske lásky, ochrána spravedlnosti, plné dobroty a lásky, ... Srdce toho jenž neříkal pouze: "Konej..", nýbrž "Následuj mne,"

hled na mne, a jedné podobně ... Tak nemůže mluvit žádný smrtelník, tak mohl mluvit jedině ten, v jehož Srdci přebývá veškerá plnost božství, jenž je sám pravý, veskrze dokonalý a nejvyšší svatý Bůh, přebývající mezi námi v lidském těle.

Přicházíme k třetí části exercicií, nastupujeme cestu utvrzení. Duše ve sv. zpevědi omilostněná je zvána do školy Božského Srdce Páně. K učitel, jenž učí nikoli suchými předpisy, nýbrž příkladem, k učitel, jenž ví, co její zdatnost snese a jenž od ní nebude žádat více, než co dokáže, jenž jí bude učit mile, s láskou a starostlivostí otce a shovívavostí přítele..

tuto
Aby si duše zamílevala školu, zahledí se napřed na učitele.

"Ze všech srdcí, která bila v prsou
a dále ještě budou bít, ...
Te Srdce mého Spasitele
Jež lásky v sobě chová víc,
než srdce otce, matky vřelé,
než srdcí zlatých na tisíce..."

Když počítám všechny práce, kroky,
jež Ježíš pro mne vykonal,
když povážím, jak žití roky
jen lásky mojí věnoval,
tu volám: "Srdce Spasitele,
jak mohles takeu láskou plát,
Když člověk ti jen nevděk chystá,
jak mohles nás tak milevat!"

Základní stupeň učební (svazku) dnem 1.1.2008 ve ustanovení § 157 odst. 3 zák. 41/2006 Sb.
Úvodní rozj. k životu Kristově : rozj. úhel, klíč k porozumění... 1.

Abychom s užitkem rozjímali o životě Kr., musíme se pro Spasitele nadchnouti. To je do jisté míry základ pro všechna následující rozjímání.

Průprava I.

Představím si v duchu všechny cesty a silnice, všechna města, vesnice a synagogy, ve kterých B. Spasitel učil.

II. Prosím o milost, abych nebyl hluchým k jeho volání, nýbrž ochotný a pln horlivosti ve vykonání jeho sv. vůle.

I. bod.:

Podobenství pozemského krále.

1/ "Představme si lidského krále, od Boha samého vyvoleného, jemuž vzdávají úctu a jehož poslouchají všechna knížata a všichni lidé kř., jsou zavázáni mu poddanstvím."

Ve středověku platila zásada: ^{na světě} jsou dvě nejvyšší ^{dvě} moci: duchovní a světská. V čele duchovní stojí papež v Římě, ^{zástupce} Jež. Kr. Na vrcholu světské moci stál císař, jemuž Bůh dal moc světské spravedlnosti s tím úkolem, aby říši Boží, církve sv. chránil, a hájil proti všem útokům nepřátel, ba i rozšířil království boží zbraní do zemí, kde křesťanství ještě neproniklo, podrobil si nevěřící, pohanů a bludaře.

Vliv císaře jevil se ^{vlastně} v křižáckých výpravách: jakmile on se postavil v čelo, se všech stran se k němu přidávali, připínali si kříže, opouštěli rodiny, ba celé kraje se vylidnily.

Sv. Ignác staví nám před oči takového mocného

mu v duchu rozj. Jež. rozj. úhel, klíč k porozumění rozj. úhel

Osobnost a
vlastnosti
krále.

vladaře ,ale ideálního, jehož podnik je zcela
svatý, bez stínu lidských vad:

je moudrý jako Šalomoun, mocný jako Karel Vel.
apoštolský jako sv. Štěpán, jedním slovem od Boha
samého vyvolen, omilostněn. Na důkaz toho jsou
tu zázraky: oždržel od Boha určité příslibení,
že jeho výprava se zdaří, vždyť se jedná o sva-
tou věc: sv. válku proti milionům nevěřících:
podmaniti si je, aby je pak učinil účastny milost
sv. víry.

Jedná se o rozšíření království Kr. až do
končin zeměkoule., takže bude jeden ovčinec a
jeden pastýř. Může býti podakku světějšího/
Proto je tento sv. král obklopen zástupem té-
měř nepřehledným: kněžíata, vévodové, se svými
vojsky přišli a jsou šťastni, že smějí pod jeho
velením bojovati. Vše, co nese jméno kr., je zařa-
zeno do této výpravy křižácké.

2. Provolání : *Onen Božím zvolený král*
Nyní /^{ve své} pozvedne svůj zrak, přehlédne nezměrné
množství bojovníků a má k němu řeč, svolání
mocným hromovým hlasem:

ve své
Králové, kněžíata, všichni věrní křesťané!

Všichni kdož jste připjali na plášť sv. kříž,
kdož máte nevyhladitelné znamení sv. křtu na
čele a pečeť lásky Kr. v srdci nosíte, buďte mi
ze srdce vítáni! Vaše početná přítomnost,
bezpříkladná ochota, sníž jste uposlechlí mé-
ho hlasu praví mi zřejmě, že jste přesvědčeni,
že se tu jedná nikoliv o pozemský hrdinský čin
ale o to, uposlechnouti hlasu Božího, vůle Boží,
jež byla mně zjevena. Bůh mně pověřil úkolem
vésti svatou válku proti nevěřícím všem, dobýti
jejich zemí, aby tam byla sv. víra vnesena, oni
byli vychováni v lidi zbožné, mravné, milé
Bohu. a stali se účastni štěstí, jehož my dávno
požíváme.

Práce bude veliká: Pohleďte na Afriku: stamilio-
nů Negrů, pohané..divocí, utlačovaní od tyranů..
iliony v Číně,..dítky jejich pohazovány do
řek a na cesty..Také od nich má býti Bůh chvá-
len a milován.

Budet to státi těžký boj, *nepráhl je mnoho, jsou mnozí* B.
ale vítězství je zcela jisté. Bůh to zjevil-
Přes všechny nedostatky prostředků, přes všechna
nebezpečí na pochůdkách a v bitvách, zvláštní
ochranou boží nikdo z nás nezahyne. Mnozí budou
poranění nikdo však nepadne, nikdo neumře. *vůak, Kdo se nepřidá k mě*

Co vy budete při tom činiti? *žádám boj jednotný: vyjmeš, stane se korostí*
Každý bude jen hleděti na mne, co na mě spatří, *nepráhl !!*
sám bude konati. Neptřebuje více bojovati, a pracovati
ve dne nebo v noci bdíti než já, váš král,.

Slibuji vám že se nechám od nikoho překonati. *slabotou, štěstím, soudem, vyjmeš*

Prohlášení
Pokrm a nápoj bude míti se mnou každý společný
a nebudete míti horší oděv než-li nosím já!

Jakmile bude vítězství dobyt, vrátíme se v
triumfálním průvodu domů a každý bude odměněn
dle toho jak se vyznamenal.....

Kdo se chce zúčastniti, ať vytáhne neprodleně
se mnou! "*****" *Na ta slova povolá dne slávně neprosatelny!*
Jásot a nadšení mezi rytíři každý chce býti
co nejbliže u krále, před jeho zrakem se vyzname-
nati.

Hanba pro lenivé, pozdní lítost pro nedbalce...

Archiv bezpečnostních složek

II.bod:

Obrácení příkladu na Krista -krále.

1/ Takový pozemský král ideální není...
/Mezi lidmi

Jak dobré by to bylo..místo válek z hamižnos

A přeče ! Na jednom krále se to splňuje...
Jako Mojžíš vyvedl z Egypta ...poslán Bohem..
chránil na poušti, přivedl k zaslíbené zemi..
tak poslal Bůh jednorozeného Syna.. aby mocí
nadzemskou, moudrostí božskou, převedl nás pouští
ve stálém boji, / se světem ďáblem.../ do neb. Jer.

Kdo volá ?

*Zvítězil proti...
lásku*

Kristus je ^{Bůh, jenž má plnou moc nad světem} král, jehož království nemá hranic.
Má se rozšířit na všechny lidi, všechna staletí
každý člověk má k němu náležeti..
Král tento má všechny ideální vlastnosti

K čemu ?

Dává provolání k lidstvu...
Boj svatý duchovními zbraněmi.. <sup>Nepřítel vůči králi: hřích, pl. z.
moudr., nebez.</sup> proti smyslnosti
pýše světa, duchům zlým..

Podmínky pro účastníky:

Naslouchejme provolání nebeského krále...
"Vše pod moc mého Otce uvésti..Následujte mne..

Co my učiníme? Co rozum říká? Pavel :Domine,
quid vis...
Nic víc od nás nežádá, než co sám napřed ...
Chceme být rytíři, vyznamenati se.../v řadě/
Bojujeme proti dvějí ~~lascce~~ lásce : smyslné a
světské.
a/ tělesné:k osobě..k příbuzným.Boj se smysly.
b/ světské:pýcha /Kr. potupení/

Jak to stojí nyní s námi? Jsme v jeho armádě?
Blízko u Kr.?

*Co nás čeká?
Bůh-li flabell? A jak, dle-li smolu?*

Království Kristovo. /vzestup od reformy podle idee

Tvůrce k ideálům Vykupitele

Původní plán B. byl škrtnut trůnem → křesť. B. však přes ztrosk. svůj základ
Cesta očistná /zkázy/ ukázala mi, že jen jedna překážka stejí - v cestě brání dosažení věčného cíle, hřích. Jeho zloba, hrůza a následky byly předmětem našich úvah. Skončili jsme rozhodnutím, že tato bariera musí z duše zmizet naruživostem a sklonům neukázněným vypověden vyhlazovací boj. Dvou věcí je nám k tomu zapotřebí: světla síly. Pohanům chybělo obojí: "Video meliora proboque, deteriora sequor". Židé měli zákon, chyběl však životní vzor a chyběla milost. Toho se nám dostalo v osobnosti B. Spasitele. Vystihnout jeho myšlenky, pochopit je - úmysly, napodobit jeho ctnosti, to je úkolem cesty osvětlené, již nastupujeme. Jestliže si více zamilujeme jeho nejšv. Srdce, jež je hlubinou všech ctností, jestliže se vřeleji nadchneme k následování, pak provedeme nejdokonalejší, co jsme na počátku programově zahájili. **↑*

Pr. 1. Scenerie veřejné činnosti Kristovy: synagogy, městačka, vesnice..

2. ne sim surdus ad eius vocationem, sed promptus ac diligens ad explendam eius ss. voluntatem. /zdokonalení podle idee

I. Výzva věčného krále. vtěleného Syna Božího /

Ideál království

I. výzva "Křesťanství" - II. výzva "Národní-vst."

Pomysleli jsme si, že by nějaký pozemský král dobrý a statečný jemuž sám Bůh dal moc na věškerými zeměmi, vydal provolání: "Mám v úmyslu zahájit tažení proti našim nepřítelům. Půjdu v čele výpravy, budu se svými vojíny snášet všechny obtíže a útrapy boje, ba sám je dřívě na sebe vezmu, takže na nikom nebudu žádati více než co já sám podstoupím. Boj bude sice tuhý a nesnadný, bude vyžadovat na nás mnohá strádání a nemalé oběti, ale vítězství je jisté. Kdo bude účasten na mých pracích, dostane se mu podíl i na odměně. Kdo se nepřidá ke mně, stane se kořistí nepřátel, neboť boj se rozpoutá po celé zemi."

Toto podobanství hodí se jen na jednoho krále, na krále všech králů, na Ježíše Krista: jedinečná osobnost, jedinečné dílo, jedinečná cesta. *(Nová myšlenka. Křesťanství a národní-vst.)*
a jako člověk má všechny vlastnosti, jež dovedou získati každé srdce lidské. Jeho moudrost nebyla nikdy překonána; na něm neleželi ani jeho odpůrci stínu nedokonalosti, jeho srdce je to nejlepší a nejdokonalejší, jež kdy na světě bilo; jeho obětavost a nežistnost nezná mezí. Nemyslí na

sebe, na své pohodlí, svůj prospěch, nýbrž jen a jen na záchranu a štěstí svých ohrožených bratří. Jako král lidského pokolení má Kristus všechny tituly, právní nároky na poslušnost všech lidí, jež při tom nejpokornějším a nejněžnějším, takže kouzlu jeho osobnosti nemůže nikdo oddolat, kdo nemá srdce zkamenělé a zkažené..
K je však současně Bohem a svrchovaným Pánem vesmíru, je neschopen se mýlit, klamat, utrpět porážku, podlehnout v boji.. Kdo by nechtěl k takovému králi se připojit?

za všechny - nejvyšší přátel
b/Jedinečné dílo: nejvznešenější, jehož cílem je vybudování a rozšíření království božího/na zemi/ a to království duchovní v srdcích skrze víru, naději a lásku, do něhož patří všichni spravedliví na zemi, království viditelné - Církev sv. - jejímiž údy se stávají lidé sv. křtem, a království blažené, závěrečné, pro ty, kteří /při Kristu vytrvali /odešli z tohoto světa jako dítky Boží, v lásce a přátelství s Bohem. Jedná se dílo jedinečné svou nezbytností, poněvadž jde o záchranu statků nejdražších, při němž Kristus nemůže ztratit ničeho, ale, my všechno, nenapravitelně.. a nikdo není vyňat, osvobozen, neboť se jedná o boj, jenž se odehrává současně na celém širém světě... v každém lidském srdci, v každé rodině obci, státě ...byť ne se stejnou zbraní a stejnou prudkostí.

cesta, způsob boje:

c/Jedinečná díla - svou zvláštní - cestou - nezáleží na zlatě a penězích, jež jsou spíše na závalu a překážkou, nezáleží ani na počtu ~~a síle~~ kvantitativní armady, nezáleží na věku těch, kdož se pod prapor Kristův staví... Zbraně nebudou hmotné, ale jen duchovní, a taktika boje spočívá v rozpoznání nepřítele i když je přestrojen a maskován, a za druhé potírání jej všude zbraněmi opačnými: proti přepychu a nenasytné lakotě po statečích pozemských: cílevědomé odřikání dobrovolných chudob; proti svůdnému heslu na praporu nepřátel "Užívej rozkoší kolik a dokud jen můžeš..": ~~naš~~ vlaje prapor s heslem "Vince teipsum, abstine, et sustine".. hradby nadutého sebevědomí a ~~hony~~ *zářící slavení* ~~slavení~~ podkopeme a poboříme pokorným sebepoznáním a ~~drčením~~ *drčením* každé ctižádostivosti, velikášství oddanou poslušností.

Afekty: Obdiv, důvěra, ochota, oddanost, věrnost...

Kdo neposlouchá výzvy, nemá srdce a rozum.

ch, nýbrž jen a jen na
ch bratři, jako král
echnytily, právní ná-
při tom nejpokorněj-
jeho osobnosti nemůže
aměnělé a zkažené..
aným Pánem vesmíru,
ět porážku, podlehnout
ému králi se připojit?

ste si pře!
jehož cílem je vybudov-
ího/na zemi/ a to
rze víru, naději a lás-
dliví na zemi, králov-
údy se stávají lidé
řečné, pro ty, kteří
oto světa jako dítky
m. Jedná se dílo jedi-
de o záchranu statků
ůžeztratit ničeho, ale
do není vyňat, osvobo-
odehrává současně na
ém srdci, v každé rodině
raní a stejnou prudko-

stetou+nezáleží na zla-
závadu a překážkou,
ntitativní armady, nezá-
rapor Kristův staví...
duchovní, a taktika
ele i když je přestroje
lej všude zbraněmi opa-
né lakotě po statcích
lobrovolně chudobou;
nepřítel "Užije j roz-
: rásá vlaje prapor
at sustine"... hradby
kariery slavné; podko-
náním a drčením každé
nou poslušností.

mu
idanost, věrnost...

indiv. a region.

II. Odpověď poddaných .

Vracíme se k podobnostem: provolání vyvolá nadšený sou-
hlas u dobrých poddaných, kteří se ochotně řadí pod pra-
por svého dobrého krále; skupina horlivějších nadšene-
ců bude se snažit vyznamenat se po boku svého veli-
tele v boji za tak vznešené cíle.. a jen zbabělci zůsta-
nou neteční vedle zrádců, kteří spolčí se s nepříteli
proti svému vládci.)

a/ Výzva Krista Krále rozděluje lidstvo na tři skupiny:

a/ Zaprodanci ďáblu ať již ze zloby nebo netečnosti.
"Kdo není se mnou, proti mně jest!" V odvěkém boji temnot
proti světlu, zla proti dobru, octli se na straně prvních
rebelů proti vůli Boží, jsou jejich vasaly, její spolupra-
covníci. Nebyli to jen ti, kdož útočili žmčejšku na Cír-
kev Boží, aby ji zničili: vládcové pyšného Říma, koruno-
vané hlavy i podvrtné živly všech dob, ale bylo to i
ti, kdož chtěli uvnitř rozleptávat účinněji pomocí bludů
a falešných nauk samé základy království božího na zemi.
A v pozadí toho všeho jakoby mezinárodní svaz satanův:
ofité učí o ďáblu, že byl největším dobrodincem lid-
stva, naučil prý moudrosti a pravému poznání/, k nim
se družili marcionisté a Kainité. Tajné sekty až po zednář-
ství, bolševismus, jež staví Jidášovi pomník na Sviačce
na Volze ..chtějí totéž co Lenau ve Faustovi, Carducci
v odách na satana,, Dermontov, Byron, Daumer, Beranger,
Švéd Fröding a jiní.

Indifferentní k nim patří.. "kdo chvíli stál, již stojí
opodál..

b/ Armáda Kristova: Ve všech vrstvách a povoláních,
oborech lidské práce, v každém věku: dítě předstihne muže,
slabá žena dojde vyššího vyznamenání a přiblíží
se spoluvykupitelce Panně Marii.. Všechny spojuje
jedno přání: následovat Krista, přivínout se k němu
celou duší, nadchnouti se pro něho... nikoliv planým
citovým přehodným nadšením, ale pevným a trvalým roz-
hodnutím: "Chci od nynějška patřit jen Tobě..."
To následované musí tudíž být a/ opravdové, b/ všeob-
ecné, c/ trvalé, d/ proniknuté oddaností k němu.

Sv. Ignác předpokládá, že všichni "qui habuerint iudicium et rationem sanam, offerent se totos ad laborem." Každý přispěti může a musí...ve vlastním zájmu... a první úsek, jež má vybojovati je vlastní srdce. Nic není ztraceno, co bylo vykonáno s ohledem na Krista, nic nezůstane bez odměny...užitku.

ale je iště třetí skupina: důvěrníci, spoluzasvěcenci
c/ "II qui magis affici majoris affectu esse volent erga Christum Regem et insignes se exhibere in omni servitio sui Regis aeterni ac Domini universalis: non solum se totos offerent ad laborem, sed etiam agenda contra suam propriam sensualitatem, amorem carnalem, et mundanum...imitari in ferendis iniuriis et omni vituperio et omni paupertate: ráč-li mne k tomu vyvolit a přijmouti na celý život... mezi své vybrané pomocníky..

Ať nemyslí, že prokazují jemu milost, když se nabídnou k větší práci..dokonalejšímu následování..nýbrž sám přijímá milost.. "Pros za milost, aby TěPán povolal.

Prostředky: snášení křivd, pokusy, ohrožby. Agere contra
*Coll. Děkuji za milost křtu...zpytuji, jak jsem byl věrným slibu křest... Za milost povolání do řádu.. Pryč s dafaitismem... /Pius XI/ *Chc. se vygnat*

Prosba o důvěru...Vítězství je jisté... *jeu dít se*

minim opke - dle v nepřivolení

Zanícená láska ke Kristu králi - *svaty fanatismus pro něho!*

Ardentissimum desiderium sequi Jesum!

Mores cogitatio et imitatio...

*³ Ve klere (skupině) stojíme my? Svojím povoláním náležíme do skupiny pěti, mezi elitu angela Kristova, mezi aristokraty, avantgardu. Ale jsou tu i prostěší. Nepohledáváme, nepřecházíme do labora bezpodmínkově? *Responzujeme v rozj. o 2 prázdných: parda /to křtít*

II. Příloha (zdroj: Archiv SOKA ČK, I. Národní škola Č. Krumlov, Š-3, čkr 89))

II.1. Základní škola

.....oddělení. Číslo řadné 12

Jméno a příjmení dítěte Lídal František

narozen(a) dne 8. ledna 1905 v Domoradicích

náboženství katolického

příslušný(á) domovem do Domoradic okresu č. krumlov. král. Česká

8. 1910 pře. očkovaný(á), začal(a) chodit do školy vůbec dne 12. září 1910, do školy zdejší dne 12. září 1910.

Jméno, stav a bydliště, čís. domu otce (nebo matky) Josef (Cm. rozn. Dmubova) P. schick, Domoradice 1.

Jméno, stav a bydliště, čís. domu poručníka (nebo stravovatele)

Klassifikace					Výkaz docházky školní												Poznámky	
ve čtvrtletí	I.	II.	III.	IV.	Vysvědčení propuštěn	dne	zář.	října	listopadu	prosince	ledna	února	března	dubna	května	června		července
Mravy	1	1	1	1		1.	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Pilnost	1	1	1	1		2.	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Prospěch:						3.	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
v náboženství	2	2	1			4.	0	+	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
v jazyce vyučovacím	ve čtení	1	1	1		5.	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
	v mluvnici a pravopise					6.	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
	v slohu (věcném učení)	1	1	1		7.	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
v psaní	1	1	1		8.	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
v počtech a v nauce o tvarech měřicích	1	1	1		9.	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
v přírodopise a v přírodopytě					10.	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
v zeměpise a v dějepise					11.	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
v kreslení	1	1	1		12.	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
ve zpěvu	1	1	1		13.	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
v ženských ručních pracích					14.	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
v tělocviku	2	1	1		15.	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Celkový prospěch					16.	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Vnější úprava písemných prací					17.	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Za- měška(a) půdnů	omluvených	0	0	1	18.	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
	neomluvených	0	0	0	19.	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Měsíční součet půdnů zameškaných	omluvených				20.	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
	neomluvených				21.	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
					22.	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
					23.	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
					24.	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
					25.	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
					26.	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
					27.	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
					28.	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
					29.	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
					30.	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
					31.	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
						0	1	7	0	0	1	0	0	2	0	0		
						0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0		

Upraveno 27/2. 1910.

Jestzpůsobilý(á) postoupiti do vyšší třídy (vyššího oddělení).

Vystoupil(a) dne; vysvědčení na propuštěnou (na odchodnou)

vydáno dne

II.2. Trvalý pobyt

Bázič čís.	J m e n o	Zaměstnání	Rodný rok	Stav	Příslušné místo	Datum kdy domovský list vydán byl
737	Jiří Neubauer	školač	15/II 1930	svobodný	Křivčice	1/IX. 1935.
738	Jiří Havěna	školač	24/VI. 1924	"	"	2/IX. 1935. Praha
739	Anna Šváblová	služka	5/VII 1916	svobodná	Domáňov	23/IX. 1935 dne 8/12 1939 vydán duplikát
740	Josef Holub	učedník kuchař.	29/I. 1921	svobodný	Křivčice	8/IX 1935. Nydán duplikát dne 3/5 1942
741	Anna Lintové	služka	4/V. 1914	svobodná	"	11/IX 35. Dyjské
742	Pavčina Pexniková	služka	23/XI. 1920	svobodná	Domáňov	6/XI. 1935.
743	František Čihel	kněz církve ř. k.	8. I. 1905	"	"	6/II 1935.
744	František Janota	řezník	27. 12. 1916.	svobodný	Domáňov	20/12 1935.

III. Příloha (Archiv České provincie Tovaryšstva Ježíšova)

III.1. Životopis – osobní karta (do roku 1950)

		dies onom. 29.1. num. lint. 2
	<u>P. Š i t a l Franciscus /Sal./</u>	natione Bohemus
ORIGO	{	dies 8.1.1905 natus { locus, distr. polit. Domoradice č. 1. Čes. Krumlov provincia Bohemia baptizatus ubi, dioeces. Čes. Krumlov, conf.: 17.5.1916, Praha ius civitatis ubi, distr. polit. Přísečná, Čes. Krumlov
STUDIA extra Societ.	{	scholae infer. quae, ubi Čes. Krumlov 1910-1915 scholae mediae quae, ubi, quando Arcib.g. Praha-Bubeneč 1915-1923 exam. matur. cum nota, datum, ubi 1 /s vyznam./ Phil. et theol.: Pontif. Ath. Coll. Urban scholae superiores quae, ubi de Prop. f. 1923-1929 diploma dtto Cursus Magisterii: Univ. Greg. 1934-1936
MUNIA extra Societ.	{	quae Capellanus: Smečno 1.9.1929 - 31.12.1929 ubi Křečovice 1.1.1930 - 31. 8.1930 Benešov 1.9.1932 - 31.10.1934 quando Catecheta schol. med.: Benešov /ad interim/ 1.9.1932 - 31.10.1934 Assist. Universit. Car. Prag /fac. theol./: 1.11.1934- 31. 5.1936
MILITIA	{	quando adscriptus 1925 quod genus militiae zdr. služ. div. nem. 5 Čes. Budějovice quando stipendia meruit akt. služba: 1.10.1929-24.12.1929 Č. Budějovice ubi „ „ cvičení: 1. Praha 1933 2. Praha 1934
LINGVAE	{	quas callet bohemia, germanica, italica quas saltem intellegit gallica

NOVICIATUS { dies ingressus 15.5.1936
 { ubi peractus, quamdiu Benešovii, Gallarate
 { vota prima quando, ubi 16.5.1938 Gallarate, Italia

STUDIA { humaniora ubi, quamdiu
 in Societ. { rhetorica " "
 { philosoph. " "
 { theologia { (dogma) ubi, quamdiu
 { exam. ad grad. ubi, quando Testimonium iure iurando de
 { (comp.) ubi, quando tanta scientia, quae ad
 gradum requiritur 1939
 { alia studia

3. PROBAT. ubi, quando, examen quando

GRADUS { in litteris
 { in Societate prof. 4 vol. Pragae II. 15.8.1947

ORDINES { minores quando, ubi 28.11., 18.12.1927 Romae
 { maiores { quando, ubi 3.3., 8.7., 22.7.1928 Romae
 { a quo Ill.D.Jos.Palica, Archiep.tit.Philip.Diac.;
 Sd.et Presb.: Basil.Card.Pompili

AFFECTUS { ad quae studia dogma, historia
 { ad quos labores catechesis
 { specialia desideria

VIRES corporis Morbus

Adnotationes

MUNIA
in Societate
successive

quae	quando	ubi
Doc.relig.in gymn.	1938 - 1941	Praha-Bubeneč
Capell.in paroch.	1.3.-31.8.1942	Benešov
Spirit.Theol.,oper.	1942 - 1946	Hradec Králové
V.Rector Colleg.	15.8.1946 - 31.7.1947	Praha-Dejvice
V.Rector Colleg.	31.7.1947 -	Bohosudov

LIBRI
et lucubrat.
litterar.

titulus (etiam latine), typograph., urbs, annus, numer. pag., forma,
editio quota.

Articuli in "Posel B.S.P." 1941

Aliquot schem.concion.in "Časopis kat.duch."/Sign.F.Š./
Praha 1943-1944

Personalialia
FAMILIAE

parentes	{	nomen	Josephus, Eva n.Perník
		occupatio	agricola
fratres	{	ubi	Domoradice č. 44, p.Čes.Krumlov
			Venceslaus, agricola, Domoradice č. 1.
sorores	{		Josephus, fra Aug.Đ.S.J.d.D.nem.Mil.bří, Bratislava
			Joannes, elektromontér, domi
quibus mors nuntianda	{		Maria, ústav choromyslných, Praha-Bohnice
			Elisabetha Beranová, choť cukráře, Kamenný Újezd u Čes. Budějovic
parentibus aut fratri Venceslaui	{		Anna, služebná, Praha I, Nemocnice Milosrd.bratří

III.2. Studium

Prostá kytička vzpomínek na zesnulého
Otce Dr. Františka Štála T.J.
duchovního správce Sester De Notre Dame
v Oseku u Duchcova.

Dne 22. prosince 1978 by oslavil zesnulý Otec František 50. výročí svého kněžského svěcení. Nebylo mu to dopřáno, neboť zemřel 30. září v přítomnosti O. Pavlíka, provinciála T.J., který byl právě u něho na návštěvě. Když mu Otec řekl, že je mu nějak špatně, navrhl O. Provincál, že se budou spolu modlit. Začali se modlit: Pod ochranu tvou se utíkáme, při slovech "v potřebách našich" se zhroutil a tiše skončil. O. Provincál mu dal rozřezání a udělil svátost nemocných. Přivolaný lékař konstatoval jen smrt-srdeční infarkt.

V předtuše, že se padesátého výročí svého kněžského svěcení nedočká, oslavil O. František 22. prosince 40. výročí svého kněžství. Při této příležitosti pronesl tuto promluvu, kterou Vám podávám.

"Jubileum jsou dvojího druhu, velká a malá. Velká začínají při 50. výročí a řeholní stanovy Vaše výslovně dovolují ba doporučují je oslavovat 50, 60 a později výročí vstupu do noviciátu či skládání slibů. Co je pod čísle 50, jsou jubileum malá, zanedbatelná a u řeholníka to trochu vyčuhuje z latě. Ze dvou důvodů jsem připustil, aby moje malé jubileum se zveřejnilo: jednak zaujímá funkci kněze diecézního a tí to jubileum pravidelně slaví. Jednak je tu důvod předpokládat, že se zlatého jubileum nedožiji.

Dva pocity má při tomto výročí provází. Jeden utěšující a jeden skličující. Utěšující má pocit při zpětném pohledu na uplynulých 40 let služby oltářní se zakládá na Boží Dobrotě a Milosrdenství, jež mne doprovázelo po 4 desetiletí při každém kroku.

Misericordias Domini in aeternum cantabo
Milosrdenství Boží budu opěvovat na věky.

A co navíc, okoušel jsem bespočtukrát, jak je pravdivá antifona první z velkých adventních: Ó Moudrosti Boží. Řídí všechno a suaviter disponit omnia... Vládne upravuje cestu schůdnou... Bez násilí, navazuje na maličkosti, že si ani vnitřní souvislosti nevšimneme.

Od své matky jsem slyšel, že bych se nebyl dostal na studium, kdyby nebylo mé babičky, otcovy nevlastní matky, která zemřela, když jsem chodil do první třídy obecné školy. Ta prý říkala, že se mne sedlák nebude, že prý mám panský obličej. Muselo to znít přímo směšně, protože jsem měl obličej pihovatý a vlasy rezavé, ale rodiče uvěřili a naplánovali, že půjdu do gymnasia. Běh to zařídil, že se oklikou přes příbuzného u sv. Jakuba v Praze dověděl o arcibiskupském gymnasiu v Praze v Bubenči a tak šumavský chlapec studoval u výtečných vychovatelů - jezuitů a zatoužil se stát knězem. Velkým přínosem do mého života byla okolnost, že jsem mohl bohosloví vystudovat v Římě pro pražskou arcidiecézi. Opět Prozřetelnost Boží byla činná, zatímco já dal pouhý souhlas, když mně bylo římské studium nabídnuto ředitelem semináře Magre Řihánkem a doporučeno jedním z bohoslovců české koleje v Římě.

Tím se stalo, že jsem na kvatembrovou sobotu adventní v roce 1928 byl v basilice sv. Jana v "Lateráně" na rozdíl od jiných kostelů sv. Jana/ mezi 60 jáhny, kteří z rukou kardinála Basilia Pompiliho přijímali kněžské svěcení. A hned druhý den, na IV. neděli adventní v 6 hod. ráno měl v kolejní kapli sv. Jana Nepomuckého tichou primici a za půl roku poté slavnou primici v Českém Krumlově. Už jako bohoslovec zatoužil jsem po klášterním životě, ale provedení nebylo snadné. Až po sedmileté službě diecézní přišel souhlas od pana kardinála Karla Kašpara a to ještě jen na základě jednoho nezaviněného neúspěchu a jednoho omylu u provinciála řeholníků.

III.3. Rozsudek

Věc: Dr. Fr. Šítal-
námítka proti rozsudku
krajského soudu v Ostravě
21.3.1960 č.T 03/60
(Zgarbík a spol.)

Ad I. (str.3. a násl.)

Odst.1. : "V roce 1949 až 1950 ...

a) " narušovali zdárných průběh "Katolické akce"

Je pravdou, že jsem odmítl podepsati "Katol. akci",
poněvadž(jak jsem uvedl žadatelům i na soudě)
se mi tajemník Okr.Ksč představil jako bez vyznání
a nechápal jsem, kterak mají tito lidé zájem na
vnitřních záležitostech církve, a poněvadž jsem se
necítil oprávněn posuzovat svědomí biskupů při hájení
práv církve.

b) "rozšiřovali tiskoviny....."

V mém případě holá nepravda. Neměl jsem nijakou funkci
v diecézi kromě vyučování náboženství na bisk. gymnasiu
v Bohosudově (okres Teplice L.v Č.) a dozor v konviktě
při témže gymnasiu ("Biskupský chlapecký seminář").
Nebyl jsem nikdy volán na porady ani vikariátní ani
diecézní, pokud nebyla jednou pro všechny kněze -za
přítomnosti delegáta kraského nár.výboru .
Nikdo mne nežádal o šíření tiskovin mezi kněžími a lidem,
moje náplň pracovní byla výlučně v ústavě.

Důkazy : mohu předložit potvrzení konsistoří a
na soudě měli dopis (průklep) mého provinciála
o " nedostatku iniciativy " .

c) "podíleli se na zatajování církevního majetku" .

Naprostá nepravda. V Bohosudově jsem nespravoval
finance, nikomu nedal příkaz na ukrytí majetku,
v domě byla od 15.března 1950 do internování 14.4.1950
civilní správa (dva zmocněnci).

V roce 1959 jsem ušetřené peníze Kčs 1.500.- vložil
do Státní spořitelny v Králíkách a vkladní knížku
věnoval rodné sestře v Praze -Žižkové, Zelenky Hájského 9
Anně Válkové na zakoupení léků při léčení rakoviny .
Tato vkladní knížka byla jí orgány odněta a zabavena.

Odst.2. " V době ..od r. 1950 do r. 1956.....

Celý odstavec holý výmysl, nebylo v protokolech ani při přelíčení .Neboť byli jsme internováni v býv. klášteře v Želivě pod přísným dozorem při vězenském režimu. Tedy dopisování na jednu adresu ,censurované, opustit bránu jen do práce pod dozorem SNB ,návštěvy jen rodiných příslušníků pod kontrolou atd. Náčelník by se tomuto odstavci vysmál a považoval by to za osobní urážku, že něco takového připustil nebo nevypátral. Za svého pobytu 1950 -56 nespátřil jsem jediného členu řádu, který by nebyl v témže středisku, nenapsal a neobdržel jediného dopisu od jiného než sourozenců.

Pravdou je, členové řádu v roce 1956 byli v budově Želivské na rozkaz náčelníka umístěni v jednom sále (spolu s některými jinými řeholníky). Nepotřebovali se tedy ani scházet. Zgarbík nevystupoval v té době nikdy jako představený. Na "potírání marxleninského učení" nebyl při zaměstnání od noci do noci vůbec čas ani nálada. (Pracoval jsem v kamenolomu, v lese, při státním statku ,v truhlárně atd.). Zdarma!!!

Ad II. (str. 4 .a násl.)

Odst.1. " V roce 1956 v Králíkách v souhlase s tajnými instrukcemi ..."byli bychom je rádi uvítali, ale nepřišla ani řádka, aspoň já jsem nic neviděl a ani o něčem takovém neslyšel. Vatikán se nemohl zabývat několika lidmi v Králíkách .
"vytvořili ilegální vedení zakázaného řádu"

Fakt je, že zástupce SUC u (Státní úřad pro církevní věci) ve dnech 5-6. dubna 1959 v jídelně střediska před všemi internovanými z různých řádů výslovně řekl - prokazatelné svědky žijícími- že jsme byli přivezeni ze Želiva do Králík, abych tam mohli žít podle svých řádových pravidel ,každý řád pro sebe. Snad také proto vedení zařídilo rozmístování po světnicích podle příslušnosti k jednotlivým řádům. Jesuité byli ve 5-6 světnicích mezi sebou sousedících na téže chodbě. Tedy vzájemných styk se předpokládal u vedení.

Fakt je , že ve světnici obývané Zgarbíkem a Plačkem se během 3 let několikrát konala asi pětičlenná beseda nedělní ,na níž se hovořilo o tom, kde se nacházejí členové provincie po Čechách a Moravě v civilním zaměstnání, kde studuje, kde potřebuje podpory a pod.
Byl jsem přítomen .

Nepravdou je, že by se naplánovala nějaká činnost vůči nečlenům řádu .Tím méně nějaké činnosti politického rázu.

Zkrácený text námitek

III.4. Rehabilitace

MINISTERSTVO SPRÁVEDLNOSTI
V PRAZE

Čj. Mil 3081/66 - Š

V Praze dne 5. července 1967

František Š i t a l
nar. 8. ledna 1905

tč.nápravně výchovný ústav MV
V a l d i c e u Jičína

President Československé socialistické republiky, použiv svého práva, daného mu ústavou, prominul rozhodnutím ze dne 1. července 1967 odsouzenému Františku Š i t a l o v i , nar. 8. ledna 1905 v Domoradicích, okr. Český Krumlov, posledně bytem Králíky II/1, okr. Ústí n/Orlicí, nyní ve výkonu trestu odnětí svobody, z trestu odnětí svobody ve výměře 11 roků nepodmíněně, uloženého rozsudkem krajského soudu v Ostravě ze dne 21. března 1960 čj. T 03/60 ve spojení s usnesením Nejvyššího soudu v Praze ze dne 9. června 1960 pro trestný čin velezrady, č á s t trestu odnětí svobody v trvání dvou roků.

Vedoucí odboru:

K. H. ...

**ADVOKÁTNI PORADNA
OSTRAVA 1**

tř. Osvoboditelů 19-21
Telefon 204-12, 202-39, 213-66
Účet u SBCS Ostrava
Účet u SBCS Ostrava č. 405-462

Pan

Dr František Š i t a l ,
Roosewältova čis. 1.,
Osek u Duchcova,
okr. Teplice v Čechách.

Vyřizuje: Dr Erban

Noše značka: Eb 978/68-Pm
(uveďte vždy v odpovědi)

Vaše značka:

V Ostravě dne 27.5.1969.

Věc

Po zemřelém Dr Šimkovi převzal jsem Vaše zastoupení v přezkumném řízení týkající se rozsudku krajského soudu v Ostravě T 03/60 ze dne 20.3.1960. Celou záležitost jsem podrobně prostudoval z příručního spisu Dr Šimka a z Vašich písemných vyjádření, v případě že bych od Vás požadoval nějaké doplnění nebo vysvětlení, obrátil bych se na Vás dopisem.

Podávám Vám tuto zprávu a znamenám

dopor.

Odpověď

III 77z 1 148/72

GENERÁLNÍ PROKURATURA ČSSR

Praha 4, nám. Hlávků 1300

poštovní směr číslo 140 04

v Praze dne 31.5.1973

Pan

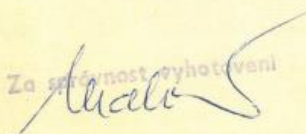
Dr. František Šital

Osek u Duchcova, Roosewältova 1, Charitní domov, okr. Teplice

Generální prokuratura ČSSR přezkoumala na základě Vašeho návrhu na soudní rehabilitaci Vaše odsouzení rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 21.3.1960 sp.zn. T 03/60 ve spojení s usnesením Nejvyššího soudu ze dne 9.6.1960 sp.zn. 5 To 011/60. Protože zákon se o soudní rehabilitaci se na případ Vašeho odsouzení v novelizovaném znění nevztahuje, byl Váš návrh posuzován jako podnět ke stížnosti pro porušení zákona. Přezkoumání nebylo zjištěno, že by v řízení, které bylo proti Vám vedeno, došlo k porušení zákona, které by bylo třeba odstranit podáním mimořádného opravného prostředku. Proto byl Váš podnět odložen.

Vedoucí odboru :
dr. Karel Siegel v.r.

Za správnost vyhotovení

III.5. Život na svobodě

P R A C O V N Í S M L O U V A

Na základě vzájemné dohody uzavírá se tato pracovní smlouva :

STAVEBNÍ PODNIK MĚSTNV v Č.Budějovicích , Švermova ul.č. 4.
přijímá do pracovního poměru

soudruha/žku/ **Š I T A L František**
klíďač **1.7.1967**

jako..... od.....

Místem výkonu práce bude **sklad Kněžskedvorská**

Podle platných mzdových předpisů s přihlédnutím k prokázané kvalifikaci, v soula-
du s plánem výroby a potřebou pracovních sil v podniku přiznává se mu/jí/:

III tř. - 4,- Kčs + výkonová 15% od 22,00 hodin do 0,5 příplatek 0,80 Kčs
..... kvalifikační třída **za přesčasové práce 30% příplatek**

Rozsah a konkrétní náplň práce uvedeného oboru je dána příkazem vedení-
ho, platným pracovním řádem a charakteristikou přiznané kvalifikační třídy.
Podnik se zavazuje přidělovat mu / jí/ přednostně práce jeho/jejího /
povolání odpovídající přiznané kvalifikační třídě.
Mzdové podmínky a poskytované premie a odměn je upraveno příslušnými
podnikovými směrnici.
Soudruh /žka/ je povinen / a/ podle potřeby podniku konat práce svého
povolání zařazené do nižší tarifní třídy, vyžaduje-li to organizace práce a
technologický postup prací.
Zavazuje se konat práce, které náleží do okruhu působnosti čety, do níž
bude zařazen/a/ a přidělené práce v zimním období, které jsou obvykle vykonávány
pracovníky povolání, pro které je touto smlouvou přijímán /a/.

Práce, která mu/jí/ bude svěřena, je povinen/a/ vykonávat svědomitě a
odborně podle svých nejlepších schopností a znalostí a podle pokynu nadřízených.
Vedlejší prac. poměr může vykonávat pouze s předchozím písemným souhlasem
podniku.

Bere na vědomí, že odpovídá za škodu, kterou způsobil/a/ a porušením
povinností při plnění prac. úkolů nebo v přímé souvislosti s nimi. Rovněž je povinen
/s/ nahradit škodu způsobenou z nedbalosti vyrobením zmetku, vadnou manuální prací
při montážích, opravách a stavebních pracích.

Ostatní práva a povinnosti obou smluvních stran vyplývající z tohoto
prac. poměru, jakož i nároky na další náležitosti se řídí ustanoveními zákoníku
práce, orgaň.řádem, prac. řádem a jinými obecně platnými předpisy. Prac. poměr se
sjednává se zkušební dobou 1 měsíce. Ve zkušební době může být pracovní poměr
zrušen oběma stranami kdykoliv bez uvedení důvodů a to písemně. Po uplynutí zkušeb.
doby považuje se pracov.poměr za uzavřený na neurčitou dobu.

Další ujednání:

Obě strany podepisují smlouvu na důkaz souhlasu s jejím obsahem.

V Č.Budějovicích dne **28.6.1967**

František Štěl
.....
Podpis pracovníka

**STAVEBNÍ PODNIK MĚSTA
ČESKÝCH BUDĚJOVIC
Personální oddělení
Švermova ul. 4. květen 1967**
.....
Podpis zástupce podniku

diplom soukromý, bez použití mimo kostelní zdi. Bylo už na čase, protože za několik měsíců by měl vstoupit do třetí probace. Nemá sice pro tu dobu nikoho, kdo by ho zastoupil v pařížské české misii, ale co se dá dělat? Klade svým spolubratřím otázku, zda by nechtěli využít příležitosti a přijet příští rok do Paříže alespoň jednou - sloužit mši svatou, shromáždit obec a ukázat na některou z těch tisící nitek, které nás navzájem spojují... Náklady na cestu a pobyt jsou hrazeny a časově si takové návštěva v Paříži vyžádá hlavně sobotní odpoledne. Zbýlý čas lze využít i jinak než ve středu pařížských Čechů.

◀ In memoriam P. Františka Šitala, S.J. /Píše P. Václav Feřt/

Nikdy jsem nepomyslel, že budu muset psát nekrolog svého nejlepšího kamaráda už z gymnasiálních studií a že místo blahopřání k jeho zlatému kněžskému jubileu se musím spokojit s těmito několika letmo načrtnutými vzpomínkami, které kladu jako kytičku na jeho vzdálený hrob na oseckém hřbitově. František byl pravý Jihočech, houževnatý, důsledný, jihočeská tvrdá lebka, verný a obětavý do krajnosti - vlastnosti, které ho předurčily k tomu, aby se stal heroickým Kristovým vyznavačem a vydal i za cenu největších obětí svědectví věrnosti a lásky k Továryšstvu. - Narodil se 8. ledna na selském gruntě v Domoradicích u Českého rumlova, studoval na arcibiskupském gymnasiu v Praze-Bubenči a po maturitě r. 1923 byl poslán za pražskou arcidiecézí do tehdejší Papežské české koleje, kde studoval na ateneu Propagandy, které navštěvovali alumni České koleje spolu s bohoslovci koleje Severoamerické a Irské; po šesti letech se vrátil do vlasti s doktorátem filosofie a teologie. V Římě byl také vysvěcen na kněze 22. prosince 1928. Letos v prosinci chtěl po padesáti letech oslavit toto významné výročí. Připravil si už i oznámení s výmluvným textem z Konstituce sv. Ignáce: "Ti, kdo následují Krista, vroucně si žádají být oděni týmž šatem a ozdobeni týmiž odznaky jako on." To je celý P. František. Jeho nejvěrnější fotografie.

Jako novokněz působil jako kaplan v duchovní správě na různých místech, naposledy v Benešově u Prahy. Kardinál Kašpar, pražský arcibiskup, ho poslal do Říma na další studia a připravoval ho na profesuru pro teologickou fakultu Karlovy university; ale místo na fakultu vstoupil František do noviciátu Továryšstva v Benešově 15. května 1936. Byl to velmi početný noviciát: 16 scholastiků, 3 kněží a 11 noviců bratří. P. Leopold Škarek byl novicmistr a jeho sociem P. Josef Wamser. V druhém roce noviciátu si P. Šital doplnoval filosofická studia. A nato tři roky působil v arcib. gymnasiu v Praze-Bubenči jako profesor náboženství a spirituál studentů. Po třetí probaci v Benešově /1941-1942/, za vedení P. Škarka, se stal spirituálem v biskupském semináři v Hradci Králové, kde působil až do srpna 1946 kdy byl jmenován vicerektorem pražské koleje a arcibiskupského gymnasia, umístěných přechodně v budově kněžského semináře v Dejvicích, a po jeho přesídlení do Bohosudova rektorem tamní koleje, kde vyučoval v gymnasiu filosofii a občanskou nauku, až do zrušení gymnasia a řeholních komunit. Tam 15. srpna 1947 složil řeholní profesi. V roce 1950 s ostatními spolubratry nastoupil dlouhou křížovou cestu. Nejdříve do koncentračního kláštera v Želivě s představenými a odtamtud byl 3. dubna 1956 s mnoha jinými řeholníky převezen do jiného koncentračního kláštera v Králíkách, kde pracoval jako zemědělský dělník. Tam i při těžké práci měli možnost pokračovat v řeholním životě a mohli konat i společné pobožnosti a pracovat nepřímo i apoštolsky. Ale tato "idyla" byla násilně přerušena v roce 1960 /kdy byla vyhlášena amnestie a na 30 000 politických vězňů propuštěno na svobodu/ známým procesem proti jezuitům u Krajského soudu v Ostravě.

7. prosince 1959 byl P. Šital s řadou jiných vzat do vazby /zatýkáni začalo už v září/ a 20. února 1960 začalo přelíčení proti 20 obžalovaným. P. Šital jako významný činitel řádu jezuitů České provincie /spolu s PP. Zgarbíkem, Bukopem, Kučerou a Vojtkem/ je obžalován, že "pomáhal vysokým reakčním církevním činitelům v ČSR, narušoval zdárný průběh "katolické akce", napomáhal v maření dohody církve se státem. Za tím účelem rozšiřoval rozvratné tiskoviny mezi kněžstvem a věřícími, zejména pastýřské listy, exkomunikační dekréty a jiné nepřátelské tiskoviny v umyslu rozvrátit lidovědemokratické zřízení. A když došlo k zákazu jezuitů, podílel se

„Blažení, kdo umírají ve spojení s Pánem.
Ať si odpočinou od svých lohot,
neboť jejich skutky jdou s nimi.“
Zjev. 14, 13.

Pán života a smrti povolal k sobě svého kněze

P. Ph. Th. Dr. Františka Šitala

duch. správce Charitního domova v Oseku.

Narodil se 8. ledna 1905 v Domoradicích u Českého Krumlova.

Studoval na Arcibiskupském gymnasiu v Praze a po maturitě v Římě, kde dosáhl doktorátu filosofie a teologie. Jako kaplan působil v Křečovicích a v Benešově u Prahy. Do Tovaryšstva Ježíšova vstupuje v roce 1936. Je spirituálem v kněžském semináři v Hradci Králové, potom na Arcibiskupském gymnasiu v Praze a v Bohosudově. Konec života strávil jako duchovní správce v Oseku u Duchcova.

Jeho kněžský život byl vyplněn horlivostí, zbožností a činností do posledních chvil života. Smrt jej překvapila docela nečekaně při modlitbě „Pod ochranu tvou se utíkáme, svatá Boží Rodičko“ v sobotu dne 30. září 1978 v Oseku.

Pohřeb milovaného spolubratra bude ve čtvrtek dne 5. října 1978 v 10 hodin v klášterní kapli sester v Oseku a po pohřební mši sv. uložíme jeho tělo na místním hřbitově.

Drahému zesnulému děkují jeho žáci za výchovu a přípravu do života, řeholní sestry za duchovní vedení, a prosí o modlitbu za spásu jeho duše.

**Duchovenstvo teplického vikariátu
Skolské sestry De Notre Dame, Osek**

IV. Příloha (Národní archiv, oddělení fondů státní správy z let 1945-1992)

IV.1. Učitelství (Státní úřad pro věci církevní Praha)

OSOBNÍ VÝKAZ
Číslo: PAV/1144/2/1/1/1

Imeň a příjmení

Velikost služeb účelová a časová porovnání od vzniku do prognostického období 1982 na
 ústředí a místní úřady

Kategorie	Význam úřadu	Místní úřad a rok vzniku	Výkaz		Data služby		Výkaz služby a ústředí úřadu a úřad
			Ústředí	Místní úřad	od	do	
1	Výuka učitel	Státní učitel gymnasia v Praze			1.8. 1938	31.12. 1938	
2	Katechet Sociálněvědní ústav v Praze	Katecheta Sociálněvědní ústav v Praze	1939	8.10.1939 1. 30. 30 20.12.7	1.11.1939	1939	
3	Učitel gymnasia	Učitel gymnasia v Praze III.			1.8. 1939	31.8. 1941	
4	Učitel gymnasia v Praze	Učitel gymnasia v Praze III.	1942	12.7. 1942	1.8. 1942	31.8. 1942	
5	Učitel	Učitel gymnasia v Praze III.			1.8. 1942		

IV.2. Vězení (Správa Sboru nápravné výchovy Praha)

OSOBNÍ KARTA ODSOUZENÉHO		
číslo k. v. 366	Prantinská 31 v. 1 (mesto a příjmení) dat: 8. 1. 1909	vězení* 31/1 vě. číslo 32/2
I. stav: <u>uvězněný</u> stav k sestupu: _____ (míst. zřiz.): _____ vstupní k. v.: _____ příjizim. číslo: _____ okres: <u>D</u> stav: <u>do vězení na levé kouti stěhaní</u> (míst. bydliště): <u>Krátký 11,1, str. Jambak</u>		
II. národnost: <u>čech</u> příj. k. v.: <u>78/8a, tr. c.</u> věkový ročník: <u>10. 8. 1/60</u> kromě těchto: _____ stav: <u>3/20</u> (míst. pos. zp.): _____ dříve vězení: <u>nebyl</u> zákaz činnosti v okresu: <u>-/-</u>		
III. školní vzdělání: <u>4 tř. nč. 8 tř. gymnasia</u> odborná škola: <u>teologická fakulta</u> povolání povolání: <u>kněz</u> výš. úroveň: _____ (míst. odborné znalosti): <u>ob. služba</u> polit. přisvědčení: <u>-/-</u> polit. a vědecké úkony: _____		
IV. odborné znalosti v ob. _____ (míst. znalosti): <u>ob. služba</u> (míst. znalosti): _____ (míst. znalosti): _____ (míst. znalosti): _____		

Š I T A L František,

rektor semináře v Bohumalově

57 Dne 20.12.1949 zaslal arcib. Beranovi blahopřejný dopis k Vánocím a Novému roku a připojuje jedno číslo datovního časopisu, který jest zřejmě zaměřen proti dnešnímu lidově-demokratickému státnímu zřízení.
Buchovní. 7.3.1950.
Založeno pod čís. 60.

ROZHOVOR

odpovědný z.č. 2671. Š I T A L A František, narozeného 6.1. 1909 v Dobrušicích, okr. Čes. Krumlov,

Jmenovaný se nacházel ve zdejším táboře od 22. srpna 1960 do dne přezití, které je prováděno na příkaz MŠ-ŠM v Praze.

Fakti se nacházel ve zdejším NPT, byl pracovní zařazen v ubytovně dole 2. Mezi 2. ve Ktyň v Podkrumlově, kde pracoval v podzemí jako dělník při pomocných pracích na 4. úpatí.

Odskromě se sice nacházel ve zdejším NPT krátkou dobu, ale však říci, že se choval jako dobrý šetrný pracovník. Stanovené pracovní úkoly plnil a účastnoval se i různých brigádnických prací v truhlářské dílně. Do pracovní soutěže se však nezapojil. Odměny za služby nebyly.

Jeho chování v táboře i na pracovišti bylo normálně usměrněné. K žádnému trestání nebyl.

Pro kulturní osvětovou práci nemá předpoklady ani pochopení a není členem žádných zájmových kruhů. Jeho poměr k socialistickému zřízení není žádný a výkon trestu zatím neplní výchovný účel.

Ktyň v Podkr. 13. září 1960

Kolelník NPT

upor.

V. Příloha (Archiv bezpečnostních složek)

V.1. Rozsah dochovaného materiálu

Studium archivních materiálů v Archivu bezpečnostních složek dle zákona č. 499/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů

Na základě Vaší žádosti Vám sděluji, že podle dochovaných evidencí bývalé Státní bezpečnosti (dále StB) a podle archivních pomůcek k fondům Archivu bezpečnostních složek byly zjištěny následující skutečnosti:

František Šítal, nar. 8. 1. 1905, nalezen i jako Šítal, Franciscus, rovněž bez uvedení data narození (avšak totožný s požadovanou osobou)

- byly dohledány záznamy, k nimž se dochovaly tyto archiválie:
 - sbírka *Správa vyšetřování StB – vyšetřovací spisy (V)*: arch. č. **V-1434 OV***,
 - sb. *Sbírka návrhů a rozhodnutí skartačních komisí (SK)*: **Rozhodnutí skartační komise ke svazku arch. č. 50413 MV***,
 - sbírka *Objektové svazky (OB)*: dílčí informace ve svazcích arch. č. **OB-65 BN***, arch. č. **OB-174 HK***, arch. č. **OB-1954 MV*** (svazky vedené k tématu římskokatolické církve),
- byly dohledány záznamy o nedochované archiválii:
 - svazek arch. č. 1807 CB (reg. č. 8245 České Budějovice, svazek kategorie PZ, pozorovací svazek, krycí název „Opat“) byl zničen dne 18. 6. 1980,
 - svazek reg. č. 705 Žamberk (svazek kategorie PZ, pozorovací svazek, dříve arch. č. D-972 Jihlava) byl zrušen dne 25. 11. 1959,
 - svazek arch. č. 50413 MV (reg. č. 1983 MV, reg. č. 1981 MV, svazek kategorie SK, skupinový svazek, OS, osobní svazek, krycí název „Páter“) byl dle výše uvedeného „Rozhodnutí ke skartaci“ zrušen bez uvedení data a sloučen s vyšetřovacím spisem arch. č. V-1434 OV (viz podsvazek č. 40),
- nad rámec evidencí byly dohledány dílčí informace v dalších archiváliích:
 - sbírka *Správa vyšetřování StB – vyšetřovací spisy (V)*: arch. č. **V-1344 HK***,
 - fond *Historický fond (H)*: arch. č. **H-718*** (svazek vedený k akci „K“),
 - sbírka *Svazky kontrarozvědného rozpracování (KR)*: arch. č. **KR-944286 MV*** (svazek vedený k akci „Páter II.“), arch. č. **KR-796175 MV**** (svazek vedený k osobě Josefa Sukopa, fiš č. 3), arch. č. **KR-639208 MV**** (svazek vedený k osobě Josefa Plocka, fiš č. 1),
 - sbírka *Svazky tajných spolupracovníků (TS)*: arch. č. **TS-695694 MV**** (svazek vedený k osobě Jaroslava Vančury),
 - fond *Sekretariát Federálního ministerstva vnitra, II. díl (A 2/2)*: inv. j. **429****,
 - fond *Sekretariát náměstka MV plk. Jaroslava Klímy (A 7)*: inv. j. **300****.

S pozdravem

Mgr. Xenie Penížková
vedoucí oddělení
(podepsáno elektronicky)

V.2. Záchrana studentů církevní školy

Zrušen stupeň utajení (svazku) dnem 1.1.2008 dle ustanovení § 157 odst. 3 zák. č. 412/2005 Sb.

BISKUPSKÝ CHLAPECKÝ SEMINÁŘ V BOHOSUDOVĚ.
BOHOSUDOV U TEPLIC-ŠANOVA. — TELEFON Č. 7.

č. 112/49.

Věc: Ztráta práva veřejnosti. V Bohosudově dne 11. května 1949.

K: Reverende in Christo Pater,
pax Xti !

Věstník ministerstva školství z 7.V.1949/sešit 8a/ v seznamu škol III. stupně pro šk. r. 1949/50 neuvádí ani jednu školu církevní, ani Bohosudov. Stanoví podmínky pro přestup z kvarty do kvinty /I. tř. gymnasia/ a stanoví termín přihlášky "nejpozději do 12. června". Podal jsem o tom zprávu J. Exc. nejd. p. biskupovi litoměřickému s prosbou o rozhodnutí, resp. intervenci k záchraně ústavu. Peněvadž prý 6000 kvartánů má být ze studia dalšího vyřazeno, bude nutno postaratí se, aby se našim kvartánům stálením neznemožnilo pokračování ve studiích. Rodiče i žáci budou nalehati na naše prohlášení. Myslím, že i pro event. přeměnu na soukromé učeliště je nutný souhlas vlády - případ u Veršilek! Menší ještě vyhlídky zbývají pro II. stupeň. Zdejší škola nám je ve větším počtu nemůže přijmouti pro nedostatek místa, ani rodiče nebudou o to státi. Peněvadž mám jde o společnou situaci všech církevních škol, řešení bude také asi jednotné.

Commende me ss. SS. et OO. addictissimus in Christo J. Křehký

Tímto nedemokratickým a nelidským způsobem nebyla dosud žádná církevní škola zrušena; jde většinou o děti chudých rodičů a sociálně "slabých" lidí, dělníků a rolníků. I tento důvod se měl pro klidnou a promyšlenou likvidaci uvést.

S naší strany to byl málo důstojný, ba řeknu to otevřeně zbabělý ústup, zejména když šlo /se strany školních orgánů/ o protiprávní požadavky a neoprávněnou urgenci překotně nemožné likvidace II. stupně.

Jelikož o inventáři nebylo sjednáno žádné ujednání /inventář náleží III. stupni/, nesmí bez souhlasu vydržovatele být odvezena sebe menší věc, která je majetkem dosavadní školy III. stupně. V žádném případě nesmí být v této záležitosti něco podniknuto bez souhlasu Litoměřic a P. ředitel nesmí dát žádný podpis, třeba si školní orgány udělají soupis inventáře; sestry cyrilometodějského gymnasia v Brně odmítly podpis pod inventář, dokud se orgány nevykážou písemným příkazem Ministerstva školství.

Boží ochtanu a sílu k další práci ze srdce Vám všem přeje a srdečně Vás zdraví
Váš v Kristu
František Křehký

Zrušen stupeň utajení (svazku) dnem 1.1.2008 dle ustanovení § 157 odst. 3 zák. č. 412/2005 Sb.

V.3. Život v izolaci

Výpis dovolených a propustek
řeholníka ŠITALA Františka.

=====

- Základní údaje (svědecký číselník) dne 1. 12. 2005 die ustanovení § 157 odst. 3 zák. č. 41/2005 Sb.
Základní údaje (svědecký číselník) dne 1. 12. 2005 die ustanovení § 157 odst. 3 zák. č. 41/2005 Sb.
- 23 {
1./ : 4. - 13.6.1956 neuvedeno.
2./ : 15.7.1956, výlet na Sněžníku.
3./ : 20.8.1956, neuvedeno.
4./ : 1. - 6.9.1956 Český Krumlov.
5./ : 11. - 18.11.1956 neuvedeno.
- 30 {
6./ : 25. - 31.3.1957 pracovní volno, místo neuvedeno.
7./ : 6. - 17.6.1957, návštěva příbuzných Kamenný Újezd.
8./ : 21. - 30.11.1957, dovolená Praha, a v klášteře Králíkách.
9./ : 3. - 4.12.1957, návštěva spolubratra na Moravci u Brna.
- 10./ : 14. - 16.1.1958 dovolená Praha a u zubního lékaře. !
11./ : 28. - 29.1.1958 dovolená Praha a u zubního lékaře. !
12./ : 4. - 5.2.1958 služební cesta Praha.
13./ : 6.4.1958 propustka do Deštné v Orł.horách.
14./ : 11. - 22.6.1958 návštěva sourozenců Kamenný Újezd.
15./ : 10.8.1958 propustka Broumov - Charita.
16./ : 16.10.1958 u zubního lékaře v Králíkách.
17./ : 6.11.1958 u zubního lékaře v Králíkách.
18./ : 28.12.1958 propustka, návštěva v Jablonném n.Orlicí.
- 19./ : 12. - 16.1.1959 dovolená, neuvedeno.
20./ : 17. - 20.1.1959, dovolená na klášteře v Králíkách.
21./ : 22. - 31.V.1959, dovolená, návštěva sourozenců Kamenný Újezd.
22./ : 21.6.1959, propustka do Deštné v Orł.horách.
23./ : 5.6.1959 u zubního lékaře v Letohradě.
24./ : 25.7.1959 propustka Jablonné n.Orlicí, výlet.
25./ : 13.9.1959 propustka Brno, návštěva Brněnského veletrhu.
26./ : 16. - 23.11.1959 dovolená, návštěva nemocné sestry Kamenný Újezd.

Výpis provedl : por. JAVRA Jan

V.4. Vězeňská vazba

V 1434 5

Ministerstvo vnitra
krajská správa ministerstva vnitra
OSTRAVA
(název součásti MV)

TAJNÉ

Osobní vyšetřovací svazek

číslo 744

proti **FRANTI ŠITALOVI**

Krajská správa ministerstva vnitra
OSTRAVA
(označení součásti MV)

Registrační číslo: **765**

Registrace provedena dne: 09.01.59

Podpis pracovníka 1. vel. oddělení MV
(1. vel. odd. KS-MV SVS-VK-2103/59)

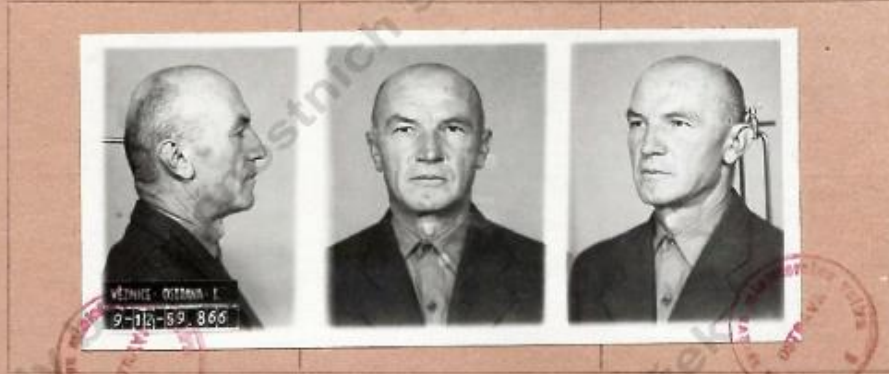
Zavedeno dne 10. pros. 1959

Ukončeno dne _____

V 1434/5

Archivní číslo _____

Podsvazek číslo _____

Vyšetřování prováděl

název součásti	od	do	podpis vyšetřovatele
MS-MV Gostarova	4.12.59	30.1.60	mpar. Komářík P.

V.4.1. Obvinění

710

Zrušen stupeň utajení (svazku) dnem 1.1.2008 dle ustanovení § 157 odst. 3 zák. č. 412/2005 Sb.

Krajská správa ministerstva vnitra
OSTRAVA

ČVS: v Ostravě dne 7. prosince 1959.

USNESENÍ

Podle § 178, odst. 1 tr. ř. stihám

František ŠITAL, nar. 8. ledna 1905 v Písečné okr. Č. Krumlov
(jméno, příjmení, data a místo narození)

dřívější jméno a příjmení

bydliště Králupy II/1, okr. Žamberk

t. č. ve vyšetřovací vazbě v Ostravě

zaměstnání

jako obviněného z trestného činu podle § 79a/1 t. z.

neboť na podkladě zjištěných skutečností je dostatečně odůvodněn závěr, že od roku 1950 až do svého zajištění v prosinci 1959 jako člen tajné organizace řádu jezuitů dožíval jezuitský způsob řeholního života zúčastňoval se schůzek s bývalými členy jezuitského řádu, které v tomto učení povzbuzoval a sám jako činný tajný poradce v Králikách i jinde pracoval pro udržení a obnovení jezuitského řádu v ČSR.

Wyšetřování (ve věci), bylo zahájeno usnesením vyšetřovatele KS-MV Ostrava
npor. Waldrem Jiřím

dne 17. září 1959 ČVS 507/59.

DŮVODY:

Poučení : Proti tomuto usnesení je přípustná stížnost, kterou je nutno podati do tří dnů u vyšetřovatel Krajské správy MV v Ostravě. Stížnost nemá však odkladného účinku.

Wyšetřovatel KS-MV :
npor. Konaněk Frant.

členík vyššího odboru :
Š R U B Ě Ě Rud.

František Šital
(Pozn.: Usnesení musí obsahovat poučení o právu stížnosti.)
Stížnost nepodáváme a souhlasíme s usnesením.
7. prosince 1959. syhkatov.

Zrušen stupeň utajení (svazku) dnem 1.1.2008 dle ustanovení § 157 odst. 3 zák. č. 412/2005 Sb.

P r o t o k o l

sepsaný pracovníky krajské prokuratury v Ostravě dne 9./12.
1959 - 9.30 hod.

Přítomni : Dr Josef Holub, prokurátor
Zapisovatel : Zimerman

Byl předveden :

František Šital, nar. 8.1.1905
v Domoradicích okr. Český Krumlov
člen Jezuitského řádu, posledně zaměstnaný
jako zeměděl. děl. bytem Králíky II,
/1 okres. Žamberk

zadržovaný 7.12.1959 ve 13 hod. pro podezření z trestného činu
podvracení republiky podle § 79 a /1 tr.ř. spáchaného tím,
že během soustředění v Želivě a Králíkách pokračoval v zakázané
činnosti řádu a ve vedení řádu byl jedním z poradců, přičemž
celá jeho činnost byla zaměřena k tomu, aby po zvratu poměrů
v ČSR, Jezuitský řád mohl ihned obnoviti činnost.

Obviněný dotázán k věci udává :

Vznesené obvinění vůči mně považuji za správné, ovšem
podotýkám, že klyž jsme byli přemístěni do Králíků bylo nám církevním
zmocněncem řečeno, že toto klášter bude druhým našim domovem a
že můžeme žítí svým jezuitským způsobem.

Pokud se týká dopisů od Šilhara nespatořovali jsme v tom
nic závadného když tyto prošly cenzurou. Je však pravdou, že
v těchto zastřenou formou byly dávány instrukce k naší další
činnosti. Doznávám, že ve slovech církevního zmocněnce při nástupu
v Králíkách nebyl dán souhlas k tomu, abychom prováděli přijímání
nových členů do řádu, prováděli studium nových kněží, jejich
zkoušky případně svěcení.

Rovněž jsme neměli dovoleno prováděti filozofické práce
k boji proti materialistické filosofii.

Na to bylo prohlášeno

u s n e s e n í :

Poněvadž podezření z trestného činu podvracení republiky
jeví se důvodným při čemž stává obava, že pobytem na svobodě
pokračoval by jste v dosavadní činnosti, případně, že by jste
působil na svědky nebo spoluobviněné a tak mařil objasnění
věci,

ponechávám Vás ve vazbě podle § 80/2, z důvodů
§ 79 písm b, c tr.ř.

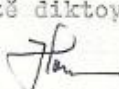
Proti tomuto rozhodnutí Vám přísluší stížnost
do tří dnů, která však nemá odkladný účinek.

Obviněný poučen o opravných prostředcích prohlašuje :
Nestěžuji si do vazby.

Dále obviněný poučen o právu obhajoby ve smyslu § 33
a násl. tr.ř. prohlašuje :

Obhájce si nežádám.

Hlasitě diktováno , podepsáno.

Frant. Šitel

Sk. a podepsáno s tím, že obviněný
byl zpět do vazby odveden o 10 hod.

Archiv bezpečnostních složek

V.4.2. Protokol výslechu

Zrušení státního útlaku (svazku) dnem 1.1.2008 dle ustanovení § 157 odst. 3 zák. č. 412/2005 Sb.

Krajská správa ministerstva vnitra
OSTRAVA

732

označení součástí

Protokol o výslechu obviněného

v Ostravě dne 7. prosince 1959 o 16.00 hod.

vyslechl jsem obviněného

Š I T A L František, nar. 8. ledna 1905 v Domoradicích, okr. Č. Krumlov
(jméno, příjmení, data a místo narození)

dřívější jméno a příjmení ./. .

bydliště Králíky II/1, okr. Žamberk

přechodné bydliště ./. .

zaměstnání (dřívější, nyní) a postavení v něm bývalý člen Řádu Ješuitu

nyní zaměstnán jako zemědělský dělník v klášteře v Králíkách

místo zaměstnání Králíky II/1 v klášteře

stát, příslušnost česl. národnost české stav svobodný

školní vzdělání vyšší školní vzdělání s akademickým titulem

vojenský poměr nevoják

průkaz totožnosti 726157 serie ČE-53

majetkové poměry obviněného nemajetný

dřívější tresty údajně zachovalý

stranická příslušnost, veřejné funkce, akademické tituly, řády a umělecké hodnosti, vyznamenání, čestná uznání, kdy a kým udělena ThDr.

rodice (jméno, zaměstnání, bydliště a majetkové poměry) Josef ŠITAL, zemědělec zemřel v roce 1945, matka Eva roz. PEŘMÁKOVÁ zemřela v roce 1948 společně s otcem vlastnila zemědělskou usedlost v Domoradicích, kterou sdělil bratr Václav, nyní jsou pozemky i budova v JZD sourozenci Václav ŠITAL stáří 58 roků, je zedníkem bytem Svošov, okr. Kaulice. Josef ŠITAL zaměstnan v JZD Domoradice, Sestra Alžběta provdaná BERANOVÁ 53 let, Kamený Újez okr. Č. Budějovice, Jan ŠITAL 51 let údrěbář v Č. Budějovicích, Anna provdaná Václavová, bytem Praha.

František Šital

Zrušení státního útlaku (svazku) dnem 1.1.2008 dle ustanovení § 157 odst. 3 zák. č. 412/2005 Sb.

MV č. skl. staré 38, nové 361

manželka (jméno a příjmení, data narození, bydliště a majetkové poměry)

děti (jména a data narození, bydliště a zaměstnání)

Obvinění proti mně bylo vzneseno dne 7. prosince 1959

pro trestný čin podvratnosti republiky

podle § 79 odst. 1 tr. z.

Byl jsem řádně poučen o právech obviněného podle ustanovení §§ 51 a 104 tr. ř. a pod-
stata obvinění mně byla objasněna.

Otázka : Bylo vám předloženo usnesení o stíhání, které
jste si přečetl a podepsal. Vyjádřete se k vznesenému obvinění !

Odpověď : S usnesením o stíhání, které mi bylo předloženo
k přečtení souhlasím, neboť je skutečně, převdou, že jsem po-
kračoval v intencích řádu, kteroužto činnost jsem započal inten-
sivněji vyvíjet v roce 1956 a to po přemístění do střediska v
Králíkách a tuto jsem vyvíjel až do poslední doby, společně s
dalšími členy řádu jesuitu, na Králíkách i jinde. Od roku 1956
jsem udržoval osobní styk s bývalými členy řádu jesuitu v Praze
a též na Moravci. Mimo toho jsem přišel do styku s členy bývalé-
ho řádu jesuitu, kteří navštívili středisko v Králíkách. V Praze
jsem se jednou a to v roce 1958 setkal s jesuitou Jaroslavem
VANČUROU, dále s témže roce s jesuitou HRONEM. V roce 1956 až
1958 jsem se jednou do roka stýkal v Praze s Norbertem ZELENÍM
a s Václavem SLEZÁKEM s nimiž jsem udržoval jen přátelské sty-
ky, kdy jsem při dovolených přespával v kněžském domově, Praha
II, Ječná ul. č. 2.

Moje tajná činnost v organizaci bývalého řádu jesuitu spo-
čívala v tom, že jsem se zúčastňoval jako poradce schůzek zv.
CONSULTA a též nedělních rekreací, kde bylo jednáno o naší čin-
nosti králické komunity a též o činnosti jednotlivých skupin a
jednotlivců členů tajné organizace řádu jesuitu v jednotlivých
krajích jako v Brně, Ostravě, Praze, Uh. Hradišti i jinde.

Mimo toho jsem byl pověřen funkcí zkoušejícího profesora

František Bílek

strana protokolu o výsledku s obviněným Františkem ŠITALEM.

pro členy tajného řádu jesuitu, kteří prostudovali určitou část z theologie. Pokud si pamatuji provedl jsem tyto zkoušky asi u tří až čtyř členů tajného řádu jesuitu. Společně semnou v roce 1956 po příchodu na Králiky, byl funkcí zkoušejícího profesora pověřen též František VOJTEK, který společně semnou prováděl zkoušky u člena tajné organizace jesuitu Vladimíra ČÁPA, MUDr. Eduarda ŽARKAJE a dalších na jejichž jména si momentálně nepamatuji. Uvedené zkoušky jsem s VOJTKEM u šloha jmenovaných prováděl v roce 1957 až 1958. Přesnou dobu si nepamatuji.

Dále jsem moji činnost v tajné organizaci jesuitského řádu zaměřil na různé náčrtky k rozjímání, které jak je mi známo se dostaly i mimo Králiky t.j. členům tajného řádu jesuitu v civilním povolání. Dále jsem pracoval na soukromém studiu exercicií.

Tato moje činnost v hrubých rysech směřovala k tomu, aby jesuitský řád byl udržena a jeho činnost i nadále pokračovala.

Protokol skončen, přečten a podepsán ve 23.45hod.

Vyšetřovatel: K. M. Š.
npor. Konešník Frant.

Vyslychaný:
František ŠITAL

Při čtení a podpisu přítomen:

K. M. Š.

František Šital

V.4.3. Protokol výslechu

Zrušen stupeň utajení (svazku) dnem 1.1.2008 dle ustanovení § 157 odst. 3 zák. č. 412/2005 Sb. 757

Krajské správa ministerstva vnitra
O s t r a v a
ČVS.: 744/1959.
7/4. V Ostravě, dne 17. prosince 1959.

PROTOKOL O VÝSLECHU
s obviněným

Š I T A L František, nar. 8. ledna 1905 v Domoradicích, okr. Český Krumlov, české národnosti, čsl. státní příslušnosti, bývalý jezuitský kněz, posledně zaměstnán jako zemědělský dělník v klášteře v Králíkách, poslední bytem Králíky II/1, okr. Zámberk.

Výslech započat ve 13.30 hod.

Otázka : Jak bylo šetřením zjištěno nevyhovující jste k vaší nepřátelské činnosti na Králíkách všechno. Vypovězte proto co jste až dosud zamlčel !

Odpověď : Pokud jsem si ještě na některé skutečnosti vzpoměl hovořili jsme na nedělních rekreacích o donášených zprávách z vatikánského rozhlasu i ze Svobodné Evropy a též i z denního tisku a zahraničních časopisů. K některým článkům, které byly jednak v Rudem právu a Lidové demokracii jsme zaujímali záporné stanovisko a v nepřátelském duchu hlavně hodnotili články psané proti Vatikánu ministrem zdravotnictví ThDr. Josefem PLOJHAREM, kdy jsme rozváděli, že ThDr. Josef PLOJHAR jako katolický kněz používá výrazu jaké se neslučují s jeho příslušností ke kněžskému povolání.

Rovněž jsme v daném případě u Th. DR. Josefa PLOJHARA

Zrušen stupeň utajení (svazku) dnem 1.1.2008 dle ustanovení § 157 odst. 3 zák. č. 412/2005 Sb.

Fr. Šital

- 2 -

strana protokolu o výsledku a obviněným Františkem ŠITALEM.

odsuzovali jeho činnost jako ministra zdravotnictví v tom, že podepsal zákon o přerušování těhotenství, což se prakticky nespojuje s naukou katolické církve. Víím, že někteří členové řádu se při této diskusi o ThDr. Josefu PLOJHAROVÍ vyjadřovali ^{odmítnutím} ~~havlíkovým~~ způsobem a to v tom směru, že ^{je} ~~jsou~~ ^{spoluúčasten} na porušování " Pátého přikázání Božího-nezabiješ " a to ještě ve funkci katolického kněze. Kdo různé výroky v tomto směru proneal si již nepamatuji. Rovněž si nepamatuji jaké další hovory v tomto směru byly vedeny.

Obdobným způsobem bylo hovořeno o těch katolických kněžích, kteří přísluhovali stávajícímu státnímu zřízení, což jsme na rekreaci odsuzovali. Já sám jsem na některé nedělní rekreaci nanesl jeden případ katolického kněze, který spolupracoval s veřejnými orgány a institucemi v širokém měřítku, což jsme u tohoto kněze v určitém směru odsuzovali. Jméno kněze jsem však na rekreaci neuváděl, avšak podotýkal jsem, že je nutno, aby kněži nepřijímali žádné funkce jak se to stalo u kněze Josefa VELICKÉHO, který se zúčastňoval veřejného života hlavně pokud se týkalo mírových schůzí a jednání v té míře, že pak zanedbával své kněžské povinnosti. Na rekreaci jsme hovořili v tom směru, že setkáme-li se s takovým knězem, že bude nutno jej přesvědčit o tom, aby se takových akcí nezúčastňoval.

V roce 1956 v době maďarských událostí jsme si doplňovali zprávy uveřejněné v denním tisku, těmi zprávami, které porůznu přinášeli ze Slovenska členové různých řádů, kteří na Králikách byli a v té době navštívili Slovensko. V daném případě jsme na nedělních rekreacích schvalovali kontrarevoluci v Maďarsku neboť jsme byli proto, aby se tamější poměry změnily ve prospěch širších svobod katolické církve. Činnost a pomoc SSSR maďarskému lidu na potlačení kontrarevoluce jsme odsuzovali jako vněšování do vnitřních záležitostí jiných zemí. Též jsme se v počátcích kontrarevoluce v Maďarsku utěšovali nadějí, že tato by se mohla přenést též na naše území v ČSR a všeobecně se hovořilo o tom, že by došlo k obnovení řádu jezuitů a k otevře-

Fr. Šítal

- 3 -

strana protokolu o výsledku s obviněným Františkem ŠITALEM.

ní klášteru a k obnovení činnosti řádu. Že by ke změně poměrů v ČSR mohlo dojít jsme počítali již jednák z toho, že vesměs ve všech lidových demokraciích roste nespokojenost jak tomu též nasvědčovaly události v Polsku. V době maďarských události jsme schvalovali postup kardinála MINCZENTHÓ, který se ujal své funkce. O čem jsme v době Maďarských události ještě hovořili si pro odstup doby nepomtuji.

Celková naše činnost a různé nepřátelské hovory při nedělních t.zv. rekreacích směřovalak tomu, aby jsme se utvrzovali v řádové pospolitosti a snažili se řád jako takový udržet. Druhotný smysl těchto nedělních rekreací byl ten, abychom si navzájem sdělovali různé zprávy z domova i ciziny a zaujíмали k nim své stanovisko, jak dálece je možné naši činnost ještě rozšířit, pro obnovení řádu.

Otázka : V čem dále spočívala vaše činnost, kterou jste na rekreacích rozvíjeli k uspišení zvratu státního zřízení ?

Odpověď : Je mi známo, že Josef SUKOP pracoval na směrnicích pro činnost Mar.družin v ilegalitě. Na některé z rekreací asi v roce 1957 až 1958 nás Josef SUKOP seznámil s tím že pracuje na vytvoření směrnice pro Mar.Družiny. Konkrétně nás seznámil s tím, že členové Mar. družin mohou bojovat proti materialismu na náboženském ideologickém podkladě v jednotlivých oborech a různých masových organizací jako v ČSM, Pionýru, Svazarmu po způsobu katolického skautingu. SUKOP nám na této rekreaci též přednesl hymnu, kterou složil pro katolickou mládež. Činnost v jednotlivých skupinách měla být pokud možno prováděna tajně a k aktivní činnosti mělo dojít až po změně poměrů v ČSR. Josef SUKOP se také zmínil o tom, že v několika případech vešel ve styk s bývalými členy Mar.Družin a těmito byl vyzván k duchovní pomoci k ideologickému boji proti marxismu. Konkrétně vím, že vešel ve styk s členy bývalých Mar. družin v Hr.Králově, v Praze a též s někým na Moravě. Jména při tom neoznačil.

- 4 -

strana protokolu o výsledku s obviněným Františkem ŠITALEM.

S činností se ^{viděvaním} zakládáním ilegálních Mar. družin jsme vesměs všichni souhlasili, avšak jen potud, pokud nežádal v tomto případě moji spolupráci, neboť já sám jsem v Mar. družinách nepůsobil a neměl z dřívější doby žádné zkušenosti.

Ještě jsem si vzpoměl, že mimo rekreace kolovaly mezi členy řádu roznožené opisy t.zv. Fatimského poselství v němž bylo rozšiřováno zničení komunistického světa a všech nevěřících. Kdo toto Fatimské poselství na Králikách rozšířil mi neznámo.

Protokol, skončen, přečten a podepsán v 17.30 hod.

Vyšetřovatel KS-MV:
mpor. Koňařík Frant.

Vyslychaný :
František ŠITAL

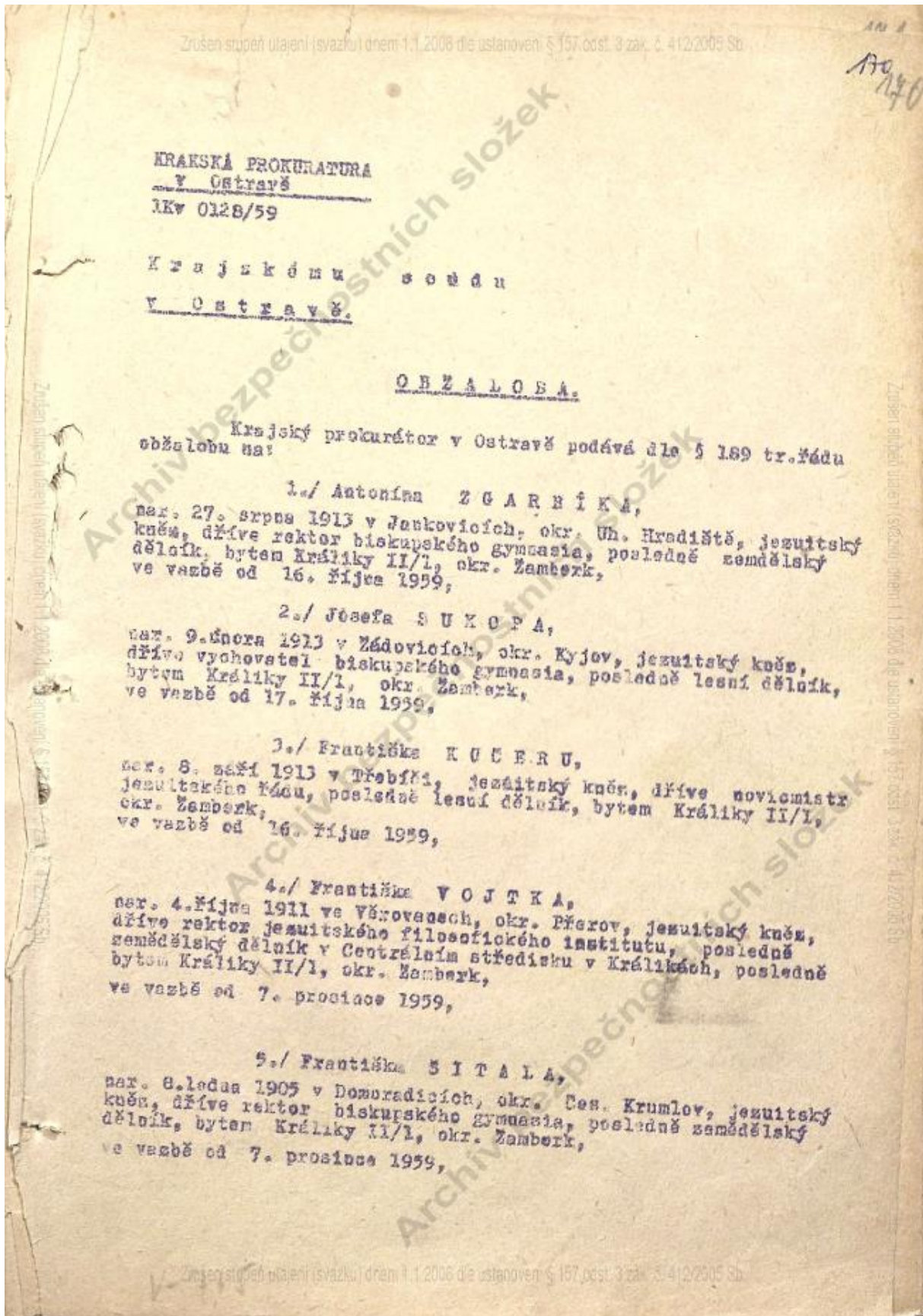
Při čtení a podpisu přítomen :

Frant. Šital

Frant. Šital

V.5. Soud

V.5.1. Obžaloba

D ů v o d y.

V současné době odehrává se ve světě boj za odvrácení nebezpečí války a zajištění míru na celém světě. Je to boj dvou světových soustav - kapitalistické a socialistické. Dnes již nikdo nepochybuje o tom, že socialistická soustava vedena Sovětským svazem vyvíjí veškeré úsilí na zochování světového míru. Tato její snaha podporují všichni mírumilovní lidé na celém světě. Na druhé straně však západní kapitalisté se snaží zbrádit mírnou mezinárodní napětí, při němž se opírají o reakční síly. Jednou z hlavních reakčních sil je církevní hierarchie v čele s Vatikánem, která svou činnost zaměřuje na podporu politiky západních imperialistů. Svou hlavní pozici zastává Vatikán na lidově demokratické země, kde se snaží pod rouškou prosazování křesťanského světového náboženství rozvrátit státní zřízení. Rozvrátit činnost proti státnímu zřízení provádí Vatikán i v Československu, při čemž používá různých řeholních řádů. Mezi těmito svoji agresivitou proti pokroku, slápnou poslušností vůči představeným - až po papeže, vyniká bývalý řád jezuitů, jako nejsilnější nástroj vysoké církevní hierarchie.

Tento řád již v minulosti, od svého vzniku v roce 1540, nechtěl prosit svým vlivem se do politických záležitostí různých monarchií, takže ještě v době kdy politický a náboženský vliv církve ve světě byl velmi značný, došlo k zákazu řádu samotným papežem a později když byla jeho činnost opět povolena k více záležitostem se strany různých států. Dějiny našich národů mají s tímto řádem ty nejzajímavější zkušenosti, které jsou velmi výstižně popsány v Jiráskově "Temnu".

Takovou zkušeností celková koncepce tohoto řádu až do poslední doby. Po únoru 1948 v době "Katolické akce" opět převzetí v boji proti pokroku získal tento řád úporným bráněním získaných politických pozic mezi vysokým klérem v ČSR.

Jeho představitelé byli v čele boje proti dohodě církve se státem, rozšiřovali rozvrátit pastýřské listy, nařizovali jejich čtení na katechizacích, dávali instrukce kněžím a věřícím k odporu proti státnímu zřízení a různým jeho opatřením, vyhrožovali a prováděli exkomunikace a jiné.

Na těchto zkušenostech se také projevovalo naprosto kosmopolitické založení celého řádu což také výslovně hlavní obžalovaní potvrdili svoji činností a této doby, neboť nunciatury v Praze byli jimi v té době zesílány zprávy o sdělených poměrech a žádáno o zásahy z Říma nebo jiným způsobem. Tyto zprávy byly dávány k dispozici nepřátelským vysládkám k hanobení, zejména ČSR a vytváření nepřátelských nálad proti našemu státu v zahraničí.

Pro tuto nepřátelskou činnost byl jezuitický řád v Československu v roce 1950 zakázán.

Po zákazu jezuitického řádu zaujali však členové od nepřátelské činnosti a podle pokynů Vatikánu zaměřených na rozvoji lidově demokratického zřízení vyvíjeli tuto nadále ilegálním způsobem.

v Králíkách na kterých se předávali a projednávali zprávy získané odposlechem štvavých rozhlasových vysílání, některými osobami v Králíkách a zprávy vatikánského rozhlasu, které jim byly zasílány z Moravy. V době t.z.v. maďarských událostí se veřejně utvářel s ostatními, že podobná situace nastane i v Československu a že dojde ke zvrácení státního zřízení a k obnovení jezuitského řádu se kterým počítali.

Mimo této nepřátelské činnosti byl František VOJTEK pověřen vedením věci ve styk s Evou CHALOUPČEKOU v Praze a vysvědčit od ní tajný jezuitský archiv, který jí dal do úschovy František SILHÁN. Jelikož CHALOUPČEKOU nezastihl v Praze, vyzval později tento materiál Vojtěch PESEK a obviněný VOJTEK se pak zúčastnil předání závažných písemných dokumentů, který pak SUKOP ukrýl. VOJTEK byl na poradách informován o tom, že vedení tajné ilegální organizace jezuitů v Králíkách udržuje prostřednictvím CHALOUPČEKÉ a SUKOPÁ písemné spojení se účelem výměny zpráv a pokynů s bývalým provinciálem SILHÁNEM ve vězení, odsouzeným za protistátní činnost.

Obviněný VOJTEK též ukrýval se společně pokladou určitou částku peněz, která byla uložena ve vkladní knížce na cizí jméno Jaroslav VYDRA, kterou obdržel od PEŠKA. Obviněný František VOJTEK vyvíjel trestnou činnost až do svého zatčení.

Obviněný František ŠITAL, je jedním z členů tajného vedení ilegální organizace jezuitů. Do trestné činnosti zapojil se již v roce 1949, kdy jako rektor biskupského semináře v Bohosudově zaujal nepřátelský postoj vůči státnímu zřízení. Rovněž jako jiní přijímal rozvratné tiskoviny z ústředí v Praze a dle svých možností narušoval sjednanou činnost církve se státem. Mimo jiné vešel ve styk se zástupcem generála jezuitů JANSENEM - PRESERENEM, který mu předal pokyny k provádění ilegální činnosti v případě zákasu činnosti řádu. František ŠITAL se těmito pokyny řídil a v pozdější době taktiku plnil.

Tak v roce 1956 byl pověřen ZGARBÍKEM funkcí tajného poradce a zúčastnil se vypracování programu ilegální činnosti jezuitů. Současně byl pověřen funkcí člena t.z.v. "zkušební komise", vytvořené tajným vedením v Králíkách, se účelem provádění tajných zkoušek z teologie u těch členů jezuitské organizace, kteří tajně pokračovali ve studiu, což také spolu s VOJTEKEM a LITVOU plnili, a mimo jiné provedl v létě 1959 přezkoušení VANCURY v Praze.

Na schůzkách t.z.v. "konsulty" byl obviněný František ŠITAL spolu s dalšími jezuiti ZGARBÍKEM a jeho poradci informován, že vedení ilegální organizace jezuitů vytvořilo v Čechách a na Moravě jednotlivé ilegální skupiny, kde byli také určeni vedoucí skupin. V Brně - ŠITKÝ, v Ostravě - KONČNÝ a na Gottwaldovsku - Čáp. František Šital s prováděnou činností řídil Antonínem ZGARBÍKEM plně souhlasil a do této se rovněž zapojil.

Tak od roku 1956 až do svého zatčení vyhotovil řadu t.z.v. "Exercicií" a další tiskoviny s názvy "Království Kristovo", jejichž obsah je zaměřen proti marxistické ideologii,

208
199

hrubým způsobem jsou napadáni představitelé SSSR, komunistas a komunisté v ČSR o kterých je napsáno, jako a zaprodaných ďábla a pod., o čemž svědčí dokument č. 42. Tyto osoby dále rozšiřoval mezi členy ilegální organizace jezuitského řádu.

Obviněný ŠITAL se též účastnil pravidelných nedělních schůzek t. zv. "rekreací", kde projednávali píseň rozvratného programu a ukládali další úkoly, vzájemně si předávali správy vatikánského rozhlasu a ze "Svobodné Evropy". Na základě nepřátelské propagandy rozšiřované na schůzkách v Králíkách, rovněž proti činnosti pokrokových kněží, zaměřil se ŠITAL v roce 1950 na pokrokového kněze Josefa VELICKÉHO z Českého Krumlova, kterého nabádal, aby zastavil další pokrokové činnosti a stal se stoupencem reakční politiky Vatikánu.

Jako členu tajného vedení bylo známo od Josefa SUKOPA, že SUKOP v rámci jezuitské činnosti organizuje ilegální skupiny t. zv. Mariánských družin v Praze a na jiných místech a tuto činnost SUKOP schvaloval.

Styky s bývalými řádovými profesory v Praze a na Moravě získával náboženské tiskoviny, které donášel do Králík, od SUKOPA donášel SLEZÁKOVÍ v Praze peníze pro podporu tajné jezuitské činnosti, z podnětu PITERUNA z Moravce navštívil býv. jezuita BERNATKA v Broumově a j.

Kromě uvedené činnosti ukryl též obviněný ŠITAL ze společného tajného fondu větší částku peněz u svých příbuzných v Praze. Svoji trestnou činnost prováděl až do realizace tajného vedení v Králíkách.

I u něj oselková činnost vyvěrala z nepřítelství ku státnímu zřízení neboť otázky náboženské ustupovaly do pozadí, před politickými mocenskými zájmy Vatikánu.

Obviněný Alois HŮVA, od roku 1950 byl jedním z vedoucích členů tajné organizace jezuitů "slovenské provincie" na území ČSR. V roce 1950, jako nástupce bývalého provinciála SRNY organizoval se členy organizace během soustředění v Podolíci na Slovensku tajné porady, na kterých společně s ostatními poradci dával ostatním jezuitům pokyny, aby ne propukli se soustředění pokračovali nadále ilegálně ve studiích, připravovali se na tajné svěcení na kněze a řídili se pokyny reakční politiky Vatikánu. V téže době prováděl s některými členy jezuitské organizace, jako s Josefem Lačkovičem, Jurajem BAKEM a dalšími zkoušky z teologie za účelem přípravy na tajné vysvěcení na kněze. Jmenované i další jezuiti utvářeli v nepřítelství k státnímu zřízení, a to formou svých přednášek, které byly zaměřeny proti marxistické ideologii a komunismu. Svou intenzivní činností se podílel hlavně na tom, že 18 bývalých "nevládních" za jeho vedení v roce 1950 učinilo tajně předepsané zkoušky.

Po zatčení slovenského provinciála SRNY v roce 1955, převzal podle pokynů SRNY vedení jezuitů soustředěných v Zelivě a později v Králíkách. Ve své ilegální funkci představeného jezuitů t. zv. slovenské komunity v Králíkách, a tajného provinciála pro Slovensko, organizoval s ostatními slovenskými jezuiti schůzky svané

237
112

ným činem obvykle spojeny nebývají, takže jejich uplatnění jest matně z hlediska spravedlivého postihu pachatelů.

Palacký jest jedním z fyzicky nejunádnějších členů. Ve vyšetřování nebyly zjištěny ty skutečné okolnosti uplatňované u Bláhy a Hladíše. Z tohoto hlediska jeví se rozsah činnosti a stupeň nebezpečnosti jeho jednáním nižším, tak jak to má na zřeteli i odst. cit. ustanovení § 79 a) tr.z. Podobně jest tomu u obviněného Adámka, který sice značně v minulosti k řeholní činnosti inklinoval, s touto však intenzivněji započal teprve v roce 1959.

Ústavou ČSR jsou mezi jinými svobodami zaručeny našim občanům také svoboda vyznání a každý má možnost prováděti náboženské úkony pokud by se tyto nepřizpůsobily veřejnému pořádku. To co prováděli všichni obvinění však výsoce přesahuje rámec dovolené činnosti, neboť otázky náboženských úkonů byly u nich druhořadé. Všichni pod záminkou náboženské činnosti se zaměřovali na provádění nepřátelké politické protistátní činnosti, počínali si nanejvýš agresivně, ve snaze bojovat všemi silami za získání dřívější politické moci, aby této po dosažení zvratu mohlo býti využíváno k protilidovým zájmům.

Převážná část obviněných s výjimkou Šitala, Chaloupecké a Palackého se rekrutuje vesměs z drobnějších zemědělských rodin, které si majetkově bohatá církev koupila umožněním téměř bezplatných studií ve svých církevních učilištích.

Za toto "studium" díky dřívější pochybené výchově a přísné seminární kázní se jí podařilo vychovati z těchto osob naprosto poslušné nástroje nemající jiné vůle, než za všech okolností sloužiti církvi, byť i nepřátelky vůči vlastním národům. Mnohaletou systematickou výchovou a odtržeností od skutečného života stali se všichni zásadními nepřáteli všeho pokrokového, v prvé řadě vystupovali proti dělnickému státu a jeho ideologií marx-leninskému učení. Stali se nesmiřitelnými odpůrci komunismu, které nutno hodnotiti, že se dostali na pozice třídního nepřátelství, což zvyšuje závažnost zjištěného jednání.

Podrobným vyšetřením ve věci z hlediska jednotlivých skutků, z hlediska osob pachatelů jest jejich trestná činnost řádně zjištěna, skutkové podstaty trestných činů dány jak po subjektivní, tak i objektivní stránce naplněny a proto obžaloba plně odpovídána.

V Ostravě dne 5. února 1960.

Krajský prokurátor:
Dr. Zábrenský

V z. s. J. H.

V.5.2. Rozsudek

Zrušen stupeň utajení (svazku) dnem 1.1.2008 dle ustanovení § 157 odst. 3 zák. č. 41/2005 Sb. T 03/60-412/2005 Sb. 68 305
Počet listů: 33
Počet výtisků: 25

Rozsudek.
J m é n e m r e p u b l i k y !

Krajský soud v Ostravě v senátě složeném z předsedy
Dra Jana Jandáka a soudců z lidu Ing Josefa Mohyly, Antonína
Enta a Bedřicha Pravdy projednal v hlavním líčení ve dnech
7.- března 1960 trestní věc obžalovaného Zgarbíka a jeho
společníků a po projednání věci rozhodl t a k t o :

Obžalovaní:

j s o u v i n n í t ě m , ž e

I. Obžalovaní Antonín Zgarbík,
Josef Sukop,
František Kučera,
František Vojtek a
František Šital

v roce 1949 až 1950 jako bývalí významní činitelé řádu jezuitů
"České provincie" pomáhali vysokým reakčním církevním činitelům
v CSR, narušovali zdárný průběh "Katolické akce" a současně byli
nápomocní v maření důhody církve se státem. Za tím účelem roz-
šiřovali rozvratné tiskoviny mezi kněžstvem a věřícími, zejména
pástýřské listy, exkomunikační dekrety a jiné nepřátelské tis-
koviny v úmyslu rozvrátit lidové demokratické zřízení. Když v
důsledku tohoto reakčního postoje a nepřátelského jednání došlo
k zákazu činnosti řádu jezuitů, podíleli se obžalovaní na zata-
jování církevního majetku.

V době po zákazu činnosti řádu v CSR od r. 1950 do r. 1956
včele a tajným provinciálem Zgarbíkem rozhodli se k pokračování
v řadové činnosti, příležitostně se scházeli s jinými jezuity

b.č. 206

Zrušen stupeň utajení (svazku) dnem 1.1.2008 dle ustanovení § 157 odst. 3 zák. č. 41/2005 Sb.

III. Obžalovaní Antonín Zgarbík,
Josef Sukop,
František Kučera,
František Vojtek a
František Šital

v roce 1956 v Králikách v souhlase s tajnými instrukcemi centrálního vedení ve Vatikánu a ve spojení s ním vytvořili ilegální vedení zakázaného řádu jezuitů a to tak, že Zgarbík vykonával funkci tajného provinciála, Sukop byl jeho prvním nástupcem a současně Hospodářem, Kučera jeho druhým zástupcem a současně novicmistrem a obžalovaní Vojtek a Šital zastávali funkce poradců. Podle těchto instrukcí vyvíjeli obžalovaní nepřátelskou činnost na území našeho státu a podle předem dohodnutého programu zaměřovali svoji činnost na boj proti uskutečňování socialismu jako přechodné fáze komunistické společnosti, potírání materialistické ideologie a marx-leninského učení s cílem urychlití zvrát státního zřízení. Za tím účelem obžalovaní:

- a/ Postupně vytvořili ilegální skupiny v Ostravě, Brně, Uh. Hradišti, Praze a na Moravci z bývalých členů řádu, do čela skupin postavili zkušené vedoucí a za jejich pomoci orientovali činnost skupin na získávání nových členů, na jejich vedení v noviciátech a řádem nařízených studiích, skládání řeholních slibů, zajišťování zkoušek z prostudované látky a za pomoci tajných biskupů na provádění tajného svěcení na kněze, zavedení společných pěkladen, které měly sloužit k podpoře ilegální činnosti řádu.
- Ze účelem řízení těchto skupin organizovali obžalovaní na různých místech republiky osobní schůzky jak s vedoucími skupin, tak i s jednotlivými členy, při čemž je přesvědčovali o tom, že stávající státní zřízení nemá dlouhého trvání, dojde ke zvrátu a pro ten případ musí být řád jezuitů připraven na okamžitou obnovu své činnosti.
- b/ V součinnosti s ilegálními skupinami řádu opatřovali ze zahraničí různé závadné tiskoviny protistátního obsahu, hanobící naši republiku, Sovětský svaz a státní zřízení ostatních států socialistické soustavy, budování socialismu a komunismu, prováděli překlady a rozmnožování těchto tiskovin a seznamovali s nimi své členy jak v jednotlivých skupinách, tak i v Králikách.
- c/ Obžalovaný Vojtek v uvedeném období za souhlasu a se svolením ostatních členů ilegálního vedení spisoval knihu pod názvem "Křesťanský světový názor", v němž projevil snahu potříti marxismus-leninismus. Tato kniha měla být použita jako učebnice k výchově inteligence po zvrátu poměrů v CSR. Některé

B.č. 207

František Šital

je jedním z členů tajného vedení ilegální organizace jezuitů. Do trestné činnosti se zapojil již v r. 1949, kdy jako rektor biskupského semináře v Bohosudově zaujal nepřátelský postoj vůči státnímu zřízení. Rovněž jako jiní jezuité přijímal i on rozvratné tiskoviny z ústředí v Praze a dle svých možností narušoval sjednanou dohodu církve se státem. Mimo jiné vešel ve styk se zástupcem generála jezuitů Genense - Prešerenem, který mu předal pokyny k provádění ilegální činnosti v případě zákezu činnosti řádu. František Šital se těmito pokyny řídil a v pozdější době tyto pokyny taktéž plnil. Tak v r. 1956 byl pověřen Zgarbíkem funkcí tajného poradce a zúčastnil se vypracování programu ilegální činnosti jezuitů. Současně byl pověřen funkcí člena "zkušební komise",

č. bl. 330

vytvořené tajným vedením v Králikách, za účelem provádění tajných zkoušek z teologie u těch členů jezuitské organizace, kteří tajně pokračovali ve studiu, což také spolu s Vojtkem a Litvou plnili, a mimo jiné provedl v létě 1959 přezkoušení Vančury v Praze. Na schůzkách t. zv. "konzulty" byl Šital Zgarbíkem a jeho dalšími poradci informován o tom, že vedením ilegální organizace jezuitů byly v Čechách a na Moravě ustaveny jednotliví ilegální skupiny jezuitů, do jejichž čela byli určeni vedoucí skupin. V Brně to byl Sýtkový, v Ostravě Konečný a na Gottwaldovsku Čáp. Šital s prováděnou činností řízenou Antonínem Zgarbíkem plně souhlasil a do této se zcela zapojil. Od r. 1956, případně již od dřívější doby zpracoval obžalovaný různé exercicie a jiné tiskoviny, které svým obsahem byly ostře zaměřeny proti marxleninskému učení a komunismu vůbec. O jeho smýšlení vysloveně reakčním svědčí teoretické práce, kterou vyhotovil v době okupace pod názvem "Království Kristovo", v níž krutým způsobem napadal Sovětský svaz, jeho představitele, komunisty u nás a komu nismus vůbec. O komunistech se vyjadřoval, že jsou to zaprodanci dábla a tá. S přihlédnutím k tomu, že tato teoretická práce byla vyhotovena v r. 1942, nejlépe svědčí o jeho smýšlení, kdy se rozhodovalo o samostatnou existenci našeho národa. Tento nepřátelský postoj zaujímal obžalovaný Šital i v době, kdy spolu s dalšími jezuity se zúčastňoval pravidelných nedělních schůzek, t. zv. "rekreací", kde projednávali plnění rozvrátého programu a ukládali si vzájemně další úkoly, sdělovali si navzájem zprávy vatikánského rozhlasu a "Svobodné Evropy". Právě obžalovaný Šital jako jezuitský ideolog působil svými přednáškami a teoretickými úvahami, zejména když rozebíral otázku účasti pokrokových kněží ve veřejném a politickém životě, proti nimž štvál a dával je za odstrašující příklad ostatním.

Šitalovi jako členu tajného vedení bylo od Josefa Sukopa známo, že Sukop v rámci ilegální činnosti pokouší se zorganizovat ilegální skupiny zakázaných Mariánských družin v Praze a na jiných místech a tuto činnost Sukopa schvaloval. Dále obžalovaný využíval styků s bývalými řadovými profesory v Praze a na Moravě od nichž získával náboženské tiskoviny, které donášel do Králik a od Sukopa donášel Slezákovi v Praze peníze pro podporu ilegální jezuitské činnosti a z podnětu Pitruna z Moravce navštívil býv. jezuitu Bernatíka v Broumově, popřípadě i jiné jezuity a to opět v rámci páchané trestné činnosti. Kromě toho ukrýl Šital ze společného tajného fondu větší částku peněz u svých příbuzných v Praze. Svoji trestnou činnost prováděl až do realizace tajného vedení v Králikách.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí možno podat odvolání do 8 dnů od vyhlášení neb do téže lhůty od doručení písemného vyhotovení rozsudku. Odvolání adresované nejvyššímu soudu v Praze podává se cestou níže podepsaného krajského soudu. Obžalovaný ve vazbě může odvolání podat prostřednictvím příslušného náčelníka věznice.

Krajský soud v Ostravě
dne 21.3.1960.

Za správnost vyhotovení:

Kolářová

Předsedu senátu:
Dr Jan Jandák v.r.

V.5.3. Odvolání

Zašleš stupeň újajeni (svazka) dnem 1.1.2008 de ustanovení § 157 odst. 3 zák. č. 41/2006 Sb.

Krajský soud v Ostravě		22005 Sb.
Číslo: 77 VI 1960		
Počet příloh:	Počet poštovních známek:	5 To 013/60

344
340

U s n e s e n í .

Nejvyšší soud v Praze projednal v odvolacím líčení konaném dne 8. a 9. června 1960 odvolání krajského prokurátora v Ostravě proti rozsudku krajského soudu v Ostravě ze dne 21. března 1960 sp. zn. T 03/60 a rozhodl věc t a k t o :

Odvolání se podle § 281 tr.ř. z a m í t á .

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem byli obžalovaní Antonín Zgerbík, Josef Sukop a František Kučera uznáni vinnými trestným činem velezrady podle § 78 odst. 1 tr.zák.; obžalovaní František Vojtek, František Šital, Alois Litva, Eya Chaloupecká, Jindřich Ponta, Vladimír Čáp, Antonín Holes a František Jedlička trestným činem velezrady podle § 78 odst. 2 písm. a/ tr.zák., obžalovaný Alois Dlugi trestným činem velezrady podle § 78 odst. 2 písm. a/, b/ tr.zák., obžalovaný Ponta též trestnými činy vyzvědačství podle § 86 odst. 3 písm. b/ tr.zák. a pohlavního styku s osobou téhož pohlaví podle § 241 odst. 1, 3 písm. a/ tr.zák. a obžalovaný František Bláha trestným činem podvracení republiky podle § 79a odst. 1, 3 písm. b/ tr.zák. Byli za to odsouzeni k trestům odnětí svobody, a to : obžalovaní Zgerbík a Kučera na 16 roků, obžalovaný Sukop na 14 roků, obžalovaný Vojtek na 12 roků, obžalovaný Šital na 11 roků, obžalovaní Litva, Ponta a Holes na 13 roků, obžalovaná Chaloupecká na 8 roků, obžalovaní Čáp a Dlugi na 10 roků, obžalovaný Jedlička na 9 roků a obžalovaný Bláha na 7 roků. Dále jako vedlejší tresty bylo vysloveno u všech obžalovaných propadnutí jmění, ztráta čestných práv občanských v rozsahu ztráty práva volebního na dobu 5 let po odpykání trestu (vyjma obžalovaného Ponty) propadnutí celého jmění a zabránění některých věcí zabavených u obžalovaných.

Proti tomuto rozsudku podal věc odvolání krajský prokurátor ohledně obžalovaných Antonína Zgerbíka, Josefa Sukopa, Františka Kučery, Františka Vojtka, Františka Šitala, Aloise Litvy, Eya Chaloupecké, Jindřicha Ponty, Vladimíra Čápa, Antonína Holese, Františka Jedličky, Aloise Dlugiho a Františka Bláhy, a to pouze ve výroku o trestu odnětí svobody.

Zašleš stupeň újajeni (svazka) dnem 1.1.2008 de ustanovení § 157 odst. 3 zák. č. 41/2006 Sb.

František Š i t a l

je jedním z členů tajného vedení ilegální organizace jezuitů. Do trestné činnosti se zapojil již v r. 1949, kdy jako rektor biskupského semináře v Bohosudově zaujal nepřátelský postoj vůči státnímu zřízení. Rovněž jako jiní jezuité přijímal i on rozvratné tiskoviny z ústředí v Praze a dle svých možností narušoval sjednanou dohodu církve se státem. Mimo jiné vešel ve styk se zástupcem generála jezuitů JANSENSE - PREŠERENEM, který mu předal pokyny k provádění ilegální činnosti v případě zákazu činnosti řádu. František Šital se těmito pokyny řídil a v pozdější době tyto pokyny taktéž plnil. Tak v r. 1956 byl pověřen Zgarbíkem funkcí tajného poradce a zúčastnil se vypracování programu ilegální činnosti jezuitů. Současně byl pověřen funkcí člena "zkušební komise",

Č. bl. 330 zrušen stupeň utajení (svazkový) dnem 1.1.2008 dle ustanovení § 157 odst. 3 zák. č. 412/2005 Sb.

5/ Obviněný František ŠITAL, je jedním z členů tajného vedení ilegální organizace jezuitů. Do trestné činnosti zapojil se již v roce 1949, kdy jako rektor biskupského semináře v Bohosudově zaujal nepřátelský postoj vůči státnímu zřízení. V té době vešel ve styk se zástupcem generála jezuitů JANSENSE - PREŠERENEM, který mu předal pokyny k provádění ilegální činnosti v případě zákazu činnosti řádu. František ŠITAL se těmito pokyny řídil a v pozdější době taktéž plnil.

Tak v roce 1956 byl pověřen ZGARBÍKEM funkcí tajného poradce a zúčastnil se vypracování programu ilegální činnosti jezuitů. Současně byl pověřen funkcí člena t.zv. "zkušební komise", vytvořené tajným vedením v Králíkách, za účelem provádění tajných zkoušek z theologie u těch členů jezuitské organizace, kteří tajně pokračovali ve studiu, což také spolu s VOJTKEM a LITVOU plnil.

Na schůzkách t.zv. "rekreace" byl obviněný František ŠITAL spolu s dalšími jesuity ZGARBÍKEM a jeho poradci informován, že vedení ilegální organizace jezuitů utvořilo v Čechách a na Moravě jednotlivé ilegální skupiny, kde byli také určeni vedoucí skupin. V Brně - SITKEY, v Ostravě - KONEČNÝ a na Gottwaldovsku - ČÁP. František ŠITAL^s prováděnou činností řízenou Antonínem ZGARBÍKEM plně souhlasil a do této se rovněž zapojil.

Zrušen stupeň utajení (svazkový) dnem 1.1.2008 dle ustanovení § 157 odst. 3 zák. č. 412/2005 Sb.

ABSTRACT

Doba a život P.Františka Šitala

Cílem práce je představit významnou osobnost církevního života 20. století. Na podkladě mnohých příloh z archivů zdokumentovat jeho život zejména ve 2. polovině 20. století. Na podkladě jeho homilií představit jej jako významného teologa církevního školství.

KLÍČOVÁ SLOVA: víra, život, socialismus, církev, internace, homilie

The time and life of P. František Šital

The aim of the work is to present an important personality of church life in the 20th century. Based on many appendices from the archives to document his life, especially in the second half of the 20th century. On the basis of his homilies to present him as an important theologian of church education.

KEY WORDS: faith, life, socialism, church, internment, homily

Bibliografická citace práce

MÁČE, Miroslav. *Doba a život P. Františka Šitala*. České Budějovice 2023. Bakalářská práce. Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích. Teologická fakulta. Katedra teologických věd. Vedoucí práce: prof. PaedDr. ThLic. Martin Weis, Th.D.